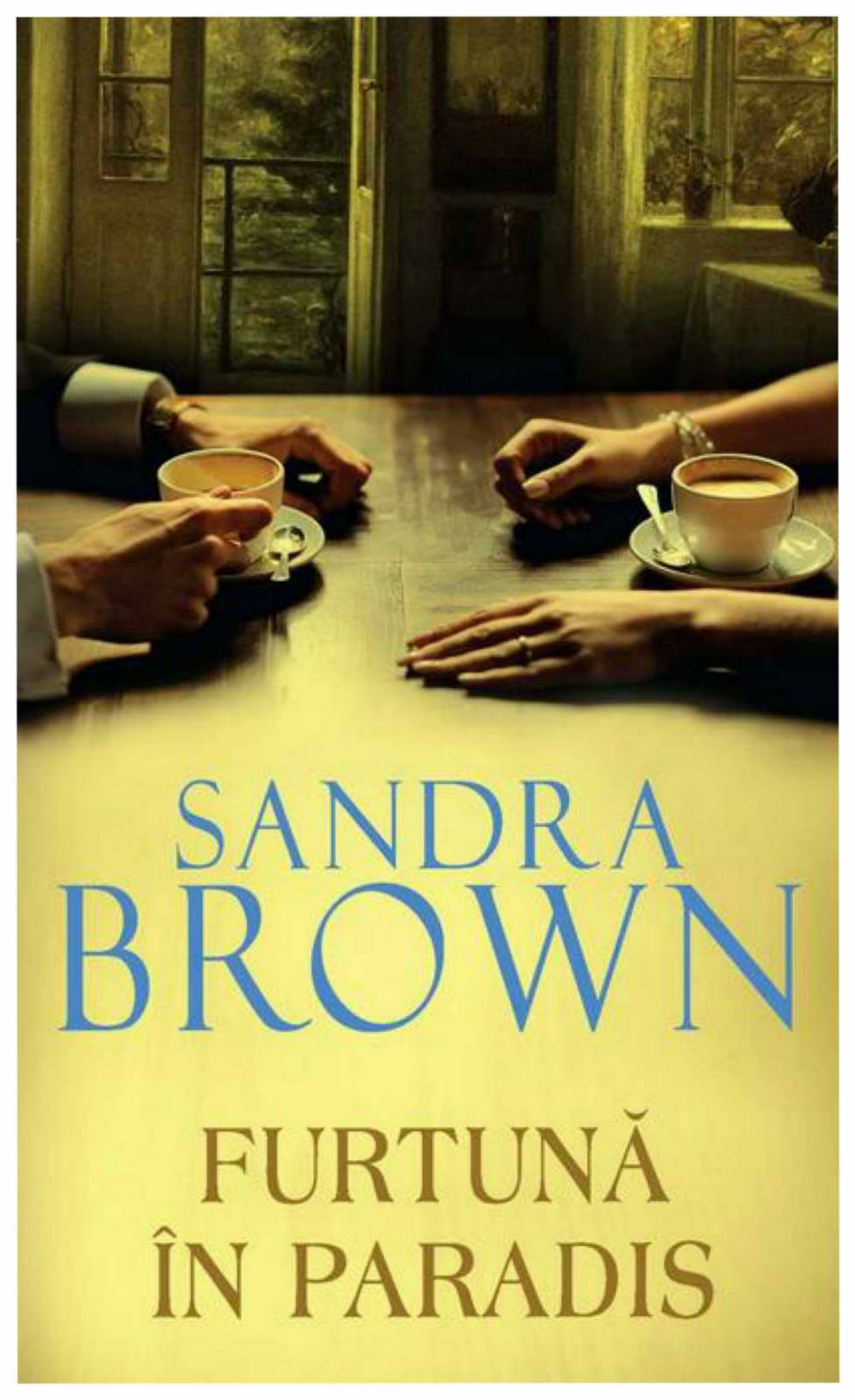

SANDRA
BROWN

FURTUNĂ
ÎN PARADIS

Renumit model pentru diverși artiști, Shay Morrison consideră că nu este nimic rușinos în a-ți expune trupul gol ca inspirație pentru lucrări de artă. Însă ascuns în spatele unui trup de invidiat se află un suflet îndurerat de eșecul unei căsnicii ratate. Invitată într-un weekend să cunoască noua familie a mamei sale proaspăt recăsătorite, Shay îl surprinde din greșeală pe fratele ei vitreg, Ian, ieșind de la duș. Shay este încântată de ceea ce vede – un bărbat tânăr, excepțional de frumos –, nu însă și Ian, care nu-și ascunde dezaprobarea față de cariera și de comportamentul dezinhibat al proaspetei sale rude. Revoltată și umilită, Shay își pune în gând să îl seducă, dar se izbește de un obstacol neașteptat – Ian este preot, și moralitatea lui este fără pată. Dorința arzătoare care se naște între aceste două firi pasionale, dar atât de diferite, declanșează un șir de evenimente imprevizibile, care vor pune sub semnul întrebării toate valorile și credințele de o viață ale lui Shay și Ian, determinându-i să ia cea mai neașteptată hotărâre.

De la succesul primului său roman, în 1981, Sandra Brown își dedică mare parte din activitatea literară romanelor de dragoste. Dintre cele peste 70 de titluri din palmares, publicate în 33 de țări, în peste 80 de milioane de exemplare, 60 s-au aflat pe primele poziții în clasamentul celor mai bine vândute cărți al publicației *The New York Times* și au consacrat-o drept una dintre cele mai importante autoare contemporane. Printre numeroasele distincții literare primite se numără și *Texas Medal of Arts*, în 2007, și *Premiul pentru întreaga carieră* oferit de Asociația scriitorilor americani de romane de dragoste.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-594-4

9 786066 005944

Sandra Brown
Furtună în paradis

Editura Litera, 2011

Traducerea Alina Rogoian

ISBN: 978-606-600-594-4

2011

capitolul 1

—Asta e o cabană în pădure? bombăni Shay Morrison doar pentru ea, încetinind mașina de familie și oprind-o în fața unei case cu etaj.

Plasată în vârful unei pante ușoare, clădirea avea fațada din lemn nefinisat, dar în rest nu era câtuși de puțin rustică.

Shay deschise portiera și ieși, privind apreciativ terenul ce înconjura casa. De un verde virginal punctat de primele flori ale verii, peisajul pădurii era răpitor. Cel puțin mama ei nu exagerase în această privință.

Shay zâmbi, amintindu-și conversația cu mama ei purtată doar cu două zile în urmă:

—Dar, Shay, trebuie să vii. De-abia așteaptă să te cunoască.

—Iar eu de-abia aștept să-l cunosc pe bărbatul care te-a dus valvârtej în fața altarului, spusese Shay.

Nu fusese informată despre căsătoria mamei sale decât după ce aceasta avusese loc și nu se putea abține să nu-și tachineze mama că se căsătorise foarte rapid, după ce petrecuse șapte ani de văduvie.

—Care era graba? Nu ești gravidă, nu?

Auzi oftatul familiar, resemnat al mamei sale:

—Rușine să-ți fie, Shay. Când vei învăța să vorbești ca o doamnă?

—Când nu o să mai fie distractiv să nu fiu astfel, râse ea cu inima ușoară.

—Știu că ar fi trebuit să-ți spun despre nuntă, dar... ei bine, totul s-a întâmplat atât de repede. Eram acasă la fiul lui John, ne beam cafeaua și, până să ne dezmeticim, deja rosteam jurămintele de căsătorie. Mama ei oftă fericită,

amintindu-și toate acestea. Am luat o hotărâre și am dus-o la îndeplinire imediat. A fost atât de romantic.

—Sunt sigură că așa a fost și mă bucur pentru tine, spuse Shay sincer.

—Vii cu noi weekendul ăsta, nu? John e nerăbdător să te cunoască.

Shay răsuci agitată cablul telefonului. Nu era vorba că ar fi deranjat-o efectiv faptul că mama ei se recăsătorise. Celia Morrison fusese singură prea mult timp. După o căsnicie fericită cu tatăl lui Shay timp de douăzeci și șapte de ani, moartea lui fusese o lovitură grea. John Douglas îi fusese descris lui Shay ca fiind un om de afaceri retras din activitate, amuzant, arătos și îndrăgostit nebunește de mama ei. Desigur, astfel îl considera mama ei.

—Nu știu, mamă. Abia v-ați terminat luna de miere și...

—Nu vorbi prostii. Chiar ne dorim să-ți petreci weekendul cu noi, altfel nu te-am fi invitat. Te rog, Shay. E foarte important pentru mine să-mi unesc noua familie.

Un weekend la o cabană părea puțin anost pentru cineva cu pofta de viață a lui Shay, dar își spuse că putea face această concesie pentru singurul ei părinte. Poate nu avea să fie un weekend plin de distracții, dar se putea bucura de puțină odihnă binemeritată.

—Unde și când? întrebă ea.

—O, ce grozav! strigă Celia entuziasmată.

Îi dădu lui Shay instrucțiuni cum să ajungă la cabana de lângă Kent Falls, în vestul statului Connecticut. Shay insistă să vină cu mașina ei, în loc să ia trenul. Nu voia să fie nevoită să se bazeze pe mersul trenurilor pentru a fugi de acolo, în caz că weekendul se dovedea plictisitor și se hotăra să plece înainte de duminică după-amiază.

—Peisajul rural e minunat. Stai să vezi cabana, izbucni Celia.

Shay aruncă o privire spre ceasul de mână și își dădu seama că, dacă nu se grăbea, avea să întârzie la o ședință foto.

— Ajung vineri spre seară, dacă reușesc să scap de muncă sâmbătă. De regulă, e o zi aglomerată la galerie.

— Sunt sigură că îți poți lua o zi liberă, dacă îi explici situația domnului Vandiveer. O să ne distrăm minunat. De-abia aștept să îl cunoști pe Ian.

— Ian? „O, te rog, nu“, gemu Shay în sinea ei. Fiul?

— Păi, bineînțeles. E vorba de unirea a două familii, ai uitat?

Grozav. Un weekend întreg într-o cabană îndepărtată din pădure cu un cuplu în vârstă purtându-se ca niște adolescenți prostuți amețiți de prima iubire și un proaspăt frate vitreg care, probabil, nu era cu nimic mai încântat de aranjament decât ea.

— Trebuie să închid, mamă. Pozez pentru un fotograf după-amiaza asta.

— Un artist?

— Nu. Ceva foarte comercial, de data asta. Doar picioarele. O reclamă pentru un aparat de ras.

— Ah.

Celia nu făcea un secret din faptul că era uneori jenată de profesia fiicei sale. Înainte să apuce să se lanseze într-un interogatoriu, Shay spuse:

— Ne vedem vineri. Pa, mamă.

Acum, după-amiaza de vineri o găsi pe Shay urcând scările de lemn spre veranda largă din fața cabanei, o casă de weekend ce aparținea noului soț al mamei sale. Picioarele care fuseseră fotografiate *au naturel* cu doar câteva zile în urmă erau încorsetate acum într-o pereche de blugi strâmți ce se mulau pe silueta ei. Îi stăteau strânși pe pulpele frumos conturate și îi scoteau în evidență lungimea și forma coapselor.

Pe ușa din față a casei era prins un bilețel:

Intră. Eu și John suntem la cumpărături. Ne întoarcem în scurt timp.

Când apăsă pe clanță, o surprinse să constate că ușa era descuiată. Se părea că în America mai existau locuri la țară unde oamenii nu își făceau probleme să își lase casele descuiate.

Ușa se deschise spre o cameră ce se întindea pe toată lățimea casei. Confortabilă și primitoare, avea mai multe canapele și fotolii în care se putea sta comod, un șemineu de piatră, ferestre neacoperite cu vedere panoramică, covorașe pe un parchet de stejar nelustruit, vase cu flori proaspete așezate strategic pe mese și pe policioare, și nenumărate cărți și discuri aranjate pe rafturi ce se ridicau de la podea până în tavan. Shay era deja impresionată când închise ușa în urma ei.

Făcând o inspecție rapidă la parter, observă o bucătărie plăcută și foarte modernă, dar cu un design vechi fermecător, un salon cu o masă lungă de arțar și scaune din lemn cu spătar jos și un oficiu în care se aflau o mașină de spălat și un uscător.

—Lui John nu-i place să se lipsească de confort, își spuse Shay cu voce tare, revenind în salon și urcând scările până la etaj.

Exact în fața ei, când ajunse în capul scărilor, se afla o fereastră cu o vedere spectaculoasă spre peisajul rural care se întindea în linii blânde. De o parte și de cealaltă a scărilor se aflau uși ce dădeau spre dormitoare. Un alt bilețel aproape identic cu cel de pe ușa din față era lipit pe una dintre acestea: „Camera lui Shay“.

—Mama se gândește la toate.

Împingând ușa dormitorului, nu apucă decât să arunce o privire rapidă și să observe tăblia patului din alamă cu aplicații de porțelan alb, cuvertura matlasată de culoare verde-măr întinsă pe pat, balansoarul alb de răchită

și perdelele vesele din dantelă de la cele două ferestre, înainte ca atenția să-i fie distrasă de o voce care fredona sonor în baia alăturată.

Vocea masculină interpreta în stil propriu o piesă a trupei Beach Boys. Shay râse tare. Vocea cânta toate registrele, de la cel mai jos bas până la cel mai înalt falset. Din când în când introducea câte un *ba-da-da-da* pentru a simula tobele și era acompaniat de ritmul cadențat al apei de la duș.

– Bună, strigă Shay, dorind să-l anunțe pe cel care făcea duș că nu era singur și că lăsase deschisă ușa de legătură dinspre dormitorul ei.

Cântecul continuă chiar și după ce se închise apa. Shay auzi clicul făcut de deschiderea largă a ușii de la cabina de duș. Deschise gura să vorbească din nou, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Se uită uluită când un picior lung și musculos ieși din cabina de duș. Talpa bine conturată și cu o boltă înaltă pipăi după un covoraș de baie înainte de a se fixa ferm pe el. Piciorului îi urmă un corp zvelt. Un braț vânjos, cu o mână ce sugera sensibilitate și forță deopotrivă, trase un prosop de pe suportul prins pe ușa cabinei de duș.

Shay se grăbi să traverseze încăperea, intenționând să închidă ușa înainte ca bărbatul să o vadă. Acesta cânta acum sub prosop, în timp ce își ștergea energic capul cu el. Timp de o clipă, aproape involuntar, Shay se desfătă cu priveliștea siluetei masculine în toată splendoarea ei.

Umerii și pieptul lat se subțiau spre o talie zveltă și șolduri înguste. Apa se scurgea pe trupul acela superb în mici firicele de cristal ce atrăgeau atenția asupra texturii și nuanței pielii bronzate. Picăturile de apă formau broboane pe părul întunecat și creț ce-i acoperea pieptul lat și-i împărțea abdomenul plat printr-o fâșie de satin negru. Mușchii spatelui îi jucau lin sub piele când se mișca. Picioarele îi zvâcneau de mușchi tari și subțiri. Fesele ferme

se încordară când se aplecă peste chiuvetă să-și privească reflexia în oglindă. Își aruncă neglijent prosopul în jurul gâtului și își trecu degetele fine prin coama de păr negru și ud.

Apoi văzu imaginea lui Shay în oglindă. Expresia ei era vrăjită, cu buzele ușor întredeschise și ochii căprui, mari de admirație.

—Ce...

Bărbatul se răsuci pe călcâie, de parcă ar fi văzut o fantomă și și-ar fi dorit cu disperare să se asigure că nu era de fapt acolo.

Privirea de un albastru amețitor îi țintui ochii lui Shay, iar o parte detașată a minții ei se întrebă dacă genele lui lungi păreau țepoase și groase fiindcă erau încă ude sau așa arătau tot timpul.

O expresie de neîncredere, jenă, șoc și consternare se întipări pe trăsăturile frumos conturate ale bărbatului. Chipul lui arăta ca o întruchipare a perfecțiunii masculine, creată de un sculptor talentat, dornic să se distreze. După ce aranjase trăsăturile perfect, artistul jucăuș le insuflase o expresie de neîncredere absolută. Rezultatul era caraghios.

Shay reacționează firesc și râse.

—Salut, spuse obraznic. Eu sunt Shay Morrison. Îi întinse mâna, reușind cu greu să-și păstreze cumpătul, dar abținându-se cumva să cadă pradă unei isterii nestăpânite provocate de comicul situației.

El se uită prostește la mâna ei, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată așa ceva. Apoi ochii lui albaștri, încă păstrând expresia de uluire, urcară din nou spre chipul ei. Își smulse prosopul de la gât. Shay avu impresia clară că nu știa dacă să-și acopere chipul, cum ar fi făcut un copil vinovat, sau să-și acopere acea parte a corpului pe care voia neapărat să o ascundă. Optă pentru cea de-a

doua variantă, își înfășură stângaci prosopul în jurul taliei, ținându-l nesigur, și spuse scurt:

– Ian Douglas.

– Fiul lui John! Noul meu frate vitreg! spuse Shay încându-se, dând frâu liber, în sfârșit, râsului ce îi spărgea pieptul. E o... o plăcere... să te cunosc, spuse printre hohote de râs.

Iritarea îi subție lui Ian buzele pline.

– Scuză-mă, domnișoară Shay.

Se întinse după clanță și dădu să închidă ușa.

Prin crăpătura ce se îngusta, Shay îi strigă:

– Ne vedem mai târziu, Ian. Nu la fel de fără ascunzișuri, desigur.

Ușa i se trânti în față. Întorcându-i spatele, Shay râse și mai cu poftă. Ca să vezi cum își cunoscuse noul frate vitreg.

Coborî scările tropăind, pentru a-și lua gențile din mașină. Călătorise cu puține bagaje, aducându-și doar ținute comode. Mama ei insistase că nu aveau să meargă în oraș, ci o să stea în cabană tot weekendul. Când urcă din nou scările, auzi zăngănit de vase în bucătărie. Ian Douglas se îmbrăcase, probabil, și coborâse.

Își lăsă gențile pe podea lângă pat, hotărându-se să despacheteze mai târziu. Aruncând o privire în oglindă, văzu că nu i-ar fi stricat să se pieptene. Șuvițele de culoarea grâului îi atârnavă pe umeri. Buclele naturale pe care le blestemase în copilărie erau acum un dar pentru care era recunoscătoare. Părul se dovedea adesea un avantaj în munca ei, conferindu-i o imagine oarecum sălbatică, adăugând o nuanță primitivă aspectului ei, pe care artiștii și fotografi il găseau adesea fascinant. Ciocolatiul-închis al ochilor ei îi dădea un aer și mai exotic. După ce-și aplică puțin gloss pe buze, își aranjă tricoul roșu cu mâneci scurte și coborî scările, pregătindu-se pentru

următoarea întâlnire cu bărbatul brunet care era fiul vitreg al mamei ei.

Îl găsi încruntându-se la cafetieră, a cărei picurare lentă, presupuse ea, îi puneia răbdarea la încercare. Când intră în bucătăria luminată de soare, Ian îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse să se uite în continuare la cafetieră, fără a o băga în seamă.

Indiferența lui o irită. Din motive pe care nu le putea identifica, o găsea intolerabilă. Știa că bărbații o considerau adesea atrăgătoare, deși rareori conta pentru ea acest lucru. Chiar dacă el era noul ei frate vitreg, era un bărbat viu, în carne și oase, și brusc pentru ea deveni esențial să-l facă să o vadă ca pe o femeie. Hotărârea și enervarea o făcură să-și ridice arogant bărbia.

–Nu ai nici un motiv să stai bosumflat. Am strigat „bună“, să știi, începui Shay pe un ton defensiv.

–Evident că nu suficient de tare.

Stânjeneala lui de neînțeles o nedumerea. O astfel de sfială legată de trup nu-i stătuse niciodată în fire lui Shay, dar, pe de altă parte, ținând cont de natura muncii ei, nici nu ar fi fost cazul. Poate că ea mergea prea departe în ceea ce privea dezinhibiția, dar o astfel de stinghereală părea nepotrivită. Domnul Douglas avea probabil niște probleme serioase, își spuse ea.

Îmbrăcat era la fel de atrăgător ca dezbrăcat. Când vorbea, vocea lui era la fel de melodică precum tonurile vibrante ale unui instrument cu coarde în mâinile unui maestru. O deranja mai mult decât era dispusă să recunoască faptul că el părea să ignore feminitatea ei și era hotărâtă să-l forțeze să reacționeze:

–Dacă n-ai fi răcnit cât te ținea gura, m-ai fi auzit, spuse ea.

–Cântam la duș. Un obicei comun, cred.

–Nu eu am deschis ușa de la baie, era deschisă deja. Asta a fost o neglijență din partea ta. Nu știai că urma

să sosesc? Până să ajung eu la ușă, tu tocmai ieșezi de la duș cu prosopul acela în jurul capului. Ce-ar fi trebuit să fac?

Ian se întoarse atunci spre ea, iar Shay fu surprinsă de înălțimea lui. Era mai înalt decât ea cu vreo cincisprezece centimetri buni, deși silueta ei mlădioasă era considerată înaltă pentru o femeie. El se îmbrăcase în pantaloni largi de zi și o cămașă sport descheiată la gât. Mânele erau suflecate până la coate, dezvăluind mușchii fibroși ai antebrațelor.

—Da, Celia mi-a spus că trebuie să apari, dar a spus că nu vei ajunge decât mai târziu, spre seară. Cât despre ceea ce ai fi putut face pentru a ne scuti pe amândoi de situația jenantă, ai fi putut să pleci imediat din cameră, în loc să stai acolo ca un voyeur la un show porno.

Shay fu încântată când Ian își coborî sprâncenele întunecate și zburlete peste ochii luminoși, dându-și furia pe față.

—Eu nu am fost jenată, spuse ea simplu.

—Ar fi trebuit să fii.

—De ce? Ți-e rușine de trupul tău? Crezi că anatomia umană e ceva murdar și rușinos?

Ian strânse din dinții surprinzător de albi.

—Nu.

—Atunci, dacă nu goliciunea te deranjează, probabil a fost vorba de mine. Nu-ți plac femeile?

Shay îi aruncă un zâmbet poznaș și se trânti pe un scaun. Sprijinindu-și podul palmelor pe scaun, între genunchi, se aplecă în față cu o atitudine întrebătoare. Știa că poziția era una provocatoare. Îi forța sânii, rămași liberi sub tricou, să se lipească, formând o despicătură adâncă între ei. Tricoul de bumbac nu era transparent, dar se mula pe formele ei, lăsând prea puțin loc imaginației. Poate că, privind în urmă, avea să se rușineze de ceea ce făcuse, dar pentru moment, un simț demonic al umorului o făcu

să-i ațâțe furia, știind că aceasta se afla foarte aproape de suprafață.

Aparent dezinteresat, Ian se întoarse spre dulap și scoase o cană pentru cafea.

— Îmi plac unele femei, spuse el, cu accent pe *unele*.

Încercând să-și înăbușe propria iritare tot mai intensă, Shay izbucni:

— Dar nu și genul de femei sincere, independente, descuriate la minte. Îmi imaginez foarte bine ce gen de femeie îți place — timidă și supusă.

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe furioasă prin bucătărie. Era furioasă pe el, pentru indiferența lui, și pe ea, fiindcă îi păsa de acest lucru.

— Uite, mi-am cerut iertare, spuse Shay cu nerăbdare. Nu știu de ce faci atât de mare caz de asta. Te-am văzut gol. Și ce dacă? Dacă ai fi avut ocazia, te-ai fi uitat și tu la mine sau la orice altă femeie — nici măcar să nu încerci să negi asta. Iar gândurile ți-ar fi zburat la lucruri mult mai intime decât ale mele.

— Nu am avut relații intime cu nici o altă femeie în afară de soția mea.

— Ești căsătorit? îl întreabă ea, privind în jur surprinsă, așteptându-se să apară vreo creatură elegantă, suferindă și insipidă.

Ciudat. Nici măcar nu se gândise că ar fi fost posibil ca el să aibă o soție. Era sigură că mama ei nu menționase nimic de genul acesta.

— Am fost căsătorit.

— Ai divorțat? întreabă ea.

— Nu. Soția mea a murit.

Dorința ei de a-l provoca tresări surprinsă pentru ultima dată și se stinse. Zâmbetul ei jucăuș păli, transformându-se într-o expresie șocată și ușor jenată, de remușcare profundă. Se așază încet înapoi pe scaun. Privi în gol, prin ușa de plasă din spate. O mașină break ce nu se remarca

prin nimic era parcată imediat lângă verandă. Nu fusese vizibilă din partea din față a casei, unde parcase ea.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Singurul sunet din încăpere era gălgâitul cafelei aburinde când el și-o turnă într-o cană. Mama nu mi-a spus nimic despre tine. Nu am știut.

— Zahăr?

Ea ridică bărbia, privindu-l în ochii albaștri amețitori.

— Poftim?

— Zahăr? Pentru cafeaua ta.

— O, nu... nu. Dar vreau frișcă sau lapte, te rog, spuse ea, luând cana din mâna lui întinsă.

Ian se duse la frigider și scoase o cutie de lapte condensat semidegresat, pe care o puse pe masă la îndemâna ei.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, spuse el sobru, turnându-și și lui cafea. Se așază de cealaltă parte a mesei.

Timp de câteva clipe îndelungate nu spuse nimic, privind doar peisajul pe fereastră și suflând ușor în cafea pentru a o răci înainte de a sorbi câteva înghițituri ezitante. Într-un sfârșit, spuse încet:

— Un șofer beat ne-a lovit din lateral într-o noapte. Ea a murit pe loc. Eu am scăpat fără nici o zgârietură. Au trecut aproape doi ani. E mai bine să le spun oamenilor de la început. Îi scutește pe ei de întrebări și pe mine de obligația de a răspunde.

Se lăsă din nou o tăcere grea. Dragostea de viață a lui Shay și tot ceea ce ținea de acest sentiment erau zdruncinate de o asemenea pierdere absurdă a unei persoane dragi. Inima îi fu cuprinsă de tristețe pentru bărbatul care suferise o tragedie fără sens. Se simți obligată să-i spună că nici ei nu îi era străină suferința.

— Eu am fost căsătorită, dar s-a sfârșit cu un divorț, spuse gânditoare. Acum nu mai reprezentăm decât o cifră statistică. Un cuplu din câteva mii.

—La fel și Mary.

—Da.

Ea își bău cafeaua încet. Îl privi pe ascuns peste buza câinii. Din profil, trăsăturile lui păreau mai severe decât din față. Poate că strălucirea ochilor lui era cea care mai reducea din rigiditatea maxilarului și a bărbiei lui. Oare acei ochi fuseseră cei care o determinaseră să menționeze căsnicia ei eșuată? Nu discuta niciodată, cu nimeni, despre acel episod din viața ei. Era un subiect închis. Alungase amintirea, chiar dacă nu și suferința, și revenise până și la numele de fată. Cu toate acestea, îi pomenise despre asta lui Ian Douglas. Cum se făcea că un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse îi inspira o asemenea încredere?

—Unde locuiești? întrebă el într-un final, ca pentru a umple tăcerea.

—În Woodville, lângă Greenwich. E o localitate mică. Populată în cea mai mare parte de oameni care fac naveta la New York.

—Cu ce te ocupi?

Ochii lui Ian erau de un albastru incredibil, iar lui Shay îi veni greu să se concentreze la subiect.

—Cu ce mă ocup? repetă ea distrasă. Tonul vag prostesc al vocii ei o smulse din visare, readucând-o în prezent. Cu ce mă ocup? O, lucrez într-o galerie. Expunem opere de artă la prețuri mici, obiecte de decor, altele asemenea.

—În Manhattan?

—Nu, în Woodville. Când am de mers în oraș, iau mașina până la Greenwich, iar de acolo, trenul. Dar asta se întâmplă doar o dată sau de două ori pe săptămână.

—O dată sau de două ori pe săptămână? Ce te face să mergi la New York o dată sau de două ori pe săptămână?

—Eu...

O întrerupse sunetul strident și zgomotos al unui claxon de mașină. Se întoarseră amândoi deodată și văzură o limuzină Mercedes oprind lângă mașina lui Ian.

Sub privirile lui Shay, un bărbat cu păr argintiu coborî din spatele volanului, ocoli mașina până la portiera din dreapta și îi oferî mîna Celinei. Mama ei zîmbi fericită, luînd mîna soțului ei. El depuse un sărut moale pe buzele ei înainte de-a o conduce spre ușa din spatele casei.

Ian se duse să-i întîmpine, ținînd deschisă ușa cu plasă.

— Credeam că gazdele m-au abandonat, spuse el, bătîndu-l ușurel pe spate pe tatăl său. Salut, tată. Celia, rosti apoi mai blînd, aplecîndu-se să o sărute pe obrazul pe care i-l întinse ea.

— Îmi pare rău că ne-am întors atît de târziu. Celia avea o listă lungă de cumpărături. Sper că ți-e foame. Privirea lui John Douglas străbătu încăperea, până se opri asupra lui Shay. Bună. Tu trebuie să fii Shay.

— Scumpo, mă bucur atît de mult că ai venit. Mama ei se desprinsese din brațele lui John și se grăbi să-și îmbrățișeze fiica. Ce mai faci?

— Bine, spuse ea, vorbind în părul castaniu, moale și coafat cu grijă al mamei sale.

O îmbrățișă blînd și își coborî privirea spre chipul ei, ce reflecta o bucurie profundă. Zîbind larg, spuse:

— Eu nu trebuie să te întreb ce mai faci. Radiezi.

— Și totul i se datorează lui John, spuse mama ei pe tonul molatic al unei tinere vrăjite. Întinzîndu-și mîinile pentru a i le prinde pe ale lui, Celia îl trase în față. John, ea este fiica mea, Shay.

Fără urmă de reținere, el îi prinse ambele mîini și își lăsă ochii, de un albastru tulburător de familiar, să îi exploreze în voie chipul.

— Shay, ești la fel de frumoasă ca mama ta. O sărută pe obraz. Să-i ierți acestui bărbat bătrîn nerăbdarea, dar îmi doream atît de mult ca mama ta să-mi poarte numele, încât nu i-am lăsat răgaz să organizeze o nuntă oficială.

Shay îi zîmbi cald.

– Ai făcut-o foarte fericită. Prefer să fiu martoră la asta decât la un schimb de jurăminte.

– Ea mi-a oferit mai multă fericire decât aş fi crezut că aş putea retrăi vreodată. Eşti bine-venită în casa noastră oricând.

– Mulţumesc.

John îi strânse încă o dată mâinile înainte de a i le elibera, întorcându-se spre Ian.

– Văd că l-ai cunoscut pe fiul meu.

– Da, spuse Shay, cu o expresie poznaşă sclipindu-i din nou în ochi. Deja am impresia că îl cunosc foarte bine.

– Mă bucur atât de mult, ciripi Celia. Eu şi John ne-am dorit ca voi doi să deveniţi prieteni apropiaţi.

– Ai fi surprinsă de cât de apropiată mă simt de el, răspunse Shay cu subînţeles.

Mama ei îi aruncă o privire circumspectă, iar Shay se cuminţi imediat. Ştia că zâmbetul ei drăcesc şi tonul obraznic o avertizaseră pe mama ei că-şi pusese ceva în gând. După ce văzuse cu ochii ei cât de fericită era Celia datorită acestei căsnicii, nu voia să facă nimic care să i-o ştirbească. Lăsând deoparte gândurile obraznice, Shay spuse umil:

– Eu şi Ian tocmai purtam o conversaţie foarte plăcută de familiarizare când aţi apărut voi în maşină.

– Da, spuse Ian. După o pauză cu subînţeles, adăugă: Discutam despre faptul că oamenii *ar trebui* să se lase călăuziţi de conştiinţă.

– O! Surprinsă şi scandalizată, Shay aproape se înecă cu gura de cafea, ridicând brusc capul. Se încruntă spre el: Conştiinţa mea nu suferă câtuşi de puţin.

– Atunci poate ar trebui să-ţi analizezi moralitatea.

– Ian..., începu John Douglas jenat.

– O, Doamne, spuse Celia. Iar eu speram atât de mult...

–Moralitatea mea e într-o formă excelentă, replică Shay, dându-și capul pe spate pentru a-l privi pe Ian direct în față.

–Pe mine nu m-ai putea convinge.

–Nu am nevoie să te conving de nimic pe tine, îi aruncă ea. Aproape că nici nu auzi rugămintea mamei sale de a se calma. Nu prea mi-a părut niciodată de ideile meschine, înguste și evlavioase ale unor îngâmfăți fățarnici ca tine. Pieptul i se ridica și cobora de furie, în vreme ce își ținea privirea ațintită pe chipul lui fin sculptat, pe care mânia întipărise o expresie dură. Scuzați-mă, spuse Shay, pornind în grabă spre ușă. Am să fac un duș și am să mă schimb înainte de cină.

Urcă tropăind scările și făcu un duș cât de rece putu suporta. Dar, în loc să o calmeze, dușul îi stârni și mai mult agitația.

–Ce bătăran, murmură ea, îmbrăcându-se cu o fustă largă și o bluză țărănească din muselină cu imprimeu.

Atingerea materialului moale și transparent îi provocă o senzație plăcută pe piele când ridică brațele pentru a-și prinde părul într-un coc lejer. Își lăsă mai multe şuvițe buclate să îi atârne neglijent și ispititor pe gât și pe obraji.

Ian Douglas reprezenta tot ceea ce ea disprețuia mai mult. Era cârcotaș, plicticos, inflexibil în ceea ce considera el că sunt regulile bunei-cuviințe. Dezaproba sever perspectiva liberă asupra vieții specifică oamenilor de felul ei.

La aproape treizeci de ani, ea nu putea să se schimbe, și nici nu voia. Tatăl ei fusese singurul care o înțelesese vreodată. Doar el îi încurajase natura independentă, toleranța liberală, gândirea deschisă, personalitatea poznașă. Când murise el, ea își pierduse nu doar un părinte iubitor, ci și pe cel mai apropiat prieten și cel mai devotat aliat.

Încă îi mai simțea lipsa. Fusese medic, un bărbat admirat de pacienții și de colegii săi, adorat și ținut în puf de soția sa și iubit de fiica lui. Avuseseră o relație rară, deschisă și sinceră. În vreme ce mama ei ezitase dintotdeauna să discute anumite aspecte de viață cu fiica ei, tatăl lui Shay făcuse întotdeauna eforturi pentru a-i răspunde în detaliu la toate întrebările precoc. Considera curiozitatea ei înviorătoare și distractivă și îi admirase și încurajase tendința de a-i accepta firesc pe ceilalți, indiferent de stilurile lor de viață sau de filosofile adoptate. În fața celor care criticau comportamentul uneori neortodox al lui Shay, el îi luase întotdeauna apărarea, lăudând-o ca fiind directă și nepretențioasă.

Mai presus de orice, Shay detesta gândirea limitată și oamenii care își impuneau pudibonderia rigidă, plicticoasă și disprețuitoare asupra celorlalți. Îl etichetă pe Ian Douglas ca făcând parte din această categorie. Nu își dorea decât ca Ian să fi arătat mai pe măsura rolului pe care îl juca: cu un nas care să pară permanent strâmbat de dezgust, ochi miopi veșnic pândind indiscreții și o bărbie ascuțită. Îi venea oarecum greu să deteste acel trup perfect ce definea ideea de masculinitate și chipul acela care l-ar fi făcut pe Narcis să plângă de invidie.

Își dădu brusc seama că și gândurile ei erau neobișnuit de aspre și de critice, grăbindu-se să tragă concluzii despre un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse, dar își îndepărtă rapid remușcărilor.

—Dracu' să-l ia, spuse obraznic, dându-și cu un parfum seducător. Nu i-am cerut părerea. Nu mă interesează ce crede el despre mine. După ce se încheie weekendul ăsta nu voi mai fi nevoită să-l văd vreodată.

Cu acea atitudine, coborî scările. John și Ian erau așezați în fotolii, sorbind vin alb rece din pahare înalte.

—Shay, strigă John, ridicându-se în picioare, vino să bei un pahar de vin cu noi.

Ea îi adresează un zâmbet luminos, ignorându-l pe fiul lui încruntat.

– Nu, mulțumesc, John. Sunt sigură că mamei i-ar prinde bine ajutorul meu în bucătărie.

Și, cu o rotire îndrăznească a fustei, intră pe ușa batantă.

– Ce pot să fac? întrebă ea veselă.

Mama ei tocmai se apleca să scoată o caserolă grea din cuptor.

Cu obrajii plăcut îmbujorați de la căldura sobei, Celia se întoarse și oftă disperată.

– Poți să te întorci imediat la etaj și să-ți pui un suport, asta poți să faci.

Cu mâinile în șolduri, purtând un șorț șifonat legat pe după gât, cu părul ciufulit, Celia Douglas nu arăta cătuși de puțin impunătoare.

– De ce? întrebă Shay relaxată, apropiindu-se de platoul cu aperitive și băgând o măslină în gură.

Celia se bâlbâi:

– Fiindcă... fiindcă îți văd... picăturile de rouă.

Shay aproape înghiți măslina cu totul, sufocându-se de râs.

– *Picăturile de rouă?* După ce își recăpătă suflul, în ochi îi strălucea veselia. Se numesc sfârcuri, mamă. Sfârcuri. Și toate femeile, de la Eva încoace, au avut așa ceva. Fac parte din anatomia femeii. Dumnezeu le-a creat. Nu sunt ceva de care să te rușinezi.

– Dar nici ceva cu care să faci paradă, spuse Celia cu un oftat obosit, abandonând lupta, ca întotdeauna, în fața pragmatismului victorios al ficei sale. Ce vor crede John și Ian despre tine?

Rânjetul lui Shay se topi și chipul i se încruntă. Se apropie de fereastră, privind afară peisajul minunat scăldat în lumina amurgului. Fără să știe, mama ei o dezarmase în cel mai eficient mod posibil. Shay își aminti de loialități

împărțite, conflicte de personalitate și eșecuri în a le face altora pe plac. În toată viața ei, reușise vreodată să facă pe cineva mândru de ea?

—Ți-e rușine cu mine, mamă? o întreabă încet.

—O, Shay, spuse mama ei, cuprinsă imediat de remușcări. Bineînțeles că nu, draga mea. Se apropie grăbită de fiica ei și își petrecu un braț subțire în jurul taliei sale. Doar că mi-am dorit să petrecem un weekend distractiv, pe cât posibil lipsit de tensiuni. Deja te-ai ciondănit o dată cu Ian. Că tot veni vorba, ce s-a întâmplat?

—Mai nimic. Doar o antipatie reciprocă instantanee, totală și incorigibilă.

Shay nu simți nevoia să ofere alte explicații privind episodul din acea după-amiază.

—Și cu siguranță tu nu te-ai străduit să-ți ascunzi aver-siunea. Oftând, mama ei îi dădu drumul și continuă să pregătească cina. Când vei învăța să te porți puțin mai cuviincios, Shay? I-am spus tatălui tău că se juca practic cu focul când îți dădea voie, fără rezerve, să vezi și să auzi lucruri pe care o tânără domnișoară bine educată nu ar trebui să le cunoască vreodată. Avea o gândire mult prea liberală și te-a contaminat și pe tine.

—Iar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, răspunse ea înfierbântată. Când văzu expresia neliniștită a mamei sale se înmuie. Cina arată minunat, mamă. Specialitatea ta de pui cu sos de ardei, dacă nu mă înșală nasul. Luând o tavă pentru a o duce în salonul luminat de lumânări, adăugă: Am să încerc să nu te fac de rușine în fața noului soț și a fiului tău vitreg, mamă.

Cina pregătită de Celia o umplu de mândrie. Avea un talent de a face vasele de ceramică și tacâmurile de inox să pară porțelanuri fine și argintărie. Aranjase flori de vară într-un bol de cristal, așezându-l ca piesă centrală. Mân-carea gătită de ea era inegalabilă. Anii pe care îi petrecuse ca văduvă o lipsiseră de ocazia de a-și folosi talentele

de gospodină. Acum se afla din nou în elementul ei. Shay îi aruncă o ocheadă, zâmbindu-i mândră.

Începură să mănânce după ce John îi ceruse lui Ian să spună o rugăciune. Dacă nu ar fi fost privirile lui depreciative aruncate peste masă, Shay ar fi savurat din plin cina. John era însă un gentleman din toate punctele de vedere, acoperind ocazionalele pauze în conversație cu noi subiecte de discuție.

—Shay, mama ta mi-a spus că lucrezi cu jumătate de normă într-o galerie, spuse acesta politicos.

—Da. Shay se șterse la gură cu un șervețel și dădu deoparte ce-i mai rămăsese din prăjitura de căpșuni. Ne ocupăm de clienți cu gusturi excelente, dar cu bugete limitate. Pentru cineva cu un ochi de cunoscător, avem un număr mare de opere de artă.

—Înseamnă că știi destul de multe despre artă, spuse John, aprinzând un trabuc parfumat de la una dintre lumânări.

—Ar trebui, răsă Shay. Petrec mult timp în studiouri cu artiști.

—Serios? În ce calitate?

—A lucrat cu unii dintre cei mai buni, interveni Celia neliniștită. Este... Se spune că nimeni altcineva... Talentul ei...

Privirea lui Shay alunecă peste masă, spre Ian, care stătea cu bărbia sprijinită în pumn. Coatele i se odihneau pe brațele scaunului. Lumina lumânărilor strălucea în părul lui negru, ce părea în permanență ciufulit. Privea în gol cu ochii lui albaștri lipsiți de expresie, aparent plictisit de conversație.

Dându-și capul pe spate cu un gest sfidător, Shay hotărî să-l smulgă din nepăsare:

—Ceea ce încearcă mama mea să spună atât de timid și pe ocolite e că lucrez ca model. Unul foarte specializat. Făcu o pauză dramatică. Pozez nud.

Se întoarse spre bărbatul frumos care se încrunta spre ea cu o expresie severă de dezaprobare și îi răspunse cu o privire triumfătoare și plină de sine, știind că această dezvăluire avea să-l zguduie până în străfundurile sufletului său bigot.

Dar el îi susținu privirea fără să clipească. Buzele i se mișcă aproape imperceptibil când spuse:

– Iar eu sunt preot.

capitolul 2

Preț de câteva secunde de uluială, Shay se uită fix la Ian. Smulgându-și într-un sfârșit privirea de pe chipul lui, și-o îndreptă spre mama ei, așteptând o confirmare.

—Eu... credeam că ți-am spus că Ian a fost cel care a oficiat căsătoria noastră, rosti Celia în șoaptă.

Stânjeneala îi înfierbântă obrajii lui Shay. Un tumult surd îi duduia în timpane; cu toate acestea vocea mamei sale avea tonul puternic și distorsionat al unei persoane care îți vorbește în vis.

—Nu, croncăni Shay. Nu, nu mi-ai spus că Ian e preot.

Ce-i spusese acestui bărbat? Ce făcuse? La naiba! Nu semăna cu nici un alt cleric pe care îl văzuse vreodată. Nu purta guler preotesc sau sutană. Nu era corect că se strecura printre oameni ca o persoană normală, deghizat, la pândă să prindă pe cineva încălcând vreo regulă.

Rușinea ei începu să se transforme într-o furie clocoțitoare stârnită de faptul că nu-i dezvăluise acest lucru. O făcuse de râs, iar asta îi rănise orgoliul. Dar dacă l-ar fi atacat, nu ar fi reușit decât s-o tulbure pe mama ei. În schimb, Shay afișă cel mai amabil zâmbet, ridică privirea spre el și spuse pe un ton dulce:

—Sper că jobul meu cu jumătate de normă nu e un șoc pentru tine, părinte Douglas.

Acesta sorbi nonșalant din cafea.

—Nimic din ceea ce faci tu nu m-ar putea șoca.

Simți nota subtilă de dispreț din vocea lui și își încordă buzele într-o linie subțire. Înainte să apuce să-i dea replica, mama ei interveni:

–Nu vreau ca vreunul dintre voi să înțeleagă greșit cu ce se ocupă Shay. Nu pozează în reviste pentru bărbați sau ceva de genul acesta, râse Celia neliniștită.

–Nu am nevoie să-mi iei apărarea în fața lui, spuse Shay, concentrându-și supărarea exclusiv asupra lui Ian.

–Nu asta fac, Shay, scumpo, răspunse diplomatic mama ei. Încerc doar să explic cu ce te ocupi. Întorcându-se spre soțul ei, adăugă: Shay pozează pentru cei mai renumiți artiști, fotografi, pictori și sculptori. E model pentru opere de artă. Nici una dintre lucrările pentru care a pozat nu ar putea fi considerate vreodată de prost gust.

Shay disprețuia tonul implorator din vocea mamei sale.

–O, pentru Dumnezeu, spuse agitată și își împinse cu un scrâșnet scaunul de la masă. Am să spăl vasele până organizați voi trei o sesiune de rugăciuni pentru sufletul meu pierdut.

Fără să mai spună nimic, se repezi în bucătărie.

Câteva minute mai târziu, brațele îi erau cufundate în apă fierbinte cu detergent, iar la brâu își înnodase un prosop de bucătărie pe post de șorț. Nu se întoarse când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Își continuă hotărâtă activitatea frecării oalelor. Nu voia să discute cu mama ei în acel moment. Dar umerii îi înțepeniră de surpriză când în spatele ei auzi o voce gravă, inconfundabilă:

–Vrei să te înlocuiesc?

–Nu, răspunse ea scurt, străduindu-se să ignore bubuitul brusc al inimii sale. De ce nu a instalat tatăl tău și o mașină de spălat vase când a construit cabana? întrebă apoi ursuză, pentru a-și ascunde agitația neașteptată.

Nu avea nici un rost să se mintă singură. Oricât de bine s-ar fi prefăcut că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, era copleșită de rușine pentru ceea ce spusese și făcuse în fața lui Ian Douglas.

El răsă și puse jos teancul de vase murdare pe care le adusese din salon.

—Cred că nu a instalat o mașină de spălat vase fiindcă el și mama se simțeau atât de bine când spălau vasele împreună. Veneau aici după cină și petreceau ore întregi făcând curat în bucătărie. Discutau și făceau planuri. Îi invidiam pentru cât erau de apropiați în acele momente.

Îmbunată de refuzul lui de a se simți ofensat, Shay îl întreabă curioasă:

—Ai fost singur la părinți?

—Da.

—Și eu. Cred că majoritatea copiilor singuri la părinți se simt dați la o parte atunci când părinții lor se bucură de un moment de intimitate. Ca și cum ar fi niște intruși și nu ar face parte cu adevărat dintr-o familie.

—Vorbești din experiență?

Ea ridică privirea spre el de la chiuvetă, pregătită să-i arunce o replică sfidătoare, dar expresia lui era una blândă, de înțelegere.

—Da, cred că da, recunosc, apoi se întoarce din nou spre chiuvetă, în vreme ce el mai făcu un drum până în salon. Când se întoarce, Shay îi puse întrebarea care o preocupa cel mai mult, dar pe care ar fi vrut să și-o stăpânească. Brusc, aceasta îi scăpă de pe buze: De ce nu mi-ai spus că ești preot înainte să mă fac complet de răs?

El chicoti din nou.

—Circumstanțele nu erau tocmai propice, spuse Ian, trecând o mătură de pai, de modă veche, peste linoleum. Când sugerezi că aș fi putut să-ți fac o asemenea declarație? Când stăteam gol pușcă și cu gura căscată de surpriză? Sau poate crezi că ar trebui să port un semn în jurul gâtului ca să avertizez oamenii în privința vocației mele.

Își bătea joc de ea, iar mușchii lui Shay se contractară în semn de răzvrătire.

–Ai fi putut să-mi spui ceva despre profesia ta când discutăm azi după-amiază.

–Cum? Și să-ți fi răpit ocazia de-a încerca să mă exciți?

Stropindu-se cu apă fierbinte și clăbuci, Shay dădu drumul unei farfurii înapoi în chiuvetă și se întoarse pe călcâie spre el.

–Nu încercam să te excit!

–Oh. Deci umbli peste tot fără să porți sutien, doar pentru că îți face plăcere?

–E mai confortabil decât să porți haine ridicol de stânjenitoare inventate de victorienii încuiați la minte.

Se sili să își lase furia deoparte și adoptă o expresie intenționat erotică. Sprijinindu-se provocator de blatul de bucătărie, ridică privirea spre el, uitându-se pe sub pleoapele mărginite de gene groase.

–Preot sau nu, văd că ai remarcat.

Ochii lui albaștri alunecară tăios peste trupul ei, lăsând în urma lor o senzație arzătoare. Când reveniră pe chipul ei și îi întâlniră privirea fierbinte, Ian ridică din umeri indiferent.

–Ar trebui să fiu orb ca să nu remarc.

Luă un fâraș și îngenunche să strângă mizeria pe care o adunase cu mătura. Furioasă, Shay se întoarse din nou spre chiuvetă.

–S-a găsit cine să critice cu ce se îmbracă oamenii, spuse Shay. Nu am văzut niciodată un om al bisericii îmbrăcat așa cum te îmbraci tu.

În pantaloni largi lejeri și cămașă, arăta ca un director obosit din Manhattan, venit în Connecticut pentru un weekend relaxant.

–Nu arăți ca un preot.

Ian păru cât se poate de amuzat în vreme ce aruncă gunoiul în coș.

–Cum anume ar trebui să arate preoții?

–Nu ca tine, insistă ea cu încăpățănare.

Ar fi putut să-i spună că trebuiau să arate mai în vârstă și mai blânzi. Ar fi trebuit să aibă trăsături pline de bună-tate, părintești, părul alb și, eventual, ochelari cu ramă de oțel. Cu siguranță nu ar fi trebuit să aibă părul negru-tă-ciune care să pară atât de mătăsos, încât să ispitească o femeie să-și treacă degetele prin el. Nu ar fi trebuit să aibă ochi albaștri ce străpungeau și cele mai rezistente ziduri de autoapărare, ajungând să citească gândurile intime ale omului. Iar un preot nici nu ar fi trebuit să aibă trupul înalt și zvelt, ferm și puternic, bronzat și acoperit cu fire de păr întunecat.

Ian luă un prosop și începu să șteargă vasele pe care ea le așezase pe stativ. Timp de câteva minute își văzură de treabă în tăcere. Casa era cufundată în liniște, cu excepția zăngănitului discret al vaselor.

–Ce s-a întâmplat cu părinții noștri? întrebă Shay.

Când nu făcea pe judecătorul sever, zâmbetul lui Ian era năucitor.

–S-au dus să facă o tură în jurul casei, chipurile pentru o plimbare care să ajute la digestie. Eu, unul, cred că au vrut să scape de noi și să se bucure de sărutări din belșug.

–De ce nu s-au dus pur și simplu sus, în camera lor?

–Așa ceva nu s-ar fi convenit.

Ea râse:

–Mi-e greu să mi-o imaginez pe mama comportându-se ca o mireasă.

–Copiii rareori își concep părinții ca fiind creaturi sexuale.

–Te deranjează?

Shay ridică privirea spre el, dându-și ușor capul pe spate, simțind buclele ce i se învâртеbeau în jurul feței.

Urmă o pauză prelungă, în vreme ce el o studie.

–Să mă deranjeze? întrebă Ian într-un final, cu o voce răgușită.

– Faptul că tatăl tău s-a căsătorit cu mama. Ai vorbit cu foarte mult drag despre propria ta mamă și despre timpul petrecut de voi trei aici, în familie.

Ian își aruncă prosopul de bucătărie peste umăr și așază atent vraful de vase pe care le ștersese în dulapul din fața lui.

– Tata a iubit-o foarte mult pe mama. Celia mi-a spus același lucru despre relația pe care a avut-o ea cu tatăl tău. Din punct de vedere statistic, cei care au avut căsnicii fericite tind să se recăsătorească la scurt timp după moartea partenerului. Ceea ce există acum între tatăl meu și mama ta nu știrbește cu nimic relațiile lor de dinainte.

Shay se gândi atent la această problemă.

– Îmi place de John, nu doar ca om, ci și pentru fericirea pe care i-a oferit-o mamei. Nu am crezut niciodată că o voi mai vedea vreodată atât de relaxată și de mulțumită.

– Nu-i porți pică? Nu-l privești ca pe un ins care încearcă să-i ia locul tatălui tău?

Shay îi zâmbi, apoi se întoarse cu spatele la el.

– E o observație foarte perspicace. După cum ai ghicit, poate, l-am adorat pe tata. La început poate că am simțit o umbră de resentiment față de bărbatul care l-a luat locul în viața mamei mele, dar acum nu mai e cazul. Nu după ce l-am cunoscut pe John și i-am văzut împreună. Ar fi egoist să-i refuz această fericire. Îndrăzni să ridice din nou ochii spre el. Dar tu? Ai avut o căsnicie fericită?

– Foarte.

– Dar nu te-ai recăsătorit în scurt timp.

Privirea lui o întâlni pe a ei fără să ezite.

– Nu, n-am făcut-o.

În regulă, deci nu voia să discute despre acest lucru. Aveau să vorbească despre altceva. Simțindu-se oarecum respinsă, îl întrebă:

– Care e momentul din viața unei persoane când decide să devină preot?

–Care e momentul când o persoană decide să-și câștige existența pozând goală?

–Naiba să te ia! strigă ea, răsucindu-se pe călcâie și lovindu-l cu pumnul în burtă. Mă străduiesc să fiu agreabilă, fiindcă acest weekend e important pentru mama mea și pentru John. Am încercat să port o conversație politicoasă, dar nu pierzi nici o ocazie să strecuri câte o aluzie perfidă.

Mâna lui biciui aerul și o prinse de încheietură, trăgând-o dintr-o mișcare rapidă lângă el.

–Să nu mă mai lovești niciodată și să nu mă mai blestemi vreodată. Dinții îi erau încleștați. Cât despre aluziile mele perfide, întrebam din dorința de a ști. Ce determină o femeie tânără și drăguță să vrea să se vândă așa cum o faci tu?

Dacă încheietura nu i-ar fi fost strânsă între degetele lui de fier, Shay ar fi fost poate tentată să îl plesnească. Dacă ar fi avut tupeu. Avea dovada deplină a forței mâniei lui. Era înspăimântător de intimidantă și la fel de eficientă precum strângerea mâinii sale.

–Fiindcă sunt drăguță din cap până în picioare, spuse cu aroganță. M-am născut cu ceea ce unii oameni consideră un corp cu proporții ideale. Fără imperfecțiuni, cicatrici, semne din naștere sau alunițe. Trupul meu e mult mai remarcabil decât chipul. De-asta artiștii se folosesc uneori de corpul meu, chiar dacă desenează un alt chip.

Se opri să inspire adânc și își simți sânii lipindu-se de zidul solid al pieptului lui.

–E un schimb, și asta e ceea ce vând eu. Nu are nici o legătură cu ceea ce se află în sufletul meu. Ar trebui să respecti corpul uman. Este creația lui Dumnezeu. Unele dintre cele mai fabuloase opere de artă din lume sunt nuduri. Vaticanul e plin. Gândește-te la asta, părinte Douglas.

Își smulse mâna din strânsoarea lui și se dădu cu un pas înapoi.

– Ceea ce spui e adevărat, recunosc eu el, dar cum poți trăi cu tine însăși știind că toți... toți perversii ar putea face din tine subiectul fanteziilor lor sexuale? Că ar putea privi fotografiile tale și să-și dorească să te vadă în carne și oase, să te atingă, să te pipăie?

– Nu pot fi eu responsabilă pentru ei! Oamenii pe care îi descrii sunt rareori pasionați de artă. Fotografiile mele nu se vând la colț de stradă de cine știe ce individ cu pelerină de ploaie care acostează trecătorii cu „Pst, pst, nu vrei să cumperi niște poze deochete?” După cum s-a grăbit să explice mama, nu pozez pentru fotografii erotice. Instinctiv, cu rațiunea orbită de furie, își arcui spatele și-și împinse sânii spre el. În plus, ăștia nu sunt tocmai pepenii uriași după care să saliveze vreun hedonist, nu?

În clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze, își dădu seama ce făcuse și își reluă postura decentă. Formele moi ale sânilor ei reveniră la normal. După cum spusese, nu erau foarte mari, dar erau plini de feminitate, delicați și de o formă foarte frumoasă. Ian păru că face eforturi pentru a-și desprinde privirea de la ei, înainte de a se răsuci brusc pe călcâie.

– În regulă, spuse pe o voce răgușită, ți-ai demonstrat punctul de vedere.

– Încă nu.

Mânată de furie, profită de ocazie pentru a-și exprima părerea. Prea puțini oameni înțelegeau cu adevărat munca ei. Din motive pe care Shay nu le putea înțelege, profesia ei îi determina adesea pe oameni să-i pună la îndoială moralitatea. De regulă, îi privea pe acești oameni înguști la minte cu un oarecare amuzament. Dar dezaprobarea lui Ian nu îi stârnea doar mânia, ci o și rănea profund, ceea ce o făcea cu atât mai defensivă.

În plus, chiar dacă inima și mintea lui Ian erau dedicate vieții spirituale, judecând după fascinația lui de-abia

ținută în frâu de a-i privi sâni, avea și o latură carnală, exact ca restul lumii.

– Ce-ți închipui că fac atunci când pozez? Urc repede niște scări jechoase și întunecoase până la un apartament dotat numai cu apă rece, cu lumini chioare și tapet scorojit? Crezi că eu și *artistul* ne dedăm la tot felul de activități libidinoase după ce am pozat în poziții lascive...

– Ajunge, Shay! strigă el, răsucindu-se cu fața spre ea.

Măinile cu care tăiasă orizontal aerul înlemniră pe lângă corpul lui. Privirea ei se aținti asupra ochilor albaștri, peste spațiul încărcat de tensiune dintre ei. Nu știa ce anume o uluise mai mult, furia lui copleșitoare sau faptul că i se adresase pe numele mic. Rămase șocată, nemışcată și mută, ținându-și respirația.

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Shay ar fi putut jura că bălmăjise o înjurătură când se dezmeticise din încremenire, întorcându-se cu spatele și trecându-și o mână prin păr.

– Nu. Nu asta cred despre tine sau despre ceea ce faci, protestă el. E nedrept din partea ta să mă etichetezi ca fiind atât de puritan. Se întoarse pe călcâie, pentru a fi din nou față în față cu ea. Dar ce anume aș fi putut să cred? Ce fel de femeie intră peste un bărbat străin la duș, fără urmă de jenă?

– Tu ești străin? îi aruncă ea zeflemitoare.

Răspunsul ei obraznic nu reuși decât să-l enerveze și mai tare. Măinile i se încleștară pe lângă corp. Intenționat, Shay își lăsă privirea să-l măsoare din nou din cap până în picioare.

– Singurul lucru pe care l-am considerat neobișnuit la tine a fost cântecul pe care ai ales să-l fredonezi la duș. Știind ce profesie ai, aș zice că *Rock of Ages* s-ar fi potrivit mai bine decât *Good Vibrations*.

Shay își desfăcu șervetul de bucătărie din jurul taliei și își îndepărtă de pe gât câteva șuvițe de păr rătăcite,

cu un gest neglijent al mâinii. Voia ca el să știe că furia lui o lăsa complet rece.

– Se întâmplă să-mi placă Beach Boys, spuse el. Și Beatles și Bee Gees, și Blondie. Acum dă-mi voie să-ți spun ce anume îmi displace.

– Nu mă...

– Îmi displac femeile care sunt atât de nesigure pe feminitatea lor, încât încearcă să-și asume rolul masculin. De acord, ai un trup frumos, dar ai avut dreptate când ai spus că nu are nici o legătură cu ceea ce se află în sufletul tău. Fiindcă nu cred că există ceva înăuntrul tău. Cred că ești doar o carcasă frumoasă construită în jurul unui gol, acolo unde ar trebui să se afle sufletul unei femei. Ești atât de ocupată prefăcându-te că ești cineva, încât nu știi de fapt cine sau ce ești.

Shay se simți atât de insultată, că rămase cu respirația întretăiată.

– Du-te... Se întrerupse înainte de ultimul cuvânt, amintindu-și avertizarea lui. Apoi, sfidătoare, strigă la el oricum: Du-te dracului!

Împinse ușa batantă de la bucătărie cu mai multă forță decât era nevoie. Aceasta se lovi de peretele salonului când Shay își făcu furtunos intrarea. Sunetul îi făcu pe John și pe Celia, care stăteau în picioare chiar lângă ușa de la intrare, prinși într-o îmbrățișare pasională, să se îndepărteze unul de altul, cu o expresie de rușine și vinovăție.

– O, ce naiba! exclamă Shay exasperată, urcând primele câteva trepte. Ce-ar fi ca voi doi să mergeți la culcare și să nu vă mai purtați ca niște idioți?

Credea că după ce va face un duș răcoros, se va spăla pe dinți, se va pieptăna și se va băga în pat, va putea să-și alunge din minte ceea ce-i spusese Ian, calificându-le drept prostii, și să se cufunde într-un somn fără vise.

Făcuse o tâmpenie când se aflate jos, greșise când îi stârnise mânia, când îi provocase intenționat furia, când îl drăcuise. *Să drăcui un preot!* Care era problema ei? Nici nu era de mirare că Ian avea o părere atât de proastă despre ea.

Oricât de mult ar fi încercat să uite cuvintele lui aspre, acestea răsunau în mintea ei în ritmul constant al unei cascade. Faptul că fuseseră așa de aproape de adevăr le făcea cu atât mai revoltătoare.

Deodată auzi sunetul blând al unei uși ce se închidea în dormitorul de lângă al ei. Era el, din nou. Jurându-și că nu o interesa nimic din ceea ce făcea el, ascultă totuși atentă sunetele pe care le producea, pregătindu-se pentru culcare. Când casa se cufundă din nou în tăcere, lovi perna, pedepsind-o pentru propria neliniște.

Ce drept avea un preot de la țară să vină și să-i arunce în față toate defectele personalității ei? De ce-ar fi trebuit să-i pese de ceea ce credea el, de ceea ce spunea? Însă nu atât vorbele pe care le rostise, cât adevărul a ceea ce spusese o neliniște.

Juca într-adevăr un rol. Ani de-a rândul se simțise goală pe dinăuntru, simțise un vid pe care nu reușea să-l numească, dar care părea nesfârșit și imposibil de umplut. Trupul ce fusese transpus pe pânze și în fotografii era o marfă prețioasă, dar nu o reprezenta *pe ea*. Soțul despre care crezuse că o iubise fusese de fapt mult mai preocupat de felul în care arăta și de ceea ce făcea ea, decât de ceea ce simțea și ce gândea.

Anson Porter era un tânăr ambițios, în plină ascensiune profesională la firma sa de contabilitate. Cel mai important obiectiv al lui era să devină asociat cu drepturi depline în companie. O cunoscuse pe Shay la o expoziție de artă. Nu se afla acolo fiindcă ar fi fost interesat de artă, ci pentru că unul dintre asociați sponsorizase un tânăr pictor care realizase o serie de nuduri.

Shay, care era prezentă la invitația artistului, îl plăcuse pe Anson încă de când se făcuseră prezentările. Punea întrebări nenumărate despre cum fuseseră concepute picturile în care apărea ea, cât timp fusese nevoită să pozeze și așa mai departe. Când o invitase la cafea după aceea, Shay acceptase cu dragă inimă.

După prima întâlnire urmaseră altele, multe altele. Erau fericiți; erau îndrăgostiți. Când o ceruse de soție, Shay îl copleșise cu sărutări fierbinți. Dar la scurt timp după curțarea vijelioasă și căsătoria încheiată în grabă devenise clar că, în vreme ce Anson se pregătea să devină asociat cu drepturi depline în firma de contabilitate, o pregătea și pe Shay să fie așa cum își închipuia el că ar trebui să fie soția unui asociat.

Shay se trezise că șofa o mașină cât se poate de sobră, se îmbrăca la fel de conservator și lipsit de imaginație ca restul soțiilor și participa la prânzuri și turnee de bridge pe care le găsea obositoare și plictisitoare, alături de femei pe care le considera tâmpe și superficiale.

—Ce faci?! strigase Anson într-o seară, când îi spusese despre un nou job pe care îl obținuse.

—Am spus că pozez pentru un sculptor. E...

—Nu mă interesează nici cât negru sub unghie cine e, o întrerupsese Anson cu brutalitate. Te referi să pozezi goală, nu?

Ea își mușcase buza de jos și numărase încet până la zece.

—Nud, da.

—Ei bine, las-o baltă, spusese el neînduplecat. Ce-ar crede lumea?

Sărind de pe scaun, Shay îi spusese ce părere avea ea despre ce-ar crede lumea:

—Știai cu ce îmi câștig existența înainte de a ne căsători. Nu te-a deranjat atunci.

—Înainte de a ne căsători, nu după. Nu-nu, n-am să-i permit soției mele să defileze goală în fața unui moș libidinos. Nu mă interesează cât e de faimos.

Ea explodase:

—Ce replică stupidă, provincială și idioată!

—Poate din punctul tău de vedere „artistic“, dar nu și din punctul de vedere al oricărui soț care se respectă. Fi-rește, am presupus că vei renunța la toată treaba asta cu munca de model după ce ne vom căsători.

—Ei bine, ai presupus greșit, nu-i așa? replicase ea, ieșind furtunos din cameră.

Refuzase acel proiect. Cedase în fața argumentelor lui Anson, dar lucrurile nu mai fuseseră niciodată la fel între ei. El încercase să-i înăbușe spiritul plin de viață, adică exact ceea ce îl atrăsese la ea de la bun început. Sau poate că îi admirase doar trupul? Oricum ar fi fost, nu îi permisese să fie ceea ce era, ci încercase să o modeleze în ceva ce nu o reprezenta.

Toată lumea părea că voia să facă același lucru. Mama ei își dorea să fie o doamnă. Soțul ei își dorise să fie o matroană din înalta societate. Nu era sigură ce anume voia acest Ian Douglas de la ea, dar clar nu o plăcea așa cum era.

Ceea ce o dureau cel mai tare era faptul că își dorea aprobarea lui, nu doar față de trupul ei, ceea ce era ușor de obținut, ci față de persoana ei. Era o nebulie, nu avea nici o logică, însă își dorea ca el să o placă. Îi stăruia în minte gândul că era atrasă de el — nu doar de trupul lui, deși nu văzuse vreodată un bărbat care să-i placă mai mult. Ceva din sufletul ei părea să tânjească după ceva ce avea el de oferit.

„Netoato, se luă ea singură în răs pe întuneric. Asta face parte din munca lui. El trebuie să inspire o astfel de încredere spirituală.“

Ignoră emoțiile tulburi pe care i le stârnea, considerându-le doar o reacție a manipulării lui inteligente, dar chiar și când reuși să adoarmă, nu se putu convinge că nu mai era și altceva la mijloc.

A doua zi dimineată se opri de cealaltă parte a ușii bătute de la bucătărie, ascultând discuțiile joviale și zăngănitul vaselor pentru micul dejun.

Timp de o clipă, Shay simți un resentiment aprig. De ce se obosise să vină aici în weekend? Ei trei se înțelegeau excelent fără ea. Petrecuse o noapte chinută, atât în somn, cât și în intervalele îndelungate în care se foise în pat, fără să poată adormi. Ian Douglas era de vină.

O licărire poznașă începu să-i danseze în ochi și un zâmbet i se întinse pe buze. A naibii să fie dacă avea să-i permită s-o transforme în oaia neagră și să-i distrugă weekendul. Fără îndoială, cu o seară în urmă el o catalogase drept un drac împelițat și rebel. Ceea ce urma să vadă azi era fie o soră vitregă duios de ascultătoare, pe care nu avea s-o recunoască. Să-și bată el capul cu asta!

– Bună dimineată la toată lumea, strigă veselă, intrând ușor în bucătărie și sărutând obrazul ridicat al mamei sale.

– Bună dimineată, dragă. Ai dormit bine?

– Tun, minți Shay. Se aplecă spre John și îl sărută pe frunte. Bună dimineată, John.

– Shay, cât de drăguță ești în această dimineată.

– Mulțumesc. Până în acel moment nu-i aruncase nici o privire lui Ian.

Acum o făcu. Arăta mult mai viril, mai frumos și mai sexy decât ar fi avut dreptul să arate orice bărbat cu profesia lui. Învingându-și timiditatea, se apropie de el, își puse mâinile cu îndrăzneală pe umerii lui și se aplecă. Buzele ei trecură ușor peste ale lui.

– Bună dimineată, frățioare.

Fiorul ce îi arse buzele și îi clocoti în vene nu avea nici o legătură cu dragostea de soră. Îi simți până în vârful picioarelor masculinitatea, parfumul, atingerea, masivitatea. Toate veneau să-i sublinieze bărbăția. Trupul ei tânjea după acea bărbăție, era flămând după ea, iar Shay se temu că nu lan se lăsase păcălit nici măcar o clipă de jocul copilăresc pe care îl juca ea. Nici nu-și putea imagina că ar fi simțit și el același fior de excitare pe care îl simțise ea când li se atinseseră buzele.

Dar când ea se îndepărtă și rămase în picioare în fața lui, el își întinse picioarele lungi și adoptă o atitudine de indiferență totală.

– 'Neața, surioară.

Sângele lui Shay începu să clocotească dintr-un cu totul alt motiv acum, iar intențiile ei bune, născute cu o clipă în urmă, au fost lăsate baltă.

– De ce nu ești la rugăciune sau ceva de genul ăsta? îl întreabă ea. Nu asta fac oamenii bisericii?

Sandalele ei lipăiră arogant pe podea când traversă bucătăria, îndreptându-se spre aragaz. Auzi oftatul mamei sale.

– Mi-am spus deja rugăciunea, răspunse lan pe un ton calm.

– Sper că ai spus câteva și pentru mine.

Shay îi aruncă un zâmbet fals și își turnă cafea într-o ceașcă.

– De fapt, numeroasele rugăciuni pe care le-am spus pentru tine mi-au ocupat cea mai mare parte din timpul de meditație.

Shay testă rezistența ibricului din sticlă, trântindu-l înapoi pe ochiul aragazului.

– Nu ți-am cerut să...

– Eu și John am avut o idee grozavă, interveni Celia vorbind tare și acoperind remarca usturătoare a lui Shay.

Ce-ar fi ca noi patru să jucăm tenis în dimineața asta, înainte de a se face prea cald?

– Tenis? Pentru o clipă, antipatia lui Shay față de Ian fu înlocuită de uluire. Habar n-avusese că mama ei participa la activități care să necesite atât de multă energie ca tenisul. Când ai învățat să joci tenis?

– John mă învață, spuse Celia sfioasă, privindu-și drăgăstos soțul. Desigur, nu sunt foarte bună încă, dar...

– E tot mai bună pe zi ce trece, încheie el mândru. Ce ziceți, copii? Vă băgați la un meci la dublu?

– Ți-ai adus racheta și echipamentul de tenis, Shay? întrebă Celia.

– Da, deși nu m-am prins de ce ai sugerat să le iau.

– Minunat, spuse Celia, bătând fericită din palme.

– Nu știu ce să zic, se eschivă Shay.

– Poate că Shay se rușinează de felul în care joacă, sugerează Ian. Dacă nu vrea să joace la dublu, voi doi...

– Joc foarte bine, replică ea furioasă, întrerupându-i vocea târăgănată și lingușitoare.

Privirile li se ciocniră. Știa că din ochii ei zburau scântei de iritare. Ai lui erau neprihăniți, dar în spatele expresiei inocente, Shay întrezări sclipiri de amuzament și triumf. Căzuse victimă celui mai vechi truc din lume.

– Voi doi puteți merge să vă schimbați, cât eu și Shay strângem masa, spuse Celia, ridicându-se. Shay, știu că nu mănânci de obicei la micul dejun, dar gogoșile alea cu afine sunt formidabile.

– Mulțumesc, mamă, dar nu vreau. Cafeaua îmi ajunge.

– Chiar ești mult prea slabă.

– Ei, Celia, las-o în pace pe fată. E șic să fii zveltă, spuse John, studiind silueta fină a lui Shay sub privirile Celiei.

– Atunci poate că ți-ar plăcea mai mult silueta mea dacă aș da jos câteva kilograme, sugerează Celia aproape posomorâtă.

John o prinse și își îngropă nasul jucăuș în scobitura gâtului ei.

— Îmi place silueta ta exact așa cum e.

Shay zâmbi în fața acestei manifestări de tandrețe, dar refuză să admită cât de mult o supără faptul că Ian ieși cu pas săltat din bucătărie. Deși toată lumea din încăpere îi studiase silueta, el nu-i aruncase nici măcar o privire.

John avea dreptate în privința siluetei mamei ei. Arăta cât se poate de drăguț în echipamentul de tenis. Picioarele ei nu erau la fel de lungi, de subțiri sau de bronzate ca ale lui Shay, dar erau remarcabil de zvelte și de ferme pentru o femeie de vârsta ei.

Terenurile de tenis din zonă nu erau netede precum cele de la cluburile exclusiviste, dar aveau să se descurce.

După ce își făcură încălzirea, începu meciul la dublu. Fără o vorbă, Shay și Ian deveniră parteneri. El juca bine, dar metodic. Retururile și serviciile lui nu erau spectaculoase. Celia juca sub instructajul răbdător al lui John, căruia nu părea să-i pese dacă pierdeau sau câștigau, câtă vreme ea se simțea bine și nu obosea prea tare. Shay se relaxă, știind că juca mai bine decât toți ceilalți. Nici măcar nu făcu eforturi. O surprinse când Ian îi făcu un compliment pentru un retur obișnuit și un serviciu nicidecum fabulos.

— Bună lovitură, spuse el laconic.

— Mersi, replică ea la fel de scurt.

În afară de cazurile când erau nevoiți să o facă, nu se priviră. El cu siguranță nu îi acorda o atenție specială, iar ea a naibii să fie dacă avea să stea în fața lui ca o adolescentă mută de emoție admirându-i fizicul, pus în valoare în toată splendoarea de costumul alb de tenis.

Ceea ce o irita era faptul că știa că arăta bine în echipamentul ei de tenis. Era alcătuit dintr-un top cu spatele gol, ce îi scotea în evidență bronzul. Fusta albă plisată

îi venea doar cu puțin sub șolduri. Boxerii roșii de dedesubt ieșeau uneori cochet la iveală.

Iar acest puritan, acest bărbat plicticos nici măcar nu o remarcase, își spuse ea cu dispreț.

Înainte să fi încheiat meciul, Celia își tamponă fruntea cu o batistă și spuse că ei îi ajunseser.

—Ce-ar fi să mergem la magazin, să luăm fripturile pe care voiai să le faci pe grătar, în vreme ce copiii continuă meciul?

—Bună idee, consimți John.

Fiindcă Shay nu se obosise prea mult jucând, aștepta cu nerăbdare să aibă tot terenul doar pentru ea. Încuviință din cap.

—Ne întoarcem într-o jumătate de oră, strigă John, conducând-o pe Celia la mașină.

—Vrei să te odihnești puțin înainte să începem? o întrebă Ian pe Shay, în vreme ce mașina se îndepărta.

—Nu am nevoie, dar dacă tu ai, am să aștept cu plăcere.

—Eu sunt pregătit, spuse el aspru și, fără să mai dea cu banul, alese jumătatea de teren care avea soarele în spate. Poți servi tu prima.

—Mulțumesc foarte mult, răspunse ea sarcastic, luând mai multe mingi și îndreptându-se spre careul de serviciu.

Încălzită după meciul de mai devreme, trimise în viteză un serviciu impresionant în jumătatea lui de teren. Înainte să-și dea seama ce se întâmplase, mingea zbură spre ea în linie dreaptă peste fileu, lovind pământul la un centimetru distanță de marginea terenului din spatele ei. Shay murmură o înjurătură.

—A fost sau nu în teren? strigă Ian politicoasă din jumătatea lui.

O provoca oare să trișeze, spunând că fusese out?

—În teren, răspunse ea.

—Mă gândeam eu.

Gura ei se încordă într-o expresie de hotărâre fermă când își folosi întreaga forță pentru următorul serviciu. Atinse pământul făcând o piruetă în colțul terenului și mingea ricoșă în direcția opusă. Shay nu apucă să se bucure. Paralel cu solul, mingea zbură înapoi peste fileu ca un avion de vânătoare. Shay fandă brusc, ratând mingea la câțiva centimetri.

Ian era mult prea relaxat, învârtea racheta ca pe un baston și fluiera încet. Deci căzuse în capcană din nou. Existau ticăloși și când era vorba de tenis? Ei bine, nu avea încotro, trebuia să facă față cât mai bine, să rămână în alertă și să joace cât de bine putea împotriva unui jucător evident mai bun.

Deși serviciile ei erau bune, nu reuși să câștige decât un singur punct, și chiar și acela simți că îi fusese oferit de Ian. Nu din milă. Arcuirea răutăcioasă a sprâncenelor lui îi arată că știa exact ce făcea. Îi acordase acel punct doar pentru a-i stârni și mai mult iritarea, din ce în ce mai intensă.

–Serviciul la mine, spuse el după ce câștigă ghemul.

–Cunosc regulile.

Rânjetul lui era larg, dezarmant, fermecător; Shay nu-și dorea nimic mai mult decât să i-l șteargă de pe buze.

–Nu știi să pierzi? o tachină el.

–Servește o dată nenorocita aia de minge.

Ian ridică din umeri, ignorându-i limbajul.

–Bine.

Shay nici nu apucă să vadă mingea. Zări brațul lui arcuindu-se mult deasupra capului, îl văzu pe el ridicându-se pe vârfuri, întinzându-și trunchiul și coborându-și fulgerător brațul. Apoi nu mai apucă să vadă decât mingea îndepărtându-se de ea cu efect și ricoșând de pe teren într-un unghi nebun.

–Cincisprezece, fetițo, spuse el pe un ton inexpressiv.

Ea ar fi preferat s-o spună cu veselie.

Următorul serviciu fu la fel de puternic, la fel de rapid, la fel de necruțător.

– Servești cu prea multă forță, îi strigă Shay.

– Nu ești atentă la minge. Ține-ți ochii pe minge.

– O văd ca prin ceață, bombăni ea încet, ocupându-și poziția.

– Ce-ai spus? strigă el politicoș, amânându-și serviciul.

– Nimic. Servește.

Următoarea minge zbură la o distanță periculos de mică de capul ei.

– La naiba, servești prea în forță! Mingea aia ar fi putut să mă omoare, strigă ea.

– Ești doar furioasă pentru că te bat cu ași. Vrei să renunți?

– Nu. Dar nu sunt o țintă. Nu servi cu atâta forță.

Își dădu seama după felul în care se flexă că următorul său serviciu avea să fie mai dur decât celelalte. Furioasă, își aruncă racheta și se răsuci pe călcâie.

– N-am de gând să mai joc cu un potențial ucigaș.

Ian nu apucă să-și mai oprească elanul. Își luase prea mult avânt, iar mingea nici măcar nu mai atinse pământul înainte de a se lovi de perna moale de carne a fundului lui Shay.

Ea țipă tare. Din ochi îi țâșniră lacrimi. Șocul durerii îi stâmi greața. Privirea i se încetșoșă. Durerea, foamea și căldura soarelui se combinară. Căzu rușinos la pământ, pierzându-și complet cunoștința.

capitolul 3

–Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Shay, te rog, iartă-mă. N-am vrut să te rănesc.

Vorbea cu voce joasă și repezită, cuvintele îi erau șoptite și îi aduceau alinare lui Shay. Alunecară pe urechile ei precum picăturile răcoroase de ploaie, îndemnând-o să se trezească.

Nu încă. Nu voia încă să deschidă ochii. Preț de o clipă de răsfăț, își dori să fie cocoloșită, lipită de zidul solid al pieptului lui magnific. Adora să-i simtă bărbia alunecându-i peste capul ei. Obrazul și nasul ei erau lipite de gâtul lui umed și cald. Mirosea a sudoare bărbătească amestecată cu o apă de colonie înțepătoare. Acel miros, căldura ce emana dinspre el, mâna ce-i mângâia părul și vocea liniștitoare o determinară să nu se trezească din leșin. Era cu mult mai plăcut să rămână neajutorată și protejată.

–Îmi pare rău, îmi pare atât de rău.

Se aflau pe iarbă. O simți sub picioarele ei dezgolite. Ian o ridicase probabil de pe teren și o ținea cuibărită în brațele lui, el însuși așezat pe iarba de început de vară, moale și verde. Cât de minunat era să fie ținută strâns de brațele lui puternice. Dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi preferat să rămână astfel pentru totdeauna, cu vocea lui profundă vibrându-i prin trup la fiecare cuvânt rostit din suflet și cu mâna lui...

Își dădu seama unde se afla mâna lui. Nu cea care îi mângâia blând părul. Cealaltă. Masa ușor locul unde fusese lovită. Sub fusta ei scurtă, având doar boxerii roșii de tenis între ei, el îi mângâia fesele. O strânse blând, apoi mâna lui se îndreptă și o masă cu o mișcare lentă,

circulară a palmei. În tot acest timp, îi murmură cât de mult regreta că o învinețise și o rănisese cu serviciul său ucigaș.

Ea își lăsă mâna să urce pe coastele lui, prinzându-se de buzunarul de la piept al tricoului său. Mușchii bine conturați se contractară și se întăriră sub mâna ei. Apoi ea ridică perdeaua de gene negre și se trezi privindu-l drept în ochi. Fețele lor erau la doar câțiva centimetri distanță, cum el stătea aplecat deasupra ei.

Ian lăsă să-i scape un oftat de ușurare și închise ochii pentru o clipă înainte de-a o întreba cu o voce șoptită:

– Ești bine?

Ea aprobă din cap, captivată de apropierea lui și de parfumul respirației sale, ce-i mângâia fața.

– Da.

– Shay, te rog, iartă-mă. Îmi pare rău. N-am vrut să te lovesc.

– Știu.

De ce era dispusă să-l ierte atât de ușor? Ar fi trebuit să fie înnebunită de furie. În schimb, stătea acolo, pradă unei moleșeli delicioase, iertându-l cu generozitatea unui sfânt. Ca să-l certe pentru jocul lui brutal, care sfârșise prin a o răni, ar fi fost nevoie să se desprindă de el. Atunci el nu ar mai fi privit-o cu acea tandrețe de nedescris. Burițele degetelor lui nu ar mai fi alunecat peste trăsăturile chipului ei de parcă le-ar fi adorat. Cealaltă mână nu i-ar mai fi mângâiat – căci nu exista nici un alt termen pentru a descrie mișcările lui ritmice – rotunjimea plină a șoldului care încă mai pulsa de durere din pricina loviturii în forță a mingii de tenis.

El însă nu se putea ierta la fel de ușor.

– Începusem deja serviciul și eram atent la minge. N-am văzut că te-ai întors, decât când era deja prea târziu. O atinse pe obraz. Îmi pare rău. N-aș fi vrut pentru nimic în lume să te rănesc.

–Dar făceai pe grozavul, spuse ea încet, cu un zâmbet jucăuș.

–Făceam pe grozavul, recunoscui el pocăit.

Ian rânji, iar Shay simți cum îi crește inima, făcându-i sâni să se umfle și să o furnice. Era copleșită brusc de senzații pe care le crezuse de mult uitate. Își îngropase adânc acel soi de simțire după ce căsnicia ei eșuase. Oare chiar o încerca acea ameteală minunată? Se datora loviturii sau fusese cauzată de altceva, mult mai important?

Ian era splendid, dacă adjectivul putea fi folosit pentru un chip atât de masculin. Profilându-se pe cerul de vară azuriu, care accentua culoarea ochilor lui, părul îi străluccea negru ca pana corbului. Încruntate, sprâncenele lui întunecate trădau îngrijorarea pentru ea. Nasul frumos conturat, drept și subțire doar pentru a se lăți ușor în dreptul nărilor, forma un pod perfect între ochii lui ispititori și buzele senzuale. Shay se întrebă dacă femeilor din congregația lui le venea greu să se concentreze la spiritualitatea predicilor sale, în vreme ce-i urmăreau gura mobilă formând cuvintele.

Șoldul care nu era mângâiat de mâna lui se odihnea în poala sa. Sub coapsa goală o simțea pe a lui. Era tare și caldă. Părul cârlionțat și țepos îi gâdila pielea. Ridicase un genunchi pentru a-i sprijini spatele. Ameteala o cuprinse din nou când își dădu seama că spatele ei gol se sprijinea de coapsa lui.

Privirea lui Shay îi devoră lacomă chipul. Voia să profite cât de mult posibil de acel moment.

–Joci tenis foarte bine, spuse ea, de-abia recunoscându-și propria voce – i se strecură de pe buze ca o umbră seducătoare.

El nu-i răspunse timp îndelungat. Privirea lui își lua, la rândul-i, porția de devorare lacomă. Îi analiză fiecare trăsătură a chipului: fruntea, ochii și nasul ei erau cercetate de privirea lui avidă. Apoi aceasta se opri asupra gurii

ei și rămase acolo. Neclintită. Ian avea privirea ațintită în continuare asupra gurii ei când spuse răgușit:

– Am făcut parte din echipa de tenis a facultății.

Preț de câteva momente extraordinare nu mai spuseră nimic, doar se priviră, de parcă până în acel moment tânjiseră să se vadă. Singura mișcare era cea a mâinii lui care încă îi masa leneș locul învinețit. Aproape imperceptibil, capul lui se apropie de al ei. Buzele ei se despărțiră. La fel și ale lui. Inima ei îi bubui în piept – sau poate simțea bubuitul inimii lui când o strânse mai puternic la pieptul său?

Mâna ei urcă ușor până la gulerul tricoului lui și se strecură înăuntru.

– Ian?

– Shay.

Chipul lui coborî spre ea. Tot mai aproape și mai aproape. Privirea ei se fixă pe gura lui. Aproape îi putea simți gustul moliciunii umede lipindu-se de a ei.

Îi simți trupul tensionându-se și devenind rigid în aceeași clipă în care inspiră adânc. Din reflex, degetele lui se strânseră peste fesa ei, apoi îi dădură drumul. Mâna îi fu smulsă de parcă ar fi fost trasă de un păpușar răutăcios. Capul i se ridică brusc, iar Shay fu lăsată să cadă din poalele lui pe iarbă, când Ian sări în picioare.

Se îndepărtă de ea până ajunse lângă un copac din apropiere, sprijinindu-și fruntea de trunchiul aspru al acestuia. Tremura din tot trupul, iar umerii i se ridicau grei sub respirația sacadată. Pumnii agitați i se loveau de coapse. Arăta ca un bărbat care încearcă disperat să-și recapete controlul, aflat pe punctul de a se pierde cu firea.

Peste măsură de insultată și rănită, Shay se ridică în picioare. De-abia reuși să nu cadă când șoldul lovit nu-i oferii aproape nici o susținere. Durerea se redusese la o pulsație surdă. Naiba să-l ia!

—Care e problema, părinte Douglas? îl tachină ea cu răutate. Oare femeia nerușinată a reușit aproape să te ispitească? Doamne ferește să săruți o persoană atât de perfidă ca mine.

El se întoarse rapid spre ea, cu mânia alimentată și mai mult de agitația fizică. Ochiul lui albastru era înfuriat. Shay își dădu seama că făcea un efort să discute cu ea pe un ton calm, uniform.

— Ar fi bine să stai jos și să te odihnești până se întorc părinții noștri. Tocmai ți-ai revenit dintr-un leșin.

— Și cine e vinovat pentru asta? Tu, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să ai cunoștință despre cei blânzi care vor moșteni pământul. Nu ești decât un mare bătauș. Voi avea o vânătaie oribilă timp de o lună.

—Nimeni n-ar vedea-o dacă nu ai... Păru că e pe cale să spună ceva, posibil ceva vulgar, dar se răzgândi. Dacă nu ai face ceea ce faci tu.

—Cât de perspicace din partea ta să-ți dai seama că, datorită ție, s-ar putea să nu pot lucra timp de câteva săptămâni.

-Ai un loc de muncă la galerie.

—Care îmi asigură cam jumătate din venit. Lucrez exclusiv pe bază de comision și depind de proiectele în care sunt model pentru a supraviețui în lunile mai slabe.

– Ai putea fi model pentru haine, strigă el. Dar așa ceva ar fi prea convențional, nu?

—Nu arăt nici pe departe la fel de bine îmbrăcată pe cât arăt dezbrăcată.

Acest gând păru să-l tulbure. Privirea îi coborî pe trupul ei, apoi se abătu repede. Își șterse palmele pe pantalonii scurți albi.

—Ar fi bine să stai jos, repetă el cu o voce nesigură. Ai suferit un soc.

–La fel și tu, părinte. Tocmai ai descoperit că ești la fel de uman ca tot restul lumii.

-Nu am susținut niciodată că aș fi altfel.

-A, nu, sfântule Ian?

-Nu, spuse el mușcător. De ce te ambalezi atât de tare, Shay? Fiindcă nu te-am sărutat? Crede-mă, în pofta profesiei mele, sunt bărbat din toate punctele de vedere. Sunt un mare susținător al sărutului. Atâta tot că femeile excentrice, cu o gândire liberală în materie de sex nu mă atrag.

Pe Shay o cuprinse mânia, care îi învălui întregul trup într-un val fierbinte.

-Nu te-am ispitit să te întinzi pe iarbă, să știi. M-am trezit și te-am găsit pipăindu-mi fundul.

-Eu... Șovăi și înghiți un nod. Nu mi-am dat seama ce făceam. Te-am lovit, iar eu doar... încercam să-mi dau seama cât de rău.

-Ha! râse ea, dându-și capul pe spate. Ești și ipocrit. Îți plăcea.

Înainte ca Ian să apuce să-i dea replica, auziră scârțâitul cauciucurilor pe drumul pietruit și ridicară privirea, văzându-l pe John oprind mașina.

-S-a terminat meciul? Cine a câștigat? strigă acesta pe geam.

-Eu, spuse Ian fără scrupule, în timp ce se apropiau amândoi de mașină.

-Shay, șchiopătezi? întrebă Celia când Shay deschise portiera și urcă pe bancheta din spate.

Ian nu se oferă să o ajute.

Ea se crispă când se așează.

-Da, șchiopătez. Ian m-a lovit cu o minge de tenis.

John, care tocmai manevra mașina pentru a o scoate din nou pe șosea, călcă frâna și ambii părinți întoarseră capetele spre bancheta din spate.

-Ian, ai lovit-o cu o minge de tenis? își întrebă John ful.

– Accidental, spuse el defensiv. S-a întors cu spatele în vreme ce serveam. A fost o prostie să facă așa ceva.

– Ian! lătră John.

– Încercam să-mi salvez viața! strigă Shay.

Privirea lui John alunecă de la fiul său la Shay și se îndulci.

– Ești bine? Unde te-a lovit mingea?

– Drept în fund.

Cuvintele lui Ian răsunară în spațiul îngust al mașinii, ricoșând și rostogolindu-se în interior precum bilele dintr-o ruletă, înainte de a se opri, în sfârșit, într-un loc. John se zgâi la fiul său cu o expresie de uluială mută. Celia clipi rapid, nevenindu-i să creadă. Shay întoarse iute capul, pentru a-l privi pe Ian. Nu știa ce o surprinsese mai mult, mărturisirea lui directă sau cuvintele pe care le folosisese.

Ian se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră. Spre cumplita uluire a părinților, izbucniră amândoi în râs.

Chiar dacă râsul spulberă antipatia de moment dintre ei, nu reuși să reducă tensiunea care plutea în aer. Ian o trata cu deferență. Politețea lui exagerată o irita la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât condescendența de care dăduse dovadă anterior.

Pentru tot restul zilei, Ian nu mai acceptă decât rar să se afle în aceeași încăpere cu ea. Când se întâmpla acest lucru, dacă Shay îl surprindea privind-o, își ferea imediat privirea. Având în vedere cât de mult o ocolea, Shay putea la fel de bine să fie o încarnare a diavolului, trimisă să corupă sufletul lui Ian Douglas. Se simțea ca un personaj dintr-un roman de Hawthorne.

După prânz, Ian se retrase în camera lui ca să-și pregătească predica de duminică.

– Trebuie să plec dis-de-dimineață ca să ajung la timp pentru serviciul religios, explică el.

Shay fu surprinsă de cât de repede trecuse timpul. Se temuse de acest weekend; acum aproape se terminase. Bineînțeles, ea nu trebuia să plece decât duminică seara, dar perspectiva de a petrece ziua la cabană fără Ian i se păru brusc una sumbră. Se alarmă când își dădu seama că plecarea lui conta atât de mult pentru ea.

În acea după-amiază avea de ales între a sta singură în casă, în vreme ce Ian rămânea închis în camera lui, și a-i însoți pe mama ei și pe John, care voia să-și încerce norocul la pescuit într-un pârau ce străbătea un colț al proprietății lui. Alese excursia la pescuit.

Zona rurală era bogată în verdeața începutului de vară. Dar fiecare pas făcut în direcția pâraului îi provoca un junghi de durere în coapsă ce îi amintea de meciul de tenis din acea dimineață. Pe măsură ce se scurgeau orele după-amiezii, furia ei deveni tot mai intensă.

Dintr-un motiv pe care nu reușea să-l identifice, o înnebunea faptul că Ian era hotărât să o ignore. Din clipa în care îl văzuse gol, cu apa prelingându-i-se pe trup, gândul la el ocupase în permanență o poziție importantă în mintea ei. Nu își dorea ca lucrurile să stea astfel, dar așa stăteau. Nu avea nici un rost să pretindă că ar fi fost altfel. Era atrasă de el ca bărbat. Atât. Și cu asta, basta.

Acest lucru, luat separat, poate nu ar fi fost atât de important. Dar Ian era primul bărbat față de care se simțise atrasă sexual după destrămarea căsniciei ei. Avusese câteva întâlniri, de obicei aranjate de prietene care păreau hotărâte să-i găsească o pereche cât mai repede posibil. Din cauza lipsei de interes a lui Shay, potențialii parteneri renunțaseră în scurt timp, îndreptându-se spre ținte mai promițătoare.

„În regulă, Shay, își spuse în vreme ce contempla pâraul înspumat, are un trup grozav și e frumos ca un înger războinic. Dar e în întregime opusul tău în ceea ce privește temperamentul și gândirea.“

Nici măcar faptul că Celia, după încurajările blânde ale lui John, reușise să pună momeală în cârlig, nu putu să o smulgă pe Shay din gândurile ei.

Lăsând deoparte, pentru o clipă, aspectul fizic al lui Ian – dacă așa ceva era posibil –, se concentrează asupra genului de bărbat care era. De ce, dacă reprezenta tipul de persoană disprețuit în trecut, se simțea atât de atrasă de el? De ce simțise că moare de-a dreptul că nu o sărutase de dimineată? De ce încă mai tânjea să-i simtă buzele peste ale ei, să-i simtă mâna mângâind-o, nu accidental, ci cu scopul și intenția de-a o iubi?

Apoi își dădu brusc seama. Precum un fulger apărut din senin, înțelese că o parte din atracția ei față de el era provocată de faptul că el o ignora. Asta să fi fost explicația?

–Bineînțeles, spuse cu voce tare, apoi păru tulburată când Celia și John o priveră curioși.

Asta trebuia să fie explicația. Shay Morrison era prea inteligentă, prea umblată în lume, prea independentă pentru a crede că o singură privire asupra unui bărbat gol, oricât ar fi fost de frumos, o vrăjise ca pe o adolescentă. Dragostea la prima vedere nu se întâmplă pur și simplu. În plus, sentimentele ei față de Ian abia dacă depășeau pragul detestării. Pur și simplu, curiozitatea ei fusese stârmită de faptul că el părea atât de neinteresat de ea.

În același timp, instinctul îi spunea că Ian nu era atât de imun la farmecele ei pe cât se prefăcea a fi. Chicoti când în minte începu să-i încolțească un plan pentru seara aceea. Poate că nu aveau să se mai întâlnească vreodată, dar a naibii să fie dacă avea să-i permită părintelui Douglas s-o alunge complet din gândurile lui.

–Eu cred că am să mă întorc, dacă nu vă deranjează, spuse Shay sărind în picioare din iarba de pe mal. Am să mă odihnesc puțin înainte de cină.

—Venim și noi în scurt timp, răspunse mama ei. Sunt cât se poate de hotărâtă să prind un pește.

Judecând după culoarea intensă din obrajii lui și după degetele agitate, John părea că are chef de alte lucruri după ce rămăneau singuri în pădure. Shay încă mai zâmbea când se apropie de casă. Urcă scările și se îndreptă spre ușa întredeschisă de la capătul holului.

Bătu ușor în ușă.

—Ian?

El făcu o pauză înainte de a spune:

—Da, intră.

Shay deschise ușa și rămase în prag. Fereastra largă ce dădea spre curte era în spatele ei. Știa că lumina aurie a soarelui se revărsa în jurul ei ca un halo, strălucindu-i în păr, scaldându-i pielea în lumină.

—Sper că nu te deranjez, spuse ea, dorindu-și exact contrariul

—Nu. Mai am puțin de studiat, dar aproape am terminat.

Era așezat la un birou acoperit de hârtii. Pe el era deschisă o Biblie și mai multe cărți științifice. O mașină de scris portabilă avea în ea o foaie de hârtie pe care fuseseră bătute câteva rânduri.

—Mama și John vor veni și ei mai încolo.

De ce refuza să o privească? Părea concentrat să mutileze o agrafă de hârtie cu degete despre care Shay ar fi putut jura că erau neliniștite.

—Cum merge pescuitul? întrebă el ridicând privirea.

Ochii lui albaștri îi studiară rapid picioarele, îmbrăcate în pantalonii scurți pe care îi purtase la pârâu, și zăboviră ceva mai mult asupra taliei ei dezgolite sub topul legat pe după gât, înainte de a-și coborî din nou privirea asupra enervantei agrafe de hârtie.

—John prinsese trei până să plec eu. Mama încă se străduiește să prindă momeala în cârlig.

– Bun, bun, spuse Ian cu o voce care îi arăta că nici lui nu-i păsa de rezultatele partidei de pescuit mai mult decât îi păsa ei.

– Ai nevoie la baie? întrebă Shay, întinzându-și leneș brațele deasupra capului.

– Ăăă... nu, spuse el. Nu.

– Am să fac o baie cu spumă, lungă și relaxantă înainte de cină.

Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp, scuturându-și trupul în semn de anticipare senzuală a băii. Mișcarea îi făcu sânii să tresară amețitor sub maiou, mișcare ce nu trecu neobservată, dacă era să judece după expresia lui năucită.

– Bine. Eu n-am... nu voi... vei avea baia doar pentru tine.

– În regulă, spuse ea nepăsătoare și, răsucindu-se pe călcâie, ieși din cadrul ușii.

Câteva minute mai târziu, țăcănitul produs de clapele mașinii de scris se auzi prin ușa comună. Faptul că încă era în stare să lucreze o supără pe Shay, care stătea întinsă în cada plină cu apă fierbinte și înspumată. Dar zâmbi viclean când își aminti expresia tulburată de pe chipul lui de fiecare dată când privirea îi aluneca în direcția ei. Era cât se poate de conștient de feminitatea ei. Chiar dacă mintea îi impunea contrariul, corpul lui îl sfida.

Desigur, Shay nu intenționa să meargă mai departe de un simplu flirt. Nu voia decât să se răzbune pe el pentru toate momentele în care o privise cu un amuzament detașat, ca atunci când te uiți la un puști cu personalitate. Merita să fie pedepsit pentru umilințele la care o supusese.

După ce își termină baia, împrăștiind apa cât de zgomotos posibil și fredonând încet piesa *The Summer of '42*, își clăti lenjeria în chiuvetă și întinse fiecare piesă transparentă și dantelată pe galeria perdelei de duș. Deși de obicei dormea goală, își adusese o cămașă de noapte,

în cazul în care s-ar fi plâns mama ei. Aceasta era atârnată pe un cuier în spatele ușii ce dădea spre camera lui. De fiecare dată când voia să pună mâna pe clanță, Ian avea să fie atins de materialul galben mătăsos, tivit cu dantelă ecru fină ca pânza de păianjen. Dacă voia s-o dea la o parte, ar fi fost nevoit să o atingă și mai mult. Înainte de a ieși din baia plină de aburi, Shay pulveriză în aer cantități generoase din parfumul ei.

Bătu la ușa dormitorului. Țăcănitul tastelor încetă brusc.

– Da, Shay?

– Am terminat. Baia îți aparține, dacă ai nevoie.

– Mulțumesc, fu singurul lui răspuns, deși trecu multă vreme până auzi din nou mașina de scris.

Își dădu seama că planul ei eșuase când Ian coborî la cină. John și Celia se întorseseră suficient de devreme cât să se odihnească o vreme și să apuce să se spele înainte de masa de seară. După cum promisese, John pregăti câteva grătare succulente și coapse cartofi pe un grătar cu cărbuni. Shay și Celia pregătiră o salată verde uriașă și toate celelalte garnituri.

Shay tocmai scotea smântână dintr-o cutie, turnând-o într-un vas pentru servit, când Ian intră pe ușa batantă, mirosind a săpun și parfumat cu apa lui de colonie inconfundabilă.

– Sunt lihnit. Când e gata cina?

Voioșia cu care mergea și cadența nepăsătoare din vocea lui o îngrijorară pe Shay. N-ar fi trebuit să se simtă nici pe departe atât de încrezător.

Celia îi adresă un răs fermecător.

– Ești exact ca tatăl tău. El e afară, pregătește grătarul. A spus să mergi la el după ce cobori. Ai o bere în frigider.

– Mulțumesc.

Când se ghemui în fața frigiderului, Shay îi aruncă o privire peste umărul gol. Rochia ei de vară avea un corsaj drept, cu spatele acoperit doar de șnururi ce se intersectau. Fusta era moale și largă și îi ajungea până la mijlocul gambei. Curelușele sandalelor erau înfășurate în jurul gleznelor. Imprimeul rustic al rochiei îi accentua nuanța ca de miere a pielii, scoțându-i în evidență șuvițele blonde ale părului și, alături de fardul închis pe care și-l aplicase pe pleoape, îi sublinia trăsăturile exotice.

– Ai terminat cu studiul? îl întreabă ea pe un ton aspru.

Când ochii lui albaștri se ridicară spre ai ei, Shay îi văzu imediat batjocura din privire. Împingându-se pe coapsele puternice, Ian se ridică în picioare. Shay fu nevoită să ridice bărbia într-o poziție incomodă pentru a-l putea privi în față. Și nu-i plăcu deloc ceea ce văzu. Ian aproape râdea de ea!

– Chiloții pe care i-ai spălat nu se uscaseră complet când am avut eu nevoie la duș, așa că i-am atârnat pe spătarul scaunului din camera ta. Sper că nu te deranjează.

Apoi ieși nepăsător pe ușa din spate, lăsând ușa din plasă să se trântască în urma lui. Zgomotul îi punctă afirmația, precum răpăitul unei tobe într-un vodevil.

– Chiloți? întreabă Celia pe o voce ascuțită. A spus cumva...

– Da, chiloți, *chiloți*, aproape strigă Shay la mama ei.

Apoi se întoarse la treabă, cu întregul trup tremurându-i de furie.

Fu ținta batjocurii lui Ian pe tot parcursul mesei. Acesta nu spuse nimic cu voce tare, dar privirile lui sarcastice îi arătară că se prinsese de planurile ei, că îi înțelegea cât se poate de clar jocul și că, în loc să o considere o seducătoare, o vedea doar ca pe o idioată foarte amuzantă.

Aproape că nici nu se atinse de mâncarea din farfurie, deși nu făcu deloc rabat în ceea ce privește vinul

de Burgundia pe care John îl deschisese pentru a stropi fripturile. Când se ridică pentru a o ajuta pe mama ei să strângă masa, capul îi zumzăia plăcut. Apoi, când ieșiră din bucătăria ordonată, John și Ian erau cufundați într-o partidă de șah. Celia se instalează să urmărească un film romantic la televizor. Shay fierbea în sinea ei.

Plictisită, se plimbă fără țel dintr-o cameră în alta. Văzându-și racheta de tenis sprijinită de balustradă, hotărî să o ducă la mașină. Aerul răcoros al serii avea s-o mai trezească din amețeală.

Intenționa să lase în urma ei această experiență neplăcută, și asta de la primele ore ale dimineții, chiar înaintea lui Ian dacă era posibil, și să se întoarcă acasă. Avea să-și facă bagajele, pe cât posibil, chiar în seara aceea. Aproape din clipa în care sosise fusese făcută de râs și era nerăbdătoare să se întoarcă în lumea ei, în care existau câțiva oameni care chiar îi respectau părerea, o considerau draguță și râdeau cu ea, nu de ea.

Capota portbagajului se ridică și tocmai dădea să arunce racheta înăuntru, când își observă portofoliul. Îl lua peste tot cu ea, ca o prelungire a propriului corp. În interiorul mapei mari și pătrate din piele se afla o istorie a carierei sale ca model nud. Se folosea de fotografii ale picturilor și ale sculpturilor și de copii ale fotografiilor în care fusese model drept recomandare atunci când avea interviu cu un nou artist.

Acum, aproape țipând de bucurie, ridică mapa grea din portbagaj. Îndesându-și portofoliul sub braț, porni înapoi spre casă.

Se sperie când o găsi pe mama ei plângând în hohote nestăpânite în brațele lui John. Lăasă să-i cadă portofoliul pe masa de lângă intrare.

— Mamă, ce e?

— Filmul, spuse John. Shay se relaxă. A avut un final trist, explică el. Haide, iubito, să mergem sus. O sărută

pe Celia pe tâmplă și o îmbrățișă strâns, purtând-o apoi pe scări. Până ajunseră sus, o mângâie întruna pe spate, repetându-i: A fost doar un film, draga mea.

Shay ridică ochii spre cer, iritată de sentimentalismul mamei sale în fața unei povești de dragoste stupide. Iubire. Oare mama ei nu știa că o astfel de iubire era inventată de scriitori și de compozitori? Nu exista în lumea reală. Dar văzându-i pe Celia și pe John, amândoi vizibil îndrăgostiți, sprijinindu-se reciproc când ajunseră în capul scărilor, tabloul îi contrazicea perspectiva deloc romantică. Posibilitatea ca iubirea adevărată să existe în realitate era un gând care o tulbura.

Ian stătea lângă ea, privindu-i și el pe cei doi părinți. Când aceștia dispărură, își coborî privirea spre Shay. Expresia lui era una de infinită tandrețe, ca și cum ar fi privit un nou-născut.

— Mama ta reprezintă esența feminității, spuse el.

Ceea ce nu roști, după cum bine știa Shay, era că fiica ei nu reușea deloc același lucru.

Ian se întoarse pe canapea și luă revista sport în a cărei lectură se cufundase. Sprijinit comod pe perne și cu una din gleznele acoperite de blugi odihnindu-se pe genunchiul celuilalt picior, păru imediat captivat de pagina imprimată.

Iritată destul de tare de faptul că Ian o ignora atât de grosolan, Shay se îndreptă cu pași mari spre masa din hol, își luă portofoliul și se trânti hotărâtă în colțul opus al canapelei pe care era așezat Ian.

Coperta de piele se lovi cu o bufnitură de spătarul canapelei când deschise albumul masiv. Paginile foșniră în vreme ce Shay aranjă și rearanjă fotografiile, încercând să-i atragă atenția. Vorbind în șoaptă, dar suficient de tare cât să o audă și el, făcea comentarii despre fiecare fotografie pe care o lua în mână.

Într-un sfârșit, Ian oftă adânc și se întoarse spre ea.

–Cred că trebuie să te întreb la ce te uiți.

Ar fi trebuit să închidă ostentativ albumul și să urce în camera ei, dar nu o făcu – nici ea nu știa de ce. Poate fiindcă ceva îi șopti că putea atrage musca la miere. În orice caz, îi zâmbi triumfător.

–E portofoliul meu. Vrei să te uiți prin el?

Ian ridică din umeri, gest pe care ea îl găsi cât se poate de enervant. Îi făcea oare o mare favoare uitându-se la fotografii cu ea goală? Aparent, el așa credea.

–Sigur, spuse Ian pe un ton ce sugera că nu avea nimic mai bun de făcut.

Fiindcă el nu se mișcă, ea fu nevoită să se târască pe canapea, trăgând după ea albumul greu. El îl luă în brațe și îl deschise, scanând prima serie de imagini.

–Eram încă la facultate când au fost făcute pozele astea. Atunci am început să pozez. Tata murise, iar banii erau puțini. Eu urmam cursuri de artă, iar într-o zi profesorul meu coordonator m-a întrebat dacă nu m-ar interesa să pozez pentru cursurile avansate de artă, unde se studiau deja nuduri.

–Profesorul era bărbat, presupun.

Shay simți că o mâncau degetele să-i șteargă cu o palmă rânjetul de pe față.

–Nu, era femeie.

Vocea îi rămase calmă, ascunzând furia ce stătea să explodeze în ea.

Urmări chipul lipsit de expresie al lui Ian în vreme ce acesta întorcea încet paginile albumului. Ochii lui alunecau peste imagini. Le studia cu o seriozitate profundă. Dar ar fi putut la fel de bine să examineze o cărămidă din zid, judecând după lipsa lui de reacție.

„Așteaptă până ajungi la cele cu adevărat bune“, ar fi vrut să-i spună. Acele prime fotografii erau, evident, neprofesionale, făcute de o prietenă pentru a-și putea începe portofoliul.

– Acest artist e celebru, spuse când Ian ajunse la o fotografie a unui tablou în care îi apărea doar spatele.

Părul îi fusese ridicat într-o coafură înaltă, lăsând doar câteva şuvițe sfioase să-i atârne pe gât. Trăsăturile fine de penel surprinseseră perfect textura pielii sale. Umbrele detaliaseră fragilitatea coloanei și obrăznicia celor două gropițe de la baza spatelui.

– Da, recunosc numele, spuse Ian pe un ton neutru. Nu el a pictat *Morning Maid*?

Shay îl privi surprinsă.

– Ba da. Nu mă așteptam să-l cunoști.

– Nu îl cunosc *pe el*, ci doar operele lui.

Continuă să dea paginile, spunând uneori că recunoștea un fotograf sau un artist, alteori făcând observații despre ambient, dar fără să spună nimic legat de Shay, de poza sau de corpul ei.

– Care dintre ele ești tu? întrebă Ian, referindu-se la fotografia unei sculpturi ce fusese comandată de Liga Artelor Plastice dintr-un oraș important din Vestul Mijlociu, pentru a decora fântâna din fața noii săli de concerte. Aceasta reprezenta muzele.

– Cea cu lira.

Toga îi acoperea doar un sân.

– Frumoasă liră, spuse el, dând din cap cu înțelepciune.

Ea simți că i-ar fi putut crăpa capul.

Inima începu să-i bubuie când el privi pictura cu ea pe plajă. Era un peisaj maritim nocturn. Apa era calmă. Luna era suspendată pe cer precum un platou de porțelan. Femeia era surprinsă din profil. Era întinsă pe spate, sprijinindu-se pe coate. Capul îi era ridicat spre cer astfel încât spatele i se arcuia, iar părul îi mângâia spatele gol. Genunchii îi erau ridicați. Arăta ca și cum și-ar fi oferit sânii lunii, care îi săruta cu lumina ei irizată.

– Aceasta e incredibilă. Absolut superbă, spuse Ian.

Shay se cutremură de încântare auzind tonul grav, șoptit, plin de respect al vocii lui. Ian atinse poza. Inima lui Shay aproape se opri când degetele lui trecură razant peste sânii atât de frumos pictați.

– Minunat, șopti Ian.

– Îți place? îl întreabă tremurător, cu gâtul strâns de emoție.

– Da, da, spuse el plin de avânt. Admir un artist care poate reflecta astfel lumina în apă, făcând-o să pară atât de reală.

Shay își înăbuși un strigăt de furie. Ian admira pictura și tehnica. Toată aprecierea ce strălucea în privirea lui era pentru artist, nu pentru model. Se holbă la el, uluită și rănită, dar el nici măcar nu observă. Continuă calm să întoarcă paginile albumului.

– Uite un alt studiu interesant, comentă el.

Shay își coborî privirea de pe chipul lui spre fotografia alb-negru. Era întinsă pe spate, cu genunchii ridicați. Unul din brațe era întins languros. Dosul celeilalte mâini i se odihnea pe frunte. Fotograful îi așezase luminile din spate astfel încât conturul negru al trupului ei să fie plasat într-un contrast puternic.

Profilul feței și al bărbiei erau bine definite înainte de a se pierde în conturul gâtului. Forma sânelor ei, obrăznicia sfârscului erau surprinse cu o minuțiozitate surprinzătoare. Abdomenul îi era înclinat, formând o scobitură grațioasă. Dincolo de el, curbura dulce a feminității ei se pierdea în partea de sus a coapselor.

Era o fotografie superbă a conturilor anatomiei feminine. Caracterul anonim o făcea cu atât mai frumoasă. Aparținea tuturor femeilor.

– Fotograful folosește frecvent acest efect de iluminare din spate, nu-i așa? comentă Ian.

Cui îi păsa? Ea își dorea ca el să remarce femeia din fotografie, nu nenorocitele de lumini.

—Da.

—Așa mă gândeam și eu. Am mai văzut și alte lucrări ale lui. Tot el a realizat-o și pe aceasta?

Ultima fotografie din album era cea mai recentă, dar și cea mai sugestivă. Fusese realizată pentru o reclamă la un parfum pentru piața europeană. Era prea îndrăzneată pentru revistele și panourile americane. Și aceasta era alb-negru, însă acum ea era complet scăldată în lumină. Era fotografiată de sus.

Părul îi era întins în spatele capului pe catifea neagră. Fața îi era întoarsă dinspre obiectiv, cu bărbia aproape odihnindu-i-se pe umăr. Fotografia fusese tăiată astfel încât să dezvăluie doar unul dintre sâni, acoperit cu un voal alb transparent. Prin el, sfârcul arăta ispititor, dar în același timp ciudat de vulnerabil.

Însă expresia ei era cea care capta atenția privitorului. Era sublimă. Ținea ochii închiși, sprâncenele ușor arcuite, buzele umede și strălucitoare deschise în umbra unui zâmbet. Mesajul era clar: această femeie tocmai își simțise pasiunea satisfăcută.

De fapt, în timpul ședinței foto artistul îi spusese:

—Când terminăm, Shay, am să-ți fac cinste cu o cremă de ciocolată. Gândește-te la asta. Ciocolată dulceagă, frișcă, migdale, înghețată de vanilie.

Obiectivul lui lucrase în tot timpul în care vorbise. Shay închisese ochii și-și linsese buzele, bucurându-se dinainte de desert, fiindcă nu mâncase deloc în ziua respectivă. Când îl auzise pe fotograf șoptind: „O, Doamne“, își dăduse seama că îi oferise exact expresia pe care încercase s-o obțină întreaga după-amiază.

Ian studie fotografia timp îndelungat. Inima lui Shay încremeni. Avu o fantezie sălbatică în care el arunca fotografia, albumul și conștiința deoparte, prinzând-o în brațe și devorându-i gura cu a lui. Își văzu degetele brăzdând cărări prin părul lui negru și des pentru a-l ține strâns,

se văzu lăsându-se pe spate, sub apăsarea lui, pe pernele moi ale canapelei, îl văzu întinzându-se deasupra ei, îi văzu mâinile dezbrăcând-o în grabă, dar blând. Sângele îi bubui în vene când fantezia luă proporții și îi văzu mâinile explorând-o, îl văzu pe el potopind cu sărutări fierbinți pielea ei încinsă. Își umezi buzele.

Ian se foi, iar Shay își ținu respirația. „Strânge-mă în brațe, sărută-mă“, ar fi vrut să-i strige.

În schimb, Ian aranjă la loc fotografiile, cu grijă, și închise coperta portofoliului.

–Sunt foarte bune toate. Sunt sigur că te așteaptă o carieră lungă – atâta timp cât nu te îngrași sau ceva de genul ăsta.

Lui Shay îi veni să țipe, să plângă. Dar rămase locului, stupefiată, în vreme ce Ian se ridică în picioare, se întinse și căscă larg.

–Ah, cât sunt de obosit. Cu permisiunea ta, eu mă duc la culcare. Nu uita să stingi luminile înainte de a urca. Noapte bună.

capitolul 4

Shay rămase în camera goală, simțindu-se mai singură ca oricând. Cerea prea mult dacă își dorea câteva sărutări nevinovate? Ar fi fost o încălcare chiar atât de gravă a principiilor lui severe?

Deja iritată, luă portofoliul și îl trânti pe masa de lângă intrare, pentru a nu-l uita a doua zi de dimineață.

– Mulțumesc pentru nimic, bombăni ea.

Neavând altceva mai bun de făcut și nefiind încă pregătită să meargă la culcare, intră în bucătărie, să bea un pahar cu lapte. Observă sticla de vin de Burgundia pe blatul de bucătărie. I se păru mult mai tentant decât un pahar cu lapte. Turnându-și cu generozitate într-un pahar, îl dădu pe gât din câteva înghițituri zdravene.

„Naiba să-l ia, naiba să-l ia, naiba să-l ia!”

Dacă nu putea să-l blesteme în prezența lui, avea s-o facă în singurătate. „Doar nu sunt o ștoarfă sau așa ceva”, își spuse. Nu era o persoană promiscuă, așa cum părea să creadă Ian.

Măcar dacă ar fi știut cât de sobră era viața ei. Nu avusesese nici un fel de relație intimă după divorț.

Ștergându-și lacrimile de furie, își mai turnă un pahar de vin.

„Tot ce mi-am dorit de la tine, Ian, a fost puțină afecțiune, spuse printre înghițiturile ce goliră paharul. Câteva sărutări și mângâieri nevinovate.” Oare ar fi fost o încălcare a codului lui moral atât de rigid? Era complet dezgustat de sex? Sau era doar complet dezgustat *de ea*? Un sunet ce aducea și a sughiț și a hohot de plâns îi scăpă printre buze când își turnă și restul de vin din sticlă. Oare

chiar nu o găsea câtuși de puțin atrăgătoare, nu o dorea chiar deloc?

Nu se întrebă de ce ea îl dorea pe Ian, când alți bărbați încercaseră să-i câștige afecțiunea și dăduseră greș. În străfundurile minții, știa că s-ar fi putut dovedi periculos să afle răspunsul la acea întrebare. Nu putea face față unei asemenea introspecții în acel moment.

Cum băuse în acea seară mai mult decât în toată viața, se clătină când se întoarse spre ușa salonului. Ușa stătea strâmb. Trebuia să-i atragă atenția lui John în această privință a doua zi dimineată. Trebuia neapărat să facă ceva și în legătură cu podeaua denivelată, își spuse confuză, înaintând nesigur spre scări, răspunzând din reflex la îndemnul făcut mai devreme de Ian de a stinge luminile.

Nu reuși să-și mai amintească exact cât de mult îi luă să urce scările. Se trezi doar stând în fața camerei sale, zgâindu-se la ușă cu o privire goală. Ceva, umbra unui gând poznaș ce nu fusese amorțit de vin o făcu să privească mai departe pe coridor, spre cealaltă ușă, exact ca a ei, ce ducea spre dormitorul lui Ian.

Chicotind ușor, străbătu împleticindu-se cei câțiva pași până la ușă. O deschise încet. Camera era cufundată în întuneric, dar lumina lunii ce se strecura pe fereastră îi permise să îi vadă silueta adormită sub pătura ușoară a patului de două persoane.

O idee atât de inspirată, încât fu nevoită să-și acopere gura pentru a nu izbucni în râs, se aprinse ca o rază de lumină în mintea ei încetoșată. Asta avea să-l învețe minte, își spuse răzbunătoare. Avea să-l zguduie, să-i tulbure atitudinea al naibii de rece, să-i dea dracului condescendența pioasă.

Încercând să pună în echilibru camera care se învârtea, își croi drum în zigzag până la pat. Rochia nu îi puse probleme. Și-o dădu jos cu ușurință. La fel și lenjeria. Curelele sandalelor puseră ceva probleme pentru degetele

ei moi, dar în scurt timp se adăugară grămezii de haine de pe podea. Chicotind ca un copil pe cale de a face cea mai mare năzbâtie posibilă, ridică pătura și se strecură goală în așternuturi.

Trupul lui era cald. Acela fu primul ei gând când își lăsă capul pe perna de lângă a lui. Era întors cu spatele la ea, dar îi auzea respirația uniformă. Sprijinindu-și bărbia pe umărul lui, ridică o mână, intenționând să și-o petreacă în jurul lui. Tânjea să atingă smocul de păr întunecat ce îi acoperea pieptul, să-și treacă degetele prin el, să-și astâmpere curiozitatea privind textura lui.

Dar brațul îi păru greu de o tonă, iar mâna ei rămase să se odihnească grea pe șoldul lui. O letargie caldă și dulce i se scurse prin trup precum untul topit. Tumultul din capul ei se redusese la un zumzăit ca un cântec de leagăn. Ațipind, se întrebă ce-ar fi crezut membrii congregației lui dacă ar fi știut că evlaviosul lor pastor dormea gol.

Apoi toate gândurile conștiente i se pierdură într-un somn provocat de alcool.

Era un vis sau chiar se întâmpla în realitate? Shay nu deschise ochii, în cazul puțin probabil că nu era decât un vis minunat. Cu siguranță părea real, dar probabilitatea să fie astfel era atât de exotică, încât se temea că nu era decât un produs al imaginației sale.

Era întinsă în pat lângă Ian, cu trupul încolăcit cu al lui. Unul din brațele lui era sub gâtul ei. Capul i se odihnea în curbura cotului lui îndoit. Celălalt braț o strângea ferm lângă el. Mâna lui îi trasa leneș conturul coloanei vertebrale. Simțea apăsarea piciorului lui peste al ei, mișcându-se languros, scoțând în evidență contrastul dintre ele. Un picior de-al ei era așezat între coapsele lui, cu genunchiul cuibărit la îmbinarea lor.

O pereche de buze fierbinți îi depuse un sărut la baza părului, apoi coborî pe marginea feței ei. Îi sărută tâmpla

în locul cel mai sensibil. Îi binecuvântă pometele înalt cu sărutări ușoare. Urechea ei se bucură de mușcăturile blânde și jucăușe ale gurii lui, de explorarea limbii lui. Apoi gâtul îi fu răsfățat cu sărutări mărunte, oferite de buzele desfăcute. Barba ce începea să-i crească pe bărbie o zgârie plăcut.

Reacționând din instinct, ea își ridică brațul în jurul gâtului lui. Nu avu nevoie să deschidă ochii. Pe pipăite, își sprijini un braț pe umărul lui, iar degetele ei se bucurară, în sfârșit, de privilegiul de a se strecura prin părul lui negru și lucios.

Brațul ei ridicat îi oferì lui Ian accesul la partea din față a trupului ei. El profită de avantaj. Mâna lui se strecură împrejurul taliei ei și alunecă în sus, pe coastele subțiri, cuprinzându-i ușor sânul în palmă. Ian oftă, iar respirația lui se simți ca un abur umed pe gâtul ei.

O mângâie tandru, cu adorație. Degetele cercetătoare îi trecură ușor peste sfârc, ciupindu-l blând până îmboboci de dorință.

Un mârâit de bărbat satisfăcut se ridică din gâtul lui, când gura îi înaintă în sus, spre a ei. Buzele li se întâlniră. Timp de o clipă îndelungată rămaseră nemișcați. Buzele li se împreunară, apăsate strâns. Era de-ajuns. Dar nu pentru multă vreme.

În aceeași clipă, îi copleși o poftă vorace. Gurile li se deschiseră lacome, încercând să ofere și să primească satisfacție în același timp. Limba lui pătrunse adânc în cavitatea dulce a gurii ei, pentru a o explora și a o cerceta minuțios. Se jucă puțin cu vârful limbii ei. Când se sătură de joacă, se aruncă din nou, cu îndrăzneală, în portul umed și mătăsos al gurii ei.

Mâna lui pe sânul ei deveni posesivă, iar mângâierea ei, mult mai îndrăzneată. Ian frământă carnea moale și își frecă degetele de vârful ei delicat. Sfârcul ei deveni

mai ferm, transformându-se într-un boboc tare de pasiune trezită între degetele ce îl strâneau delicat.

Shay toarse satisfăcută, își încolăci brațul mai strâns în jurul gâtului lui și își apăsă genunchiul mai sus, ceea ce le arătă amândurora cât de puternică era dorința lui. Ea gemu pofticioasă și se arcui mai aproape de erecția lui.

Ian deschise brusc ochii și înlemni.

Se zgâi la ea cu groază, nevenindu-i să creadă, în vreme ce ea deschise adormită ochii și îi zâmbi. Timp de un moment nesfârșit, cu secunde ticăind grele, el nu făcu decât să se holbeze la ea, complet nemișcat.

Apoi, dintr-o singură mișcare rapidă, se trase de pe ea și se rostogoli din pat. Cearșaful i se încurcă printre picioare și Ian se scutură furios. Se desprinsă de pe trupul ei, lăsând-o întinsă pe pat, complet expusă privirii lui sticloase. Pe Shay o derută gestul lui brusc și nu reuși imediat să-și dea seama ce se întâmplase.

–Ce...?

Ian privi sălbatic în jurul lui, încercând să-și dea seama unde se află.

Shay adora să-i privească trupul superb și părul lui negru ciufulit, dar și-ar fi dorit să nu strige. Avea o durere de cap monstruoasă și o senzație de arsură în fundul stomacului. Amețită, se ridică în capul oaselor, ducându-și o mână la cap într-o încercare de a pune capăt durerii orbitoare.

–Ce faci aici? Întrebă Ian cu un strigăt ce păru că sparge un țambal drept în creierul lui Shay.

Cu ochii împăienjeniți ce refuzau să vadă clar, ea ridică privirea spre el.

–Dormeam. Până ai început să mă săruți. Întinse o mână într-un gest rugător. Și te rog să nu strigi.

–Nu am strigat. Crezi că vreau să trezesc toată casa? Și nu te sărutam.

–O, ba da, insistă ea, zâmbindu-i. Cel puțin credea că zâmbea. Avea prea puțin control asupra mușchilor ei.

Doamne, cât de tare o durea capul. Și de ce era atât de puternică lumina din cameră? N-ai vrea te rog să tragi drape...

–Nu te sărutam, repetă el, rostind fiecare cuvânt printre dinți. Adică nu știam că o fac. Visam, iar tu... tu... Cuvintele i se pierdură într-un geamăt de durere și se întoarse, acoperindu-și fața cu mâinile. Faptul că nu reușise să-și dezlipească privirea de pe trupul ei înclinat era suficient cât să-i provoace un conflict interior. Nu-mi vine să cred.

Ea închise din nou ochii, încercând să se apere de fiecare cuvânt tunător ce părea să-i spargă urechile, ajungându-i direct în creier.

Ar fi vrut să strige la el, dar coardele ei vocale nu reușiră să producă decât un croncănit răgușit:

–Nu s-a întâmplat nimic. Te enervezi iar fără motiv.

Când Ian se întoarse din nou pe călcâie, aproape mârâia:

–Mă enervez! Aș putea cu ușurință să te ucid.

Smulse cearșaful de pe pat și și-l înfășură în jurul taliei, legându-l neîndemânatic.

Ea sări din pat, neținând cont de faptul că era goală, trezită la viață de indignarea lui.

–De ce?

–De ce?! *De ce?* Acum striga. Ai compromis tot ceea ce reprezint eu, de-aia. Doar o târfă ușoară se urcă în patul unui bărbat, în special al unuia care nu a încurajat-o în nici un fel.

Într-un gest necugetat, Shay întinse brațul și îl plesni peste obraz. În acel moment se deschise ușa în spatele lor.

–S-a întâmplat ce...?

Întrebarea îngrijorată a Celiei îi muri pe buze. Privirea îi sări de la fiica ei goală ghemuită în pat ca un om căruia îi vine să vomite, la preotul furios, gol și el, cu excepția

unui cearșaf înfășurat în jurul taliei și purtând pe obraz urma roșie a palmei lui Shay. Celia icni, sufocându-se, și își apăsă degetele tremurătoare pe buzele albe ca varul.

Ian făcu un pas mare spre Shay, luă o pătură de pe pat și o înfășură în jurul ei. Dar brațele lui puternice reprezentau o tentație prea mare pentru trupul ei slăbit și pentru mintea ei amețită. În ciuda apelativului insultător și nepotrivit pe care îl folosise la adresa ei, se prăbuși în brațele lui, agățându-se de cearșaful din jurul taliei lui pentru a-și ține echilibrul.

În acea clipă apărură și John în prag, trăgându-și halatul peste pijama. Se holbă la scena din fața lui cu o uluire mută.

– Tată... începu Ian.

– Fiule, cum ai putut să faci așa ceva?

– Te rog, nu striga, murmură Shay nefericită.

– Eu n-am făcut nimic, replică Ian. Ea.

O împinse pe Shay pentru a o desprinde de el și, când ea se clătină, o forță să se așeze pe marginea patului. Impactul îi trimise lui Shay un junghi de durere prin coloană, explodându-i parcă drept în cap. Gemu de durere.

– Era în pat lângă mine când m-am trezit, se apără Ian.

Celia lăasă să-i scape un sughiț de plâns și își îngropă fața în palme.

– Celia, îți jur, spuse Ian din tot sufletul, că n-am făcut nimic necuviincios cu fiica ta.

Cuvintele lui împăciuitoare străpunseră mintea tulbure a lui Shay, făcând-o să ridice brusc capul.

– Ei bine, asta nu fiindcă n-ai fi vrut, domnule pastor, spuse ea și se ridică greoi în picioare. Indiferent dacă recunoști sau nu, mă sărutai.

Se opri să înghită și se cutremură de greață.

Camera se învărtea în jurul ei. Privirea albastră a lui Ian era înfiorător de acuzatoare când o coborî spre ea.

–M-ai pipăit peste tot. M-ai sărutat..., continuă Shay.

Încercă să-i spună cât mai exact ce credea despre el, dar senzația de greață o sufocă. Păru să dureze o veșnicie până ajunse la baie și trânti ușa în urma ei.

Palidă și slăbită, coborî la parter. Genunchii amenințau să-i cedeze în orice clipă. Deși încă avea junghiuri de durere în tâmples, se simțea ușoară, un pic buimacă. Nu avea habar la ce să se aștepte după ce intra în bucătărie. Tumultul din camera lui Ian continuase preț de mai multe minute după ce ea fugise la baie. Când se liniștise în sfârșit, mama ei bătuse la ușă:

–Ai nevoie de ajutor, Shay? o întrebase.

–Nu.

Celia luase de bun răspunsul. După ce se clătise pe față cu apă rece, se spălase pe dinți și își prinsese părul la spate cu o agrafă, Shay se dusesese în camera ei să se îmbrace. Auzise când se golise camera alăturată și coborâseră toți unul câte unul.

La lumina zilei, acum că mintea ei nu mai era sub influența alcoolului, recunoscă în gând că purtarea ei fusese cât se poate de copilăroasă și nelalocul ei și nu îl învinovățea deloc pe Ian fiindcă se înfuriase. El era preot, în fond, și deși nu se întâmplase nimic – nu prea multe, în orice caz –, trebuia să ducă o viață neprihănită. Reputația lui nu avea voie să fie pătată câtuși de puțin. Era evident din tot ceea ce spunea și făcea, din comportamentul lui că era dedicat profesiei sale. Ce drept avea ea să intervină în viața lui?

Mai mult, bănuia că orgoliul îi fusese rănit la fel de mult ca și conștiința. Fusese o victimă a circumstanțelor, deci nu era în întregime responsabil. Dar era totodată un bărbat care, presupunea ea, își dorea să fie stăpân pe orice situație, în special când erau implicate femei. Ea îi răpise

acest drept, lucru care îi stârnise, probabil, furia în egală măsură.

Să deschidă ușa de la bucătărie era cel mai greu lucru pe care fusese vreodată nevoită să-l facă. Dar își călcă și pe ultima fărâmbă de orgoliu și intră. Conversația purtată în șoaptă se întrerupse brusc. Atmosfera era încărcată de tensiune. Mai mult decât orice, Shay regreta că distrusese weekendul mamei și al tatălui ei vitreg.

Traversă bucătăria în tăcerea grea, îndreptându-se spre ibricul de cafea de pe aragaz. Mâna îi tremura puțin, dar reuși să-și umple pe jumătate o cană. Luă ezitant o înghițitură. După încă una se întoarse să-i privească.

— Îmi pare rău. Am dat naștere unui scandal și îmi pare rău.

John refuză să-i întâlnească privirea când i se adresă.

— Vreau să-mi cer scuze că am stricat un weekend, altfel încântător. Nu era nevoie ca ei să știe că weekendul fusese tare nefast pentru ea. Mamă, îmi pare rău că te-am făcut de râs în fața noii tale familii. Privind într-un punct aflat undeva lângă umărul stâng al lui Ian, adăugă: Nu e vina ei că m-am purtat atât de urât. Toată viața s-a străduit să mă educe să fiu și eu o doamnă cu oarecare discreție. Eșecul nu e al ei, ci al meu.

— Shay, draga mea. Mama ei sări în picioare și o îmbrățișă. Te iubesc așa cum ești. Să nu ai vreodată impresia că trebuie să-ți ceri scuze pentru ceea ce ești. Atâta că, uneori, te porți pripit și iresponsabil.

— Da, așa e. Își mângâie mama pe mână și o îndemnă să se așeze înapoi la masă. Părinte Douglas, Ian, am băut prea mult vin după ce te-ai dus la culcare. Ceea ce îmi părea o farsă fantastică aseară...

Vocea i se pierdu jalnic, și pentru prima dată îl privi în ochi. Fu șocată să vadă că fața lui nu exprima nici dezaprobare, nici furie. Nu avea nici o expresie, cu excepția

unei licăriri ușoare în ochii lui albaștri. Ce anume însemna aceasta, nu știa.

— Am exagerat și m-am purtat urât, spuse el scurt. Ceea ce s-a întâmplat aseară a fost din vina ta. Ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață a fost din a mea, adăugă el pe un ton mai blând. Te-am sărutat în timp ce visam. Îmi pare rău că am profitat.

Ochii lui Shay se umplură de lacrimi fierbinți, în timp ce se uita la el nedumerită. Își asuma el vina că făcuseră dragoste — și nu exista nici un alt termen mai potrivit pentru ceea ce se întâmplase. De ce, după ce o batjocorise tot weekendul, venea acum s-o ierte atât de generos? Privirea ei cercetă adâncurile ochilor lui. Oare recunoștea compasiunea în ei sau, pur și simplu, își dorea cu disperare să vadă acest lucru?

Ian își împinse scaunul în spate.

— Trebuie să plec, dacă vreau să ajung la biserică înainte de primul imn, spuse zâmbind spre John și Celia, care păreau extrem de ușurați că, orice s-ar fi întâmplat între copiii lor, totul se rezolvase.

Shay observă că era îmbrăcat într-un costum gri-închis din trei piese, cu o cămașă albă și o cravată elegantă cu buline. Valiza lui se afla chiar lângă ușa din spate.

— Tată, a fost grozav. Îmi pare rău că nu voi fi de față să mănânc din peștele pe care l-ai prins ieri cu Celia.

— Data viitoare, spuse John, îmbrățișându-și fiul fără sentimentalisme și bătându-l mândru pe spate.

— Celia, zise Ian, luând-o în brațe pe mama lui Shay și strângând-o puternic. Ești nemaipomenită pentru bătrânul meu, spuse tachinând-o. Să nu-i dai voie să devină prea sigur de tine.

O sărută zgomotos pe obraz.

— Shay.

Simplul fapt de a-și auzi numele rostit de el îi îngheță inima pentru o clipă, apoi simți că se sufocă.

—A fost o plăcere să te cunosc.

Îi întinse mâna, iar ea i-o prinse mecanic și i-o scutură de două ori înainte de a-i da drumul.

Ian se întoarse și se apropie de ușă, aplecându-se să-și ia valiza. Shay simți o dorință copleșitoare să alerge la el și să i se arunce în brațe. Dar, desigur, nu o făcu. Weekendul se terminase. Nu aveau să se mai vadă decât rar sau, poate, deloc.

—Să conduci cu atenție, îi strigă tatăl său în vreme ce își luară la revedere.

După ce Ian plecă, Celia și John se întoarseră în bucătărie. Zâmbetul Celiei dispăru când o văzu pe Shay sprijinindu-se de blatul de bucătărie.

—Shay, încă ți-e rău?

Shay clătină absentă din cap și își forță picioarele să se miște. Parcă erau îngropate în ciment.

—Nu, doar puțin slăbită. Cred că am să merg sus să mă întind puțin. Apoi trebuie să plec.

Plecă pe la amiază, după ce mama ei o forțase să mănânce un ou ochi și o felie de pâine prăjită și să bea două cani de ceai îndulcit cu miere.

Pe drumul spre casă, Shay încercă să-și dea seama de ce anume suferea, dar nu reuși. Era mai mult decât o mahmureală. Brusc, nu-i mai păsa de nimic. Efortul de a trăi i se părea prea mare, și nu merita. Era nevoie de prea multă energie. Adesea producea suferință. Ideea că era posibil ca Ian Douglas să aibă vreo legătură cu tristețea ei îi trecu fugitiv prin minte, dar refuză să analizeze acel gând.

Se întoarse la muncă foarte convinsă că weekendul de odihnă petrecut la țară îi făcuse un bine imens. Nu o aștepta nici un proiect în care să se implice ca model, astfel că, înarmată cu un entuziasm proaspăt, se cufundă în munca de la galerie.

Hans Vandiveer, un bărbat zvelt cu maniere simandicoase și cioc ascuțit, se arătă încântat:

– Ai grijă, că s-ar putea să-ți direcționez toți clienții dificil de mulțumit, o avertiză el, fluturându-i în față un deget subțire.

Lucra în magazinul lui de trei ani, dar știa prea puține despre el, cu excepția faptului că locuia singur cu patru pisici, despre care vorbea așa cum alți oameni o fac despre copiii lor. Dacă avusese vreo legătură importantă în viața lui, cu un bărbat sau cu o femeie, nu o menționase niciodată. Shay considera că era mai bine să nu întrebe și se bucura că nu știa. Era destul de plăcut să lucreze cu el, câtă vreme reușea să treacă peste fanatismul lui legat de curățenia în magazin și în depozit.

Insistențele lui de a menține curățenia reprezentau motivul pentru care Shay era în acel moment cocoțată în vârful unei scări, ștergând de praf un raft pe care erau expuse reproduceri la prețuri rezonabile ale unor sculpturi în sticlă de Stuben și Lalique. Era mijlocul lui august, la șase săptămâni după weekendul scurt pe care îl petrecuse la țară. În vitrinele magazinelor erau expuse haine și rechizite pentru începutul noului an școlar. Deși vremea era încă plăcută, câteva dimineți răcoroase avertizaseră că toamna se apropia.

Shay vorbise cu mama ei cel puțin o dată pe săptămână după weekendul acela de la sfârșitul lui iunie. Celia o sunase în săptămâna ce urmasse pentru a o anunța că ea și John se întorseseră în Trenton:

– Am mai stat câteva zile la cabană.

– Te înțeleg. A fost minunat.

– Ne-a sunat și Ian. A ajuns la timp la biserică, dar compresorul sistemului de aer condiționat al bisericii se stricase. A spus că a fost mare păcat că nu-și pregătise o predică despre iad în acea dimineață.

Shay râsese, știind că asta trebuia să facă, deși se întrebase de ce simplul fapt de a-i auzi numele putea trezi în ea reacții atât de contradictorii, resentimente și bucurie deopotrivă.

Acum mai trecu o dată cu pământul de praf peste elefantul de sticlă. Tocmai dădea să coboare pe următoarea treaptă a scării, când auzi clinchetul clopoțelului ce o anunța că un nou client intra în magazin. Strigă peste umăr:

– Vin imediat.

– Nu-i nici o grabă.

La auzul vocii lui, inima începu să bubuie și mâinile i se strânseseră pe marginile scării. Pașii ei pe trepte deveniră șovăielnici. Inspiră adânc și privi spre ușă.

Era oprit la câțiva pași de ușă, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni sport gri și cu pantofi negri. Gulerul cămășii lui crem era descheiat sub o jachetă sport bleumarin. Părul îi era răvășit de vânt ca al unui puștan. Inexplicabil, Shay simți că îi venea să plângă.

Privirea lui o prinse pe a ei într-o plasă invizibilă, din care îi era imposibil să se smulgă, iar Shay înlemni, cocoțată pe scară.

– Bună, Shay, spuse el în cele din urmă.

– Ce faci aici?

Nu tot asta o întrebase și el când sărise din pat în acea dimineață?

El ridică din umeri, iar un colț al gurii i se înălță într-un zâmbet trist.

– M-am gândit să te invit la o cafea.

capitolul 5

O bucurie trădătoare îi umplu inima, făcând-o să jubileze. Avea toate motivele din lume să-l deteste pentru cât își bătuse joc de ea. Era un puritan fățarnic și cârcotaș. Nu reușea în ruptul capului să-și dea seama de ce i se uscase gura, de ce mâinile și picioarele începuseră brusc să-i tremure, de ce nu putea nicicum să-și desprindă privirea de la el și de ce, în loc să respingă fericirea ce fremăta în sufletul ei, o savura.

„Nu te lăsa prostită din nou, Shay“, se avertiză, ținându-și în frâu inima exaltată. Aruncându-i un zâmbet de soră vitregă, coborî ultimele câteva trepte și puse deoparte pământul de șters praful.

– Ai venit atâta drum tocmai din...

– Brookside.

– Da, din Brookside. Ca să mă inviți la o cafea?

El îi zâmbi din nou, mai larg de data aceasta, dezarmant.

– Mi-era sete. La ce oră termini?

– Vandiveer a plecat mai devreme azi. Închid magazinul – se uită la un ceas de alamă de pe perete – în vreo jumătate de oră.

– Te deranjează dacă aștept?

Încă năucită de apariția lui neașteptată, Shay clătină din cap. Nu-i venea să creadă că într-adevăr bătuse atâta drum pentru o pauză de cafea, doar ca s-o vadă. Poate... O, nu!

– Ian, nu s-a întâmplat nimic rău, nu? Mama? John?

Se apropiase neliniștită câțiva pași și se prinsese de mâneca jachetei, convinsă că Ian venise să-i dea vestea

unei nenorociri și încerca s-o anunțe cât mai blând, să atenueze din impactul loviturii.

Mâna lui mare o acoperi pe a ei, unde era așezată pe antebrațul lui.

–Nu! Jur. Erau bine ultima dată când am discutat cu ei, acum câteva zile. Am vorbit serios când am spus că am venit să te văd.

–O... bun, spuse ea automat.

Mintea nu îi era atentă la ceea ce spunea. Se gândea cât de minunat era să-i privească fața. Ochii lui erau excepționali. Nu văzuse niciodată ochi de un albastru atât de uluitor. Ciufulit și negru ca pana corbului, părul lui se cârlionța în jurul capului. Când urmau să-i apară primele șuvițe argintii, avea să fie și mai frumos. Știa că gura lui era capabilă de tandrețe. Când o sărutase...

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta.”

Se fixau cu privirea de multă vreme, iar mâna ei era încă prinsă sub a lui. Dându-se un pas în spate, Shay își coborî privirea emoționată și își retrase mâna. O clientă care intră în galerie îi scuti de o eventuală situație stânjenitoare.

În vreme ce Shay o ajuta să-și aleagă o scrumieră de porțelan, Ian se distră privind lucrările de pe perete. Cu coada ochiului, prefăcându-se între timp interesată de pălăvrăgeala femeii referitoare la nuanța sufrageriei ei, Shay îl urmări.

Postura lui era dreaptă și mândră. Impunea respect prin forța fizică atât de evidentă. Oare preoții nu ar trebui să stârnească gânduri spirituale, mai degrabă decât unele carnale? Oricât de rușine i-ar fi fost să recunoască, de câte ori îl privea, gândurile ei erau mai aproape de cea de-a doua categorie.

–Mulțumesc și vă mai așteptăm, spuse ea, în vreme ce casa de marcat semnala încheierea tranzacției.

Doamna ieși cu ceea ce cumpărase și rămaseră singuri din nou.

— Arăți diferit aici decât la cabană, spuse Ian, cântărind-o cu o privire lungă și pătrunzătoare.

Era îmbrăcată într-o fustă de culoarea caramellei, largă și moale. Bluza ei era din mătase într-o nuanță asortată. La gât avea legată o fundă cuminte. Ciorapii deschiși la culoare și pantofii cu toc jos completau ținuta sobră și cuviincioasă.

— Ei bine, sper și eu, spuse ea, râzând pentru a ascunde cât de mult i se tăiase răsuflarea când o examinase el. Sunetul ieși însă în pufnituri scurte, sacadate. Domnul Vandiveer e foarte strict în privința imaginii pe care o afișăm. Majoritatea clienților noștri au gusturi conservatoare.

— Îmi placi când ești așa.

— Îți plac?

— Dar îmi plăceai și cu cealaltă ținută.

— Îți plăceam?

— Da. O privi intens preț de o clipă tulburătoare, apoi adăugă pe un ton jos, de sinceritate pripită: Foarte mult.

Shay nu putu decât să-l privească, pradă unei confuzii buimace. Replicile ei sunaseră precum cele ale unei păpuși cu cheie. „Îți plac?” „Îți plăceam?” Doamne! Se purta ca o idioată și nu reușea să se oprească. Creierul i se făcuse terci. Pe sub haine, trupul îi era fierbinte. Încăperea păru să se micșoreze în jurul lor, strângându-i laolaltă. Era o liniște insuportabilă. Nu auzea decât ticăitul nesincronizat al numeroaselor ceasuri pe care le aveau expuse.

Aerul se încărcă de... de ceva ce se petrecea între ei. Nu reușea să identifice ce anume. Nu mai trăise niciodată așa ceva cu un bărbat. Nimic nu o pregătise pentru o astfel de experiență. Respirația i se transformă într-un gâfâit rapid, părând că nu-i mai ajungea suficient aer în plămâni.

Sosirea unui alt client o salvă să nu se facă de râs; acesta intră valvârtej, explicându-i în grabă că tocmai coborâse

din trenul de Manhattan și își dăduse seama că era ziua soției sale, iar el nu îi luase cadou.

– Sunt sigură că vom găsi ceva care să-i placă, spuse Shay calmă.

Îndrăzni să-i arunce o privire rapidă lui Ian, care îi zâmbea ca și cum ar fi împărtășit un secret.

Când termină cu bărbatul, după ce îl ajutase să aleagă un cadou și i-l împachetase festiv, nervii ei erau întinși la maximum. Îl urmă pe client până la ușă și întoarse spre exterior semnul cu „Închis” agățat în cui:

– Asta a fost ultimul client pe ziua de azi, spuse Shay, sprijinindu-se istovită de ușă. Mai e valabilă invitația ta la cafea?

– Bineînțeles.

Shay încuie magazinul și își luă poșeta și sacoul. Când ajunseră față în față pe trotuar, Ian întreabă:

– Încotro?

– Păi, să vedem. Nu se gândise deloc unde ar putea merge. Nu erau prea multe restaurante în oraș și nu-i venea în minte nici un loc potrivit. Ei bine...

– Tu ai cafetieră?

Surprinsă, ea ridică privirea spre el.

– Adică acasă?

El încuviință din cap, iar inima lui Shay o luă razna, ajungând să-i bubuie în fundul stomacului.

– Da. Ai prefera să mergem la apartamentul meu?

– Mi se pare cea mai bună soluție. Doar dacă ai prefera tu să nu...

– Nu, nu, e în regulă. Atâta că...

– Ce e? o iscodi el.

Ea clătină din cap.

– Nimic. Ian o luase complet prin surprindere. Oare se cuvenea ca un bărbat în situația lui să se invite în apartamentul unei femei singure? Eu merg pe jos de aici. E în regulă?

– Sigur.

Lumina zilei era încă puternică, deși umbrele începeau să se alungească. Magazinele de pe trotuar începeau să se închidă. Navetiștii se grăbeau să ajungă acasă. Plimbându-se alături de Ian, Shay observă lucruri pe care nu le mai remarcase vreodată, auzi sunete, simți mirosuri. Era ca și cum toate simțurile ei s-ar fi trezit brusc după un somn îndelungat. Respiră adânc, cu sufletul cuprins de un sentiment de împlinire și de satisfacție pe care nu-l mai trăise de câțiva ani. Era oare mulțumire, bucurie, pace? Nu era sigură, iar cuvântul nu conta. Voia doar să-l savu-
reze atâta cât dura.

Pentru a umple tăcerea, în vreme ce se îndreptau agale spre apartamentul ei, Shay spuse:

– Mama mi-a zis că s-a stricat aparatul de aer condiționat al bisericii. Ai reușit să-l reperi?

– Cu propriile mâini și câteva cuvinte bine alese.

Ian râse.

– Glumești!

– În legătură cu ce? Cu repararea aparatului de aer condiționat sau cu cele câteva cuvinte bine alese?

– Cu ambele.

Ian o delectă cu anecdote despre problemele necontenite pe care i le provocase răzvrătitul aparat de aer condiționat, așa că atunci când ajunseră la apartamentul ei, râdeau relaxați.

– Am ajuns.

Casa veche și impunătoare era așezată semeț pe un petic de pământ umbrit de copaci, pe mijlocul unei străzi pe care se aliniau case asemănătoare. Avea trei etaje, fără a socoti subsolul. Ușa din față, decorată cu un ciocănel greu de alamă, era flancată de ferestre înalte. Veranda largă era mărginită de garduri vii generoase. Acoperișul casei era înclinat și adăpostea o mansardă.

– Toate astea sunt ale tale? o întreabă Ian surprins.

Shay râse:

– Doar apartamentul de pe colț, de la etajul doi. Haide.

Porni pe treptele ce duceau la verandă și intră pe ușa din față. Zgomotul pașilor lor era înăbușit de un covor persan întins pe scările maiestuoase ce duceau la etajul doi.

Când ajunseră pe culoar, Shay se întoarse spre ușa pe care era vopsit discret un 2. După ce o deschise, intră înaintea lui. Aruncă o privire rapidă în jur și răsuflă ușurată. Lăsase lucrurile cât de cât în ordine de dimineață.

– E grozav aici, spuse Ian admirativ, privind în jurul lui.

Camera era așezată pe colțul casei vechi, iar cele două ferestre boltite dădeau spre peluza din față și erau pline de flori. Nu existau perdele sau draperii. Spațiul de locuit era larg. Talentul lui Shay de a combina culorile se reflecta pretutindeni – în canapeaua și fotoliul alese cu gust, în fotografiile înrămate de pe pereți, în covorul ce acoperea doar un pătrat din centrul parchetului de stejar și în varietatea de combinații și texturi.

– Îmi place, spuse Ian. Șemineul funcționează?

– Atunci când îmi permit să cumpăr lemne, răspunse ea. Dormitorul e acolo. Arată spre o ușă întredeschisă. Și acela are o fereastră largă. Iar bucătăria e pe acolo. Am să pun de cafea.

Emoționată, se îndreptă în grabă spre bucătăria minusculă, lăsându-și poșeta și sacoul pe un scaun. Tocmai își dăduse seama că Ian Douglas era primul bărbat care intra-se vreodată pe ușa apartamentului ei. Mulți se rugaseră să le acorde acest privilegiu. Tuturor li se refuzase intrarea.

– De cât timp locuiești aici? îi strigă Ian.

– De la... Se întrerupse, apoi își dădu seama că acel gen de reticență era stupid. De la divorț. Cam de trei ani.

Ian o urmă în bucătărie. Privind peste umăr, Shay observă că își dăduse jos jacheta. Degetele îi tremurau

când încercă să pună cu lingurița cafea măcinată în cupa cafetierei.

—De ce n-ai ales să locuiești la New York? Nu acolo ai locuit cât ai fost căsătorită?

Ian se așază la masa rotundă la care nu încăpeau decât două scaune.

Ușurința lui Ian de a se face comod în casa ei o derută. Era sigură că era doar o vizită prietenească, menită eventual să liniștească apele tulburi dintre ei, de dragul părinților lor. Ian o privea ca pe o soră vitregă pe care era nevoit să învețe s-o tolereze.

Dar ea nu îl privea la fel. Prezența lui îi acapara inima și mintea, tot așa cum corpul lui masiv îi acapara spațiul din bucătăria minusculă. Până în acel moment, micul ei sanctuar rămăsese neatins, la fel și inima ei. Dar acum nici unul nu avea să mai fie la fel.

Înăbușindu-și emoțiile, îi răspunse la întrebare:

—Îmi place New Yorkul. Îmi face plăcere să merg acolo din când în când. Îmi stârnește simțurile și mă umple de energie. Dar îmi place întotdeauna să mă întorc acasă. Scoase cești și farfurioare din dulap, străduindu-se să nu privească picioarele lungi întinse pe podeaua acoperită cu linoleum. Făcu eforturi și mai mari să nu-și aducă aminte cum arătau acele picioare în pantalonii scurți de tenis. În plus, dacă aș locui în metropolă, un apartament ca acesta — chiar dacă aș putea găsi unul — ar fi exorbitant de scump. Iar eu prefer copacii și iarba în locul betonului. Vrei frișcă sau zahăr?

—O beau neagră.

Cafetiera părea hotărâtă să nu dea drumul șuvoiului subțire de cafea. Shay se încruntă spre ea, dorindu-și să funcționeze, astfel încât să nu mai fie nevoită să stea acolo, neștiind cu ce să-și ocupe mâinile.

—Nu ai nici o pictură sau fotografie cu tine pe pereți.

Când Shay se întoarce, în spațiul îngust, cu fața spre el, fusta i se atinse de cracul pantalonilor lui.

—Nu, nu am. Avea de gând să înceapă din nou s-o ia peste picior, tachinând-o și dojenind-o pentru faptul că lucra ca model? Am o pictură în dormitor. I-am oferit-o lui Anson ca dar de nuntă. Când ne-am despărțit, i-am cerut-o înapoi.

—Da. Înțeleg de ce-ai vrut să faci asta.

Ian îi evită privirea, iar ea se întoarce spre cafetieră.

—E gata, spuse, sperând că ușurarea ei nu era prea evidentă.

Așeză tava pe masă și îi turnă o ceașcă de cafea. Când i-o întinse, buricele degetelor li se atinseră. Privirea ei se înălță spre ochii lui, iar el se uită la ea în același timp.

—Stai jos, Shay, spuse el încet.

Fără a-i da măcar prin gând să se opună, vrăjită și uluită de emoțiile ce se involburau în ea, Shay se așeză pe scaunul din fața lui. Privirea nu i se dezlipi de a lui.

—Vrei cafea? întrebă el.

Clătinând din cap, Shay răspunse fără vlagă:

—Nu, nu cred.

Ian coborî privirea spre ceașcă, dar ei i se păru că nu o vedea cu adevărat. Avea impresia clară că încerca să își adune gândurile, pregătind ceea ce avea să spună. Își aținti privirea pe creștetul capului lui, amintindu-și cât de minunat fusese când părul lui se încolăcise în jurul degetelor ei. Mângâierea fusese mult prea scurtă. Tânjea să atingă din nou acele șuvițe mătăsoase.

—Știu că te-a surprins faptul că am venit să te văd azi, început el.

—Da.

—Nu ne-am despărțit în condiții tocmai amiabile, nu-i așa?

—Nu.

Apoi Ian ridică ochii spre ea cu o privire aprigă.

– Trec printr-un conflict uriaș în viață, Shay.

Ea își umezi buzele.

– Nu înțeleg. Ce legătură are asta cu mine?

Ian rânji rușinat.

– Tu ești conflictul. Nu se potrivește cu profesia mea, cu ceea ce sunt eu – faptul că mă gândesc în continuare la tine așa cum mă gândesc acum.

Shay simți că se sufocă din cauza emoției ce i se strânsese ca un nod în gât.

– Înțelegi ce-ți spun?

Ea ridică din umeri, într-un gest ce-ar fi putut să însemne deopotrivă da și nu, dar, cu siguranță, nu exprima o convingere. De-abia reuși să-i audă cuvintele rostite încet, din cauza pulsului ce-i bubuia în urechi. Își încleștă mâinile umede pe masă.

– Acuzațiile tale au fost cât se poate de întemeiate în dimineata aceea, după ce te-am lovit cu mingea de tenis. Accidental, țin să precizez. Buzele i se desprinseseră într-un rânjet larg înainte de a redeveni serios. Când m-ai acuzat că mi-a făcut plăcere să te ating, ei bine, ai avut dreptate. Mi-a făcut plăcere să te ating și să te țin în brațe, mult prea multă plăcere. De-asta m-am infuriat. N-am vrut să recunosc nici în fața mea, cu atât mai puțin în fața ta, cât de mult m-a afectat acel moment în care te-am ținut în brațe.

– Oprește-te, gemu Shay sărind de pe scaun. Te rog să nu mai spui nimic.

Proptindu-se în brațele înțepenite, se sprijini de blatul de bucătărie, lipindu-și fruntea de ușa dulapului. Cu doar câteva săptămâni în urmă, ar fi găsit această scenă cât se poate de amuzantă și l-ar fi tachinat fără milă, dar acum nu-și dorea decât ca el să înceteze, înainte să mai adauge ceva.

Nu mai era aceeași femeie care îl surprinsese ieșind de la duș. Se petrecuse ceva cu ea. Nu reușise să-și dea seama ce anume. Nu știa cum să-i facă față.

Ian se ridică în picioare și-și puse mâinile pe umerii ei. Atingerea lui îi trezi toate simțurile și gemu încet.

– Trebuie să-ți spun, nu înțelegi? Singura mea șansă e să fiu sincer în privința a ceea ce simt. Făcu un pas înspre ea. Forța trupului său o făcu să se simtă slabă, prin comparație. Shay, visul meu din acea dimineață când... când ne-am trezit împreună a fost un vis ce n-aș fi vrut să se termine.

Apăsând-o ușor pe umeri, o întoarse cu fața spre el. Ridicându-i bărbia cu arătătorul, o făcu să-l privească în ochi. Mâinile lui se împreunară în jurul feței ei. Ușor, tandru, degetul lui mare îi alunecă peste buze.

– Nu voiam să se termine, șopti el.

Acea gură minunată se topi peste a ei, iar ea se simți de parcă tocmai ar fi ajuns acasă, după luni întregi petrecute pe tărâmurii străine. Pentru prima dată după ani buni – ba nu, pentru prima dată în viața ei – se simți întreagă.

Gura lui se aplecă peste a ei, forțând-o să-și deschidă buzele. Limba lui se opri puțin, pregătindu-se de o descoperire măreață, înainte de a se strecura printre buzele ei pentru a-i gusta din dulceața gurii.

Shay își auzi propriul geamăt de plăcere dublându-l pe al lui când brațele i se încolăciră în jurul gâtului său. Ian se apropie și mai mult, strivindu-i trupul între pieptul lui și marginea blatului de bucătărie, ambele la fel de inflexibile. Brațele lui, tari și puternice, o lipiră cu totul de trupul lui, făcând-o să se modeleze după propriile contururi.

Sărutul lui deveni lung și profund și pe deplin sexual când limba lui se strecură în adâncitura gurii ei, se retrase și penetră din nou.

– Shay, Shay, îi șopti la ureche după ce își croi drum până acolo cu sărutări ușoare presărate pe obrazul ei. M-am

luptat cu mine însumi cât de mult am putut. Trebuia să te văd. Trebuia să aflu dacă ceea ce simțeam era adevărat sau dacă nu era decât consecința unui weekend neobișnuit petrecut departe de casă. Trecuseră luni întregi de când nu mai plecasem din Brookside nici măcar pentru o zi. Iar tu ești atât de diferită de femeile pe care prietenii mei bine intenționați încearcă să mi le bage pe gât. Ești atât de diferită de orice femeie pe care o cunosc.

Îi dădu din nou capul pe spate și, ținându-i ferm bărbia între degete, o sărută cu o pasiune ce îi tăie respirația și îi șterse orice urmă de rațiune.

— Pe tot parcursul weekendului, din clipa în care mi-am dat jos prosopul de pe cap și te-am văzut acolo, cu râșnetul ăla drăcesc pe chipul tău frumos, n-am știut ce-aș fi vrut să fac, să te plesnesc până să uiți de tine sau să te sărut.

Ea se desprinsese cu greu din îmbrățișarea lui, pentru a-și îngropa fața în pieptul lui și a inspira parfumul care era doar al lui.

— Și eu. O dată îmi venea să te ucid, apoi să te sărut. M-ai ignorat. N-am putut tolera asta. O mare parte din timp te-ai purtat ca și cum nici măcar nu m-aș fi aflat în aceeași încăpere.

Chicotitul lui îi răsună zgomotos în ureche.

— O, știam că ești. Făceam mari eforturi de voință ca să-mi țin privirea și mâinile departe de tine.

Shay ridică privirea spre el, pentru a vedea în ochii lui cât de sincer era.

— Și portofoliul meu. Ai analizat imaginile din punct de vedere estetic. Nici măcar nu m-ai observat.

Privirea lui, în care ardea o lumină interioară, coborî spre sâni ei.

— Am observat... totul. Mai mult decât ar fi trebuit.

O sărută din nou, sorbindu-i dulce gura, ca și cum ar fi vrut s-o absoarbă cu totul în el. Mâinile lui acoperiră

spatele cu mângâieri. Una dintre ele alunecă mai jos de talie, prinzându-i în palmă șoldul rotund.

– Te-ai ales cu o vânătaie? o întrebă.

Shay zâmbi cu gura lipită de a lui, fără a se desprinde din sărut.

– Cam de mărimea unei mingi de tenis. La început a fost mov intens, apoi a pălit până la un albastru șters. A urmat verdele, apoi s-a transformat într-o nuanță de galben bolnăvicios.

– Îmi pare rău, spuse el, mângâind blând locul vânătăii.

– Mie nu. A demonstrat că ești uman.

– Sunt mult prea uman, spuse el cu un mârâit, devorându-i gura cu o lăcomie dezlănțuită.

Nu doar buzele și limba erau martorele naturii sale umane, ci și manifestarea de oțel a dorinței sale, apăsată de corpul ei. Ea se bucură de amândouă și le răspunse, deschizând gura în fața delicioasei siluiri și apăsându-se cu o nevoie la fel de intensă de bărbăția lui întărită.

Când el se desprinsese în sfârșit, cu pieptul palpitându-i într-un ritm alert și chipul înroșit, reuși să spună gâtuit:

– Ar fi bine să vorbim.

Luând-o de mână, o trase în sufragerie. Picioarele ei părură țintuite locului. Ultimul lui sărut o secătuse, cufundând-o într-o letargie ce îi răpise toate forțele. În schimb, întregul ei trup era înfiorat de o viață nou descoperită.

Se așezară pe canapea aproape unul de celălalt. Ian îi prinse ambele mâini și i le ținu pe genunchiul lui.

– Mama ta mi-a spus că nu ai pe nimeni. Vreau să începem să ieșim cu regularitate, să fim împreună. M-am gândit că...

Shay își smuci mâinile din strânsoare când cuvintele lui îi treziră simțurile înfierbântate precum o baie înghețată.

– Stai puțin. Repetă. Ai întrebat-o pe mama despre mine? Despre viața mea amoroasă?

Începu să tremure de furie.

Timpe de o clipă, el păru uluit de bruscă ei schimbare de dispoziție, apoi răspunse pe un ton neutru:

—Nu, nu direct. Discutam despre tine într-o zi, iar ea a menționat cât regretă că nu ești căsătorită, că nu ai o familie și că trăiești singură. Am întrebat-o dacă ai... avut... pe cineva după soțul tău, iar ea mi-a spus că nu.

—Ce încercăi să faci? întrebă Shay, ridicându-se în picioare. Se duse direct spre plantele de la fereastră, smulgând violent o frunză moartă. Mă verificăi, să te asiguri că sunt suficient de bună ca să fiu văzută cu tine, sfântul pastor din Brookside?

—Hei, Shay, rosti Ian încordat, ridicându-se și el în picioare și înfigându-și ambele mâini în șolduri, nu sări calul.

—Am să-mi ies din sărite, dacă așa am eu chef, la naiba! Și tu ți-ai ieși, dacă cineva ar încerca să te spioneze și și-ar băga nasul în treburile tale personale.

—Nu te spionam, negă el. Purtam o conversație cu mama ta. Ea a adus vorba de tine. Nu eu. De ce te supără atât de tare? Nu era nici o aventură despre care să aflu.

—Dar dacă ar fi existat vreuna, ce-ar fi fost atunci? îi aruncă ea. Ce-ar fi fost dacă ea îți spunea că am avut o grămadă de amanți din ziua în care s-a finalizat divorțul meu de Anson? Ai mai fi venit azi aici să-mi torni frumosele tale discursuri poetice și să mă săruți?

Ian își trecu neliniștit degetele prin păr și încercă să-și țină în frâu iritarea crescândă.

—Am aceleași porniri și dorințe ca orice alt bărbat. Sunt atras de tine. *Te doresc*. Am mărturisit acest lucru în fața mea, în fața ta și a lui Dumnezeu.

Ian rămase în picioare lângă cealaltă fereastră. Shay privi afară, în gol. Soarele începea să apună. Un câine lătra.

—Încerc să fiu complet sincer cu tine, spuse Ian. Sunt bărbat, Shay. Dar sunt și preot. Îmi iau foarte în serios

dedicarea față de Dumnezeu. Tot ceea ce fac, fiecare decizie din viața mea trebuie să țină cont de acest lucru.

Shay nu avu nici un argument în fața unei astfel de mărturisiri, iar furia ei se lăsă domolită. Se întoarse cu spatele spre el și luă absentă un pulverizator de alamă pentru a stropi o ferigă.

—Atunci de ce-ai venit aici? Situația e fără ieșire. Eu sunt ceea ce sunt, iar tu ești ceea ce ești.

Îi auzi pașii pe parchetul de lemn masiv doar cu o clipă înainte ca el să-i ia pulverizatorul din mână. Îl așează pe o poliță neagră, din fier forjat, și o întoarse cu fața spre el.

—Dacă aș fi crezut că situația e fără ieșire, nu aș mai fi aici. Am fost în permanență torturat, de când te-am văzut ultima dată. Singurul mod de a face față propriilor gânduri și fantezii era să vin aici și să-mi pun toate cărțile pe masă. Eu, probabil mai mult decât tine, înțeleg că nu va fi ușor. S-ar putea să nu iasă nimic din asta. S-ar putea să ne despărțim ca dușmani de moarte, ca prieteni grozavi sau ca amanți frustrați, dar trebuie să aflui, Shay. Ne datorăm nouă înșine o încercare, nu crezi?

—Nu știu, spuse ea gemând. Ian, tu ești preot. *Preot*. Nici în cele mai sălbatice fantezii ale mele nu mi-am imaginat vreodată că aș putea avea o relație cu un om al bisericii.

Ian zâmbi, etalându-și dinții albi, strălucitori.

—Crede-mă, nici eu nu mi-am imaginat vreodată că îi voi face curte unei femei care pozează nud. Zâmbetul i se înmuie și păli, până când chipul îi redeveni serios. Tu ce crezi despre problemele spirituale, Shay?

Intensitatea calmă a întrebării îi arătă lui Shay cât de mult avea să conteze pentru el răspunsul ei.

—Am fost crescută în religia protestantă. Când eram copil, mergeam cu ai mei la biserică în fiecare duminică, mai mult de gura mamei. Cred că tata simțea, ca și mine, că nu forma de organizare e importantă, ci ceea

ce simți înăuntru, relația personală a omului cu Dumnezeu. Anson mă obliga să merg la liturghie cu el. M-am dus, dar în pofida voinței mele. El mergea ca să facă paradă, nu de dragul înălțării spirituale. Eu detest genul acela de ipocrizie.

—La fel și eu. Probabil că avem mai multe în comun decât crezi.

Ian încerca să mai destindă atmosfera, dar Shay era în continuare îngrijorată. Ceea ce o preocupa cel mai mult era gândul că ar putea fi rănită din nou. Se căsătorise cu un bărbat care își dorise să o schimbe. Ea îl făcuse nefericit fiindcă, evident, nu era ceea ce își dorise el de fapt. Suferințele pe care i le provocase sufletului ei se vindecaseră cu greu. El o făcuse să se simtă fără valoare și demnă de rușine. Iar dacă un bărbat cu ambiții sociale precum Anson reușise s-o facă să se simtă astfel, cum i-ar fi mers alături de un bărbat al spiritului precum Ian? Jalnic.

—Nu aș putea să mă schimb, Ian. Nici dacă aș putea, n-aș face-o. Prefer să gândesc liber, să-mi formeze propriile păreri despre lucruri și să-mi exprim acele păreri când și unde am chef. N-aș vrea niciodată să te pun în situații jenante sau rușinoase, dar nici nu ai putea să mă ții în frâu.

—Știam toate astea când am venit să te văd. Îmi plac așa cum ești, altfel nu aș fi aici. După cum am spus mai devreme, ești foarte diferită de femeile care îmi sunt băgate pe gât de obicei.

—Te duci la întâlniri cu necunoscute puse la cale de așa-ziși prieteni?

—Atunci când nu-i refuz cu fermitate. Știi, verișoara lui cutare, care tocmai a venit în vizită din Iowa, sau sora mai mică a lui cutare, care tocmai a terminat cursurile unei școli de fete și care are o „personalitate foarte bună“...

Râsul șterse expresia îngrijorată de pe chipul lui Shay.

—Cred că avem aceiași prieteni!

Ian o trase spre el și împreună se legănară dintr-o parte în cealaltă, râzând. Ea se întrebă cum de petrecuseră un weekend întreg fără să-și fi dat seama cât de bine se puteau distra împreună.

– Neil Diamond și Barbra Streisand vor concerta la Madison Square Garden vineri seara, săptămâna viitoare, spuse Ian. Ai vrea să ieși cu mine în oraș să luăm cina și să mergem la concert?

– Îți place și ție Neil Diamond? Pe lângă Blondie și Bee Gees?

– Nu uita de Beach Boys, murmură el, mângâind-o cu nasul pe gât.

– N-am să uit niciodată de Beach Boys.

Oftă când gura lui se închise peste a ei. Limba lui îi căută punctele vulnerabile, mângâindu-le. Săruta incredibil, iar Shay ar fi vrut să-l întrebe cum deprinsese o asemenea tehnică, dar Ian deja punea propriile întrebări:

– Vrei să ieși cu mine? Biletele acelea au fost scumpe, iar eu trăiesc dintr-un salariu de preot, să nu uiți asta.

Shay se chinui să se îndepărteze de el.

– Ești sigur că vrei să mergi mai departe cu asta, Ian? N-am să-ți port pică, dacă vrei să dăm mâna și să rămânem prieteni de-acum.

Poate c-ar fi murit, dar nu i-ar fi purtat pică pentru așa ceva.

– Vreau să fac mai multe decât să dau mâna cu tine.

Sărutările pe care i le depunea pe partea laterală a gâtului confirmară acest lucru.

Era de neînțeles pentru Shay cum reușea gura lui să o convingă atât de ușor pe a ei că ceea ce erau pe punctul de a face era ceva plin de înțelepciune.

– Am să ies cu tine, spuse Shay pe un ton jumătate geamăt, jumătate oftat.

– La Penn Station? Ora șase? Ai avea probleme să prinzi un tren?

– Penn Station la șase va fi în regulă, dar voi veni cu mașina. Nu vreau să mă întorc singură cu trenul la ore târzii.

– Bună idee.

Conversația fu urmată de noi sărutări delicioase. Într-un sfârșit, Ian înălță capul și își puse mâinile pe umerii ei.

– Trebuie să plec, ca să poți lua cina.

– Aș putea pregăti ceva pentru amândoi, spuse ea plină de speranță, aplecându-se spre el.

El clătină din cap.

– Trebuie să o luăm încet. O invitație la cafea era singura modalitate, în mintea mea, de-a te scoate din magazin și a rămâne singur cu tine. Nu pot să-ți spun cât de mult mă bucur că sunt prea puține cafenele în orașul acesta.

– Te absolvă de vină? îl tachină ea.

El rânji.

– Ceva de genul ăsta.

Încă ținând-o de mână, își aruncă jacheta sport pe umăr și se îndreptă spre ușă.

– Pe vineri?

Ea încuviință din cap.

– Pe vineri.

Rămaseră foarte aproape, încât sânii ei se atingeau ușor de pieptul lui. Shay renunțase la încercarea de a nu-l mai privi, de a se preface indiferentă. După ce supraviețuise celor câtorva săptămâni de singurătate scurse de la prima lor întâlnire, acum își desfătă privirea cu chipul lui, după cum se desfătă și el privind-o.

Îl urmări, vrăjită, când degetele lui se ridicară și îi dezlegară funda de la gât. Simți materialul mai întâi strângându-se, apoi desfăcându-se din jurul gâtului ei; altfel, ar fi putut crede că își imagina totul. Primul nasture al bluzei ei fu descheiat. Apoi cel de-al doilea. Își ținu respirația. Nu avea să-l oprească, indiferent ce-ar fi făcut, dar nu-i venea să creadă că se întâmpla așa ceva.

Ian se opri la cel de-al treilea nasture. Cu o încetineală ce-i făcu inima să stea în loc, Ian îi desfăcu atent bluza. Mâna i se strecură în jurul gâtului ei. Își apăsă degetul mare peste punctul de la baza gâtului unde se simțea pulsul. Acesta bătea nebunește.

— Aveam nevoie de o atingere de o oarecare intimitate.

Ian oftă. Shay închise ochii exact în clipa în care gura lui se contopi cu a ei.

Sărutul era fierbinte, umed și tulburător, evocând în-suși actul de amor. Degetul lui continuă să-i mângâie hipnotic gâtul. Era doar o sugestie a ceea ce-și dorea ea să-i facă. Era doar o sugestie a ceea ce citise în privirea lui că ar fi vrut să-i facă. Ar fi putut la fel de bine să-i mângâie sfârcurile, judecând după cât de mult se întăriseră, lipite de pieptul lui. Geamătul lui, când Shay se împinse mai tare în el, îi arată că gândurile lor urmau un curs similar.

Caracterul tabu al unor astfel de gânduri, suprimarea forțată a pasiunii dintre ei nu făcu decât să intensifice sexualitatea sărutului lor. În adâncuri, miezul feminității ei explodă de senzații ce îi cuprinseră pieptul, înfierbântându-i sânii și dilatându-i inima de o emoție ce aducea a iubire. Rațional, știa că o astfel de posibilitate era atât electrizantă, cât și nebunească, însă dorința ce îi gonea în vene tulbură mesajul rațiunii.

Ian nu mai spuse nimic, doar își retrase mâna de pe gâtul ei cu o expresie de regret întipărită pe chipul lui frumos. Închise ușa încet în urma lui.

Shay îi ascultă pașii tot mai slabi pe coridor și se întrebă posomorâtă cum avea să supraviețuiască până vineri.

capitolul 6

Reuși cumva să supraviețuiască, deși pe parcursul următoarelor câteva zile fu distrată la muncă, făcând lucrurile obișnuite, dar fără să manifeste vreun interes față de clienții ei. De fiecare dată când auzea clinchetul clopoțelului de la ușă, privirea îi zbura într-acolo, în speranța că venise să o vadă. Dacă și lui îi era la fel de greu să se concentreze asupra muncii sale, sosirea lui nu ar fi fost o idee chiar atât de improbabilă.

Vandiveer îi remarcă atitudinea lipsită de entuziasm.

– Femeia aceea ar fi cumpărat vaza, dacă ți-ar fi părut suficient cât s-o convingi, o mustră el când o clientă nehotărâtă ieși din magazin. Revino-ți, Shay, sau du-te acasă și dormi până-ți trece. Nu am nevoie să mi te plimbi pe-aici ca un somnambul.

– Îmi pare rău, oftă ea. Eu... nu m-am simțit prea bine în ultimele câteva zile.

Vandiveer tuși în spatele mâinii.

– Dacă n-aș ști sigur că nu-i asta, aș crede că ești îndrăgostită.

Shay ridică brusc capul, cu atenția trezită la viață.

– Ei, ei, ei, râse Vandiveer. Am nimerit-o? Ai un nou pretendent, Shay?

Tonul îi era mătăsos și înțepător. Îi pusese această întrebare de atât de multe ori în anii de când lucra pentru el, manifestând o curiozitate desfrânată demnă de o fată bătrână. Răspunsul ei fusese întotdeauna o negație fără alte explicații.

– Posibil, răspunse ea voioasă, luând o litografie recent înrămată și încercând mai multe variante de expunere pe perete. E preot.

Zilele scurse de când Ian plecase din fața ușii ei fuseseră destul de mohorâte. Putea să se distreze puțin pe seama lui Vandiveer.

Iar acesta îi oferi reacția uluită pe care o anticipase.

– Un preot!

– Da, preot. Ca aceia din biserici. Ați fost vreodată la o biserică, domnule Vandiveer?

– O dată. Când m-a botezat mama. Iar atunci n-am avut nimic de spus. Shay chicoti. Trebuie să recunosc că ideile mele despre oamenii bisericii sunt inspirate de personaje precum Bing Crosby în *Merg pe drumul meu*. Unde naiba ai reușit să cunoști un preot? Într-o biserică? o întrebă răutăcios.

– Nu, răspunse Shay vag. Nu... ăăă... altundeva. Intenția ei fusese doar să se distreze, în fond. Nu avea de gând să-i dezvăluie lui Vandiveer toate detaliile vieții ei personale. Sătulă de joc și iritată considerabil de expresia vicleană și lascivă a șefului ei, adăugă: Știu unde locuiește clienta aceea. Am ajutat-o să-și decoreze un perete. Dacă aș alege câteva flori artificiale de mătase care să se asorteze cu sufrageria ei și aș suna-o, s-ar putea să vină să cumpere vaza.

Vandiveer păru să se liniștească, dar în acel moment lui Shay nici că i-ar fi putut păsa mai puțin. Gândurile ei alunecaseră deja înapoi la subiectul care îi captivase toată săptămâna – Ian.

Dacă zilele i se păreau lungi, nopțile erau nesfârșite. După cum se temuse, odată ce Ian intrase în minusculul ei apartament, acesta suferise o metamorfoză. Acum i se părea uriaș și gol. Rătăcea prin camere căutând ceva de făcut, orice care să-i ocupe gândurile în afară de Ian.

Era obsedată de el. Îl vedea stând la fereastră, cu chipul serios și grav. Îl vedea așezat pe canapea, cu o expresie sinceră și intensă. Îl vedea pe scaunul de la masa din bucătărie, cu picioarele lungi întinse în fața lui. Era peste

tot, dar nu era *acolo*. Și, mai mult decât era dispusă să accepte, își dorea ca el să fie acolo cu ea.

Înainte să apară problemele între ei, ea și Anson se bucuraseră de o viață sexuală sănătoasă și activă. Partidele lor de amor erau dese și pline de senzualitate. Dar făcuseră dragoste ca doi copii care primesc brusc acest privilegiu. Iubirea lor fusese furtunoasă și jucăușă, adesea pripită și cumva egoistă pentru amândoi.

Sărutările pasionale ale lui Ian o tulburau în chip șocant și minunat. Intuia că dincolo de atitudinea lui austeră bătea inima unui amant înflăcărat și tandru. Era un gând ce-i stârnea entuziasmul, dar asupra căruia nu avea voie să stăruie. Putea fi dezamăgită crunt, dacă reușeau să treacă peste diferențele dintre ei și să devină, efectiv, amanți.

Dar își pierdea timpul încercând să ghicească cum ar fi fost Ian ca amant. Oricât și-ar fi dorit să nege acest lucru, știa că situația era imposibilă. Era convinsă că Ian era dedicat vocației sale. Dacă nu ar fi fost atât de dedicat, n-ar fi putut pleca astfel cu doar câteva zile în urmă, cu dorințele lor ațâțate și nesatisfăcute.

Era o situație fără ieșire. Nu avusese niciodată o aventură. Ian Douglas era singurul bărbat care ar fi putut s-o ispitească în acest sens. Faptul că exista atracție sexuală între ei era imposibil de negat. Dar nu era dispus să facă un compromis în privința convingerilor lui. Ținea cu strictețe la tot ceea ce însemna moralitate. Nu s-ar fi culcat cu o femeie fără să fie căsătorit cu ea.

Ce idee absurdă!

„Atunci de ce îți explodează inima și îți transpiră palmele?” se întrebă Shay în gând, strecurându-se prin traficul sufocant al după-amiezii de vineri pentru a ajunge în Manhattan. „De ce-ai acceptat să te întâlnești cu el de la bun început?” Își aminti ultimul lor sărut în ușa apartamentului ei și înțelese că nimic pe lume n-ar fi putut s-o împiedice să se vadă cu el în seara aceea.

Se bucură că aproape tot restul lumii pleca din oraș, îndreptându-se în direcția opusă. Cu toate acestea, când reuși să găsească un loc de parcare și să străbată Seventh Avenue spre Penn Station, se simțea ca și cum ar fi participat la un maraton. Gara era ca un carnaval macabru, cu navetiști obosiți și grăbiți împingându-se și îmbrâncindu-se pentru a ajunge la trenurile lor.

Îl văzu pe Ian înainte s-o observe el. Stătea în fața chioșcului de ziare unde conveniseră să se întâlnească, scanând mulțimea din priviri. Shay constată cu încântare și mândrie că Ian nu rămânea neobservat de către femeile care treceau în grabă pe lângă el. Mai multe dintre ele întoarseră capul să-l mai privească o dată după ce trecuseră de el.

Ar fi fost absurd să n-o facă. Era îmbrăcat cu o jachetă sport și purta cravată. Cămașa era de un albastru luminos și îi scotea în evidență strălucirea ochilor. Pantalonii negri erau impecabil croiți pe coapsele lui musculoase. Ca de obicei, părul îi era ciufulit, neglijent și irezistibil.

Umezindu-și buzele uscate, Shay intră în câmpul lui vizual. Privirea lui scrutătoare zbură dincolo de ea, se opri brusc și se întoarse rapid, ca și cum ar fi fost prinsă într-o bandă elastică. O sorbi din priviri. Când zâmbi, chipul i se luminează de căldură și de fericire. Din trei pași mari ajunse lângă ea. Strângându-și degetele în jurul cotului ei, o trase lângă perete, scoțând-o din fluxul de oameni.

– Bună, spuse. Ai reușit să ajungi.

– Am întârziat?

– Am ajuns eu mai devreme, recunosc eu el.

Timp de un minut prelung nu mai spuseră nimic, satisfăcându-și ochii înfometăți cu vederea celuiilalt.

– Ești foarte frumoasă, spuse el în cele din urmă.

Rochia ei cu imprimeu era de un auriu cald și avea culoarea și textura perfecte pentru trecerea spre anotimpul autumnal. Shay o alesese pentru a-i scoate în evidență

galbenul pai al părului și tonurile calde ale pielii. Țesătura proiectă umbre catifelate în ochii ei când se uită în sus spre cel care o devora cu atâta poftă din priviri.

—Mulțumesc.

Ian păru să facă un efort fizic pentru a se smulge din adâncimile ispititoare ale ochilor ei și dădu la iveală o revistă pe care o ținea în mână. Era un exemplar din *Glamour*.

—Am văzut un model în asta și m-am întrebat dacă ești tu.

Deschise revista la o pagină cu colțul îndoit. Pe ea se afla o reclamă la un set ce conținea săpun și burete de baie, importat din Franța, ce promitea să elimine inestetica celulită, dacă era folosit zilnic. Arăta o femeie la duș. Surprindea trei sferturi din spatele femeii. Un braț ridicat dezvăluia curba înclinată a unui sân. Era o fotografie alb-negru, dar părul femeii era prins într-un coc lejer în creștetul capului, așa cum și-l purta adesea Shay.

—Nu, spuse ea clătinând din cap. Ridică privirea spre el, apoi spre chioșcul de ziare de unde cumpăraseră, evident, revista. Ai căutat imagini cu mine? Îl întreabă ea, revenind cu privirea asupra lui.

—Nu, nu, se grăbi el s-o asigure. Am răsfoit doar revista cât te-am așteptat și mi s-a părut că am recunosc... adică seamăna cu... ăăă... spatele tău. Ți-e foame?

Aruncă cele două propoziții laolaltă, evident sperând că Shay o va uita pe prima și o va auzi doar pe cea de-a doua. Ea se îndură de el, deși ardea să-l întrebe ce anume din fotografie i se păruse familiar.

—Da, n-am mâncat nimic toată ziua.

—Celiei nu i-ar plăcea asta.

—Promite-mi că n-ai să-i spui.

—Doar dacă ești de acord să mănânci într-unul dintre restaurantele mele italiene favorite. E la doar două străzi distanță.

- Au pâine crocantă și *fettuccine* Alfredo?
- Shay își înclină capul într-un unghi fermecător.
- Amândouă din belșug.
- Shay își trecu brațul pe sub al lui.
- Să mergem.

Au fost întâmpinați la ușa unui mic restaurant de familie de un bărbat scund, rotunjour și cu un început de chelie, care îl prinse pe Ian într-o îmbrățișare din tot sufletul.

– Prietene! tună el, bătându-l pe Ian pe spate. A trecut prea mult timp de când nu m-ai mai onorat cu prezența ta în restaurant.

– Bună, Lou, spuse Ian, desprinzându-se din îmbrățișarea strânsă. Aș vrea să faci cunoștință cu Shay Morrison. Shay, Luigi Pettrocelli.

Lou o studie cu ochii lui negri jucăuși.

– O ispită pentru pastor, ha?

Își înfipse cotul în stomacul lui Ian, râzând zgomotos.

– Protestanții învață să facă față ispitelor exact așa cum fac și omologii noștri catolici, declară Ian solemn, deși pe buze îi licărea un zâmbet.

– Ei, na! Lou se întoarce spre Shay și îi șopti conspirativ: Încearcă de ani de zile să mă facă să mă convertesc.

– Iar tu ești un caz fără speranță, replică Ian, dând într-un final frâu liber râsului. Ai ceva la bucatărie, în seara asta, care să merite mâncat?

Cu o plecăciune, Lou îi conduse la o masă și lătră un șir de comenzi în italiană către un angajat nevăzut din bucatărie. O sticlă de Chianti îmbrăcată în paie împletite și un coș cu baghete fură aduse imediat de un chelner cu șorț, care părea nerăbdător să facă ceea ce-i ceruse șeful său.

– Trebuie să plec, prietene, spuse Lou cu regret după ce se ocupase de comanda lor. Tony al meu are meci

de fotbal în seara asta. Luă mâna lui Shay și o duse la buze. Ești o femeie frumoasă, exact ceea ce-i trebuie acestui protestant încuiat ca să-i pună în mișcare sângele leneș.

—Salută-i pe toți copiii din partea mea și transmite-i Angelei sărutări, spuse Ian.

—Ei, na! Ar leșina, și nu vreau s-o aud smiorcăindu-se după tine când se urcă în patul meu! Îl bătu pe Ian pe spate cu o forță care ar fi putut răni un bărbat mai slab. Mă bucur să te văd, prietene. Te pomenim mereu în rugăciunile noastre.

—Și eu vă pomenesc în ale mele, spuse Ian, ridicându-se pentru a-l îmbrățișa.

Lou se înclină în fața lui Shay înainte de a porni legănat spre spatele restaurantului, împărțind instrucțiuni în italiană, din care ea înțelese că cerea o servire atentă pentru prietenul său și doamna lui.

—E minunat, spuse Shay. Înțeleg că sunteți prieteni de mult timp. Unde l-ai cunoscut?

—În metrou.

Când ea îl privi uluită, Ian chicoti.

—Eram pe punctul de a fi jefuit de trei mardeiași, într-o noapte. Lou s-a luat în fugă de ei, venind din spate ca un fundăș și răcnind ca un leu. I-a dat pe doi dintre ei cap în cap, făcându-i să-și piardă cunoștința. Al treilea a fugit.

Shay râdea.

—Asta e adevărat?

—Fiecare cuvânt.

Ian își făcu semnul crucii în dreptul inimii cu degetul arătător.

—Aveți o atitudine foarte ecumenică unul față de celălalt, spuse ea, tachinându-l.

Ian zâmbea, dar răspunse serios:

—Ne înțelegem unul pe celălalt. Ne închinăm aceluiași Dumnezeu. Oamenii din lumea întreagă îi dau diverse

nume și l se închină în alte moduri decât o facem noi. Dar El ne iubește pe toți.

Lacrimile străluciră în ochii ei când îl privi peste masa cu lumânări aprinse, admirându-l ca om și ca tot ceea ce reprezenta el.

Mai târziu, când Shay înfulecă și ultima bucățică de pâine unsă din belșug cu unt, Ian spuse amuzat:

– Mănânci doar o dată pe zi, dar compensezi cu asupra de măsură.

Își înclină capul spre platoul pe care îl golise.

Ea își sprijini coatele pe măsuța intimă și se încruntă spre el.

– Mă iei peste picior pentru respectul meu sănătos față de mâncare?

– Mama ta nu ți-a spus niciodată că nu e elegant ca o domnișoară să lase farfuria lună? În special, în fața unui pretendent.

– Mama m-a avertizat în privința *tuturor* lucrurilor neplăcute ce i se pot întâmpla unei tinere domnișoare imprudente.

Ian luă o gură de Chianti și făcu un semn din cap spre chelnerul care le luă farfuriile.

– Cum ar fi? Care sunt capcanele în privința cărora te-a avertizat? o întreabă el.

Shay le enumeră pe degete, distrându-se de minune:

– Vorbitul cu necunoscuți, mersul în mașină cu necunoscuți, primirea în casă a unui necunoscut. Chestii de genul ăsta.

Satisfăcută de mâncarea bună și de cele două pahare de vin – care deveniseră limita ei din noaptea în care se urcase cu imprudență în patul lui Ian –, Shay se lăsă pe spate în scaun și-l privi pe deasupra mesei. Zăngănitul prietenos al vaselor din bucătărie, murmurul conversației celorlalți meseni, muzica discretă din difuzoarele plasate

deasupra capetelor lor, toate acestea amuțiră. În clipa aceea lumea era alcătuită doar din ei doi.

– Singurul lucru în privința căruia nu m-a avertizat, continuă ea, au fost preoții cu ochi albaștri și sexy.

Ian puse deoparte paharul de vin și se aplecă peste masă, apropiindu-se de ea cât de mult posibil. Privirea lui îi studie lacomă chipul.

– Crezi că sunt sexy? o întrebă, vizibil încântat.

– Aha.

– De ce-ar fi trebuit mama ta să te avertizeze în privința unui astfel de lucru?

Shay se simți smulsă brusc din visarea ei plăcută și aruncată înapoi în realitate.

– Fiindcă... fiindcă dacă ar fi să nutresc sentimente față de un astfel de bărbat, ele m-ar deruta.

– De ce?

Ea ignoră întrebarea și puse, la rândul ei, una ce o bântuia de câteva zile:

– Ian, de ce-ai ales să fii preot?

El făcu un semn pentru a li se aduce cafeaua. Chelnerul se conformă. După ce luă, gânditor, o înghițitură, Ian începu:

– După ce-am absolvit Universitatea din Columbia, m-am alăturat organizației Corpul Păcii. La început a fost o glumă, o toană frivolă. Aveam o diplomă în afaceri. Tatăl meu spera că voi prelua compania lui, dar eu am tras de timp, nefiind convins că asta îmi doream să fac în viață. Însolarea în Corpul Păcii a fost o cale de a câștiga timp, fără să par leneș sau lipsit de ambiție.

Rânji, iar dinții îi străluciră chiar și în lumina difuză. Lumânările de pe masă se reflectau în ochii lui.

– M-am dus în America de Sud pentru doi ani. Fără să te mai plictisesc cu detalii, pot spune că perspectiva mea asupra vieții s-a schimbat cât timp am stat acolo. Noi, sau mai degrabă eu, considerasem dintotdeauna că standardul

meu de viață era de la sine înțeles. Mâncarea, căldura și medicamentele, dacă mă îmbolnăveam, erau lucruri elementare pentru mine, dar constituiau un lux pentru atât de mulți oameni. Situația disperată a oamenilor m-a afectat cel mai mult.

M-am întors cuprins de zel, hotărât să devin misionar în străinătate. Am urmat cursurile seminarului teologic. Era ceva ce îmi stârnea entuziasmul, Shay. Pentru prima dată, simțeam că știu cu adevărat ce-mi doresc să fac în viață. Dar m-am chinuit îngrozitor cu limbile străine. Învățasem suficient spaniolă cât să mă pot descurca în America de Sud, dar mi-a fost imposibil să învăț s-o citesc și s-o scriu corect. Am fost în agonie luni întregi. De ce îmi insuflase Dumnezeu o asemenea hotărâre de a face ceva, dar mă împiedica să-mi duc la bun sfârșit planul?

Fără a se gândi, Shay își strânse degetele peste ale lui. Ian își răsuci mâna și i-o prinse pe a ei, strângând-o ușor:

—Într-o zi, când încă studiam la seminar, o prietenă a mamei mele a venit la mine cu lacrimi în ochi, plângând pentru soțul ei, care era alcoolic. Ne-am rugat împreună. Am consiliat-o și, într-un sfârșit, am reușit să mă întâlnesc și cu soțul ei și să discut cu el. După mai multe astfel de situații în care am reușit să ajut oamenii cu care interacționez, m-am gândit că poate Dumnezeu încerca să-mi spună ceva.

Ian păru jenat de explicația lui simplistă:

—Nu trebuie să străbați jumătate de mapamond pentru a găsi suferință și nevoi, continuă el. Poate că în congregația mea există mai mult confort material decât și-ar putea imagina indienii dintr-un sat din America de Sud, dar lipsurile spirituale sunt universale. Acestea nu cunosc granițe – nici geografice, nici sociale, nici economice. Privirea lui o implora să înțeleagă. Ți-am răspuns la întrebare?

Ea dădu din cap fără să spună nimic. Da, îi răspunsese la întrebare. Îl înțelegea mai bine acum și era nevoită să accepte un adevăr sumbru. Ea, Shay Morrison, nu avea nici o vocație, așa cum avea Ian. Ea nu putea să împărtășească cu el nimic din viața lui. Nu putea nici măcar să constituie o părticică din viața lui.

Ian se uită la ceas și tresări:

—Poți să amâni desertul până după concert? Dacă nu ne grăbim, Neil și Barbra vor începe fără noi.

Ajunseră exact la timp, cufundându-se cu respirația tăiată în scaunele lor după ce alergaseră preț de două cvartale.

Concertul a fost excelent. Aplaudară atunci când li se permise, râzând și savurând plăcerea pură pe care le-o trezea muzica. În repetate rânduri, Ian își duse degetele la buze și fluieră ascuțit pentru a-și arăta aprecierea față de artiștii de pe scenă.

Surprinzând ochii mari și privirea alarmată a lui Shay asupra lui, se aplecă și îi strigă în ureche, acoperind tumultul mulțimii:

—Nu fi atât de șocată. Nu fac așa ceva de la amvon.

Îi făcu cu ochiul și își aruncă un braț în jurul umerilor ei, îmbrățișând-o strâns.

În timpul baladelor emoționante, Ian o ținu de mână, mângâindu-i palma cu degetul mare. După un cântec cu versuri deosebit de romantice, lumina reflectoarelor păli treptat, până se lăsă întunericul. Ian se întinse, își trecu degetele prin părul ei și o întoarse spre el. Gurile lor se găsiră în bezna deplină.

Limba lui de-abia dacă se strecură printre buzele ei pentru a-i atinge vârful limbii, dar ea îi simți mângâierea până în străfundurile sufletului. Fiorul înțepător de dorință dintre coapse îi aduse un geamăt ușor pe buze, geamăt pe care el îl prinse în gura lui. Sâni ei se umflară sub

pasiunea ce începea să se trezească. Sfârcurile îi vibrau de dorință.

Își dădu seama în acel moment că ceea ce simțise alături de Anson fusese deșteptarea senzuală a unei tinere curioase de-abia desprinsă de adolescență. Ceea ce simțea față de Ian era dorința puternică și pasională a unei femei mature, pline de poftă, dornice să-și împartă trupul cu un bărbat care simțea același impuls irezistibil de a se întregi, alăturându-se unui alt trup.

Plecară din Madison Square Garden înecați în valul de oameni. Shay nu era deranjată de mulțime. Chiar îi plăcea să fie înghesuită. Avea astfel o scuză de a-și ține trupul lipit de cel al lui Ian. Când ea mergea în fața lui, fesele i se lipeau strâns de el. Pentru a nu fi despărțiți, Ian își încheștă brațele în jurul taliei ei.

Din când în când, bicepșii lui îi atingeau din lateral sânii. Cum nu purta decât un neglijeu din dantelă pe sub rochie, acele atingeri accidentale îi provocară fantezii erotice care, era sigură, l-ar fi șocat pe însoțitorul ei. Dar când ridică privirea spre el peste umăr, sprijinindu-și capul pe pieptul lui, expresia din ochii lui Ian îi dădu de înțeles că era foarte probabil ca și el să-i împărtășească fanteziile.

Locul pe care îl alesese Ian pentru a mânca desertul era un restaurant faimos pentru produsele sale de patiserie și pentru decorul cu tematică de operă. Era un mic restaurant aglomerat, în care șefii de sală și chelnerii anunțau comenzile cântându-le în arii. Ian reuși să croiască drum pentru amândoi până la o masă și să-i strige unui chelner grăbit ce doreau să comande. În mod miraculos, câteva minute mai târziu, li se aduseră prăjituri și cafea aromată.

—Ce e această monstruozitate cu multe calorii? întrebă Shay, împungând cu furculița baza unei sculpturi culinare.

—Tu doar mănânc-o, porunci Ian.

O urmări încântat în vreme ce ea se înfipse în straturile de foitaj, spumă de ciocolată, frișcă și migdale tăiate. Avea să deplângă mai târziu eventualii colăcei rezultați de-aici. Deocamdată era de o lăcomie fără regrete.

Exact când dădura să plece din localul zgomotos, un bărbat care intră pe ușa pe care o ținea Ian se răsuci pe călcâie și strigă:

– Shay! Oare chiar tu ești, draga mea Shay? Chiar așa e! Ce mai faci, drăguță?

Se aplecă spre ea și, înclinându-și capul, o sărută cu afectare întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

– Bună, Armand, spuse ea pe un ton neutru.

– Au trecut secole de când nu ne-am văzut, confirmă el, repezit.

– Da, așa e, consimți ea, gândindu-se că nu trecuse suficient de mult timp și că ea ar mai fi lăsat să treacă la fel de mult, dacă ar fi avut de ales.

Ochii de reptilă ai bărbatului îl cântăriră pe Ian și, aparent aprobându-l, îi zâmbi.

– Armand Boliver, prietenul meu Ian Douglas, spuse Shay, făcând prezentările fără urmă de emoție.

– Încântat, spuse bărbatul, întinzându-i o mână moale lui Ian, care o strânse foarte scurt. Ai mult de lucru, Shay? Întrebă Armand, cu privirea ațintită asupra lui Ian.

– Din când în când.

– Ești prea modestă, dragă. Am auzit că vei poza pentru Robert Glad de săptămâna viitoare. Creează opere absolut divine în lemn – dacă nu se lasă dus de val cu dalta.

Remarca era intenționat meschină și încărcată de aluzii sexuale, dar Shay alese să ignore ambele aspecte. Nu putea să mintă, spunând că se bucura să-l vadă pe Armand. În schimb, se retrase alături de Ian spunând:

– E târziu. Noapte bună, Armand.

Fără a-i mai lăsa acestuia răgaz să răspundă, îl luă pe Ian de braț și-l trase după ea. Nici el nu părea tentat

să mai rămână. Preț de câteva străzi merseă împreună într-o tăcere tensionată. Știa că Ian era curios, dar ea nu avea de gând să-i explice, dacă el nu întreba. Când se opriră la un semafor, el se întoarse spre ea:

– Ți s-a întâmpat vreodată...

– Nu! spuse ea, clătinând furioasă din cap. Nu am pozat niciodată pentru el.

Traversară strada înainte ca Ian să continue discuția:

– Cu ce se ocupă?

– E fotograf, spuse ea scurt. Unul ratat, după părerea mea. Agentul meu m-a trimis la el să-mi fac o părere. Am stat în studioul lui – în sensul foarte generic al cuvântului; palat al plăcerii ar fi un termen mult mai potrivit – exact două minute. Nu m-am mai întors niciodată. Nici n-o voi face vreodată. Am auzit tot felul de povești între timp despre ceea ce se petrece în acea încăpere tapițată cu blană de leopard. Droguri, orgii. Shay se înfioră. Omul îmi trezește teamă și dezgust, și nu m-a iertat niciodată că am râs când a sugerat să mă dezbrac complet și să mă întind pe patul lui cu vibrații.

Se opri brusc când Ian scuipă o înjurătură aprigă printre dinți. O prinse de braț și o întoarse spre el:

– Dacă ți-a făcut rău...

– Nu, spuse ea ferm.

Scлипirea sălbatică din ochii lui Ian o alarmă. Pe lângă natura pasională pe care o intuia în el, simțea că avea și un temperament volatil. Pe de altă parte, avusese dovezi ale acestui fapt și înainte, dar nu la o asemenea intensitate. Dacă ar fi sugerat cât de subtil că Armand i-ar fi făcut ceva neplăcut, era sigură că Ian nu ar fi ezitat să se întoarcă și să-l pocnească pe individ.

– Armand e prea laș ca să facă rău cuiva, adăugă ea. Ai auzit ce-a spus despre Robert Glad? E exact genul de remarcă meschină pe care ar face-o cineva ca el despre o persoană cu adevărat talentată.

–Cine e Robert Glad?

–E un sculptor care lucrează, în principal, în lemn.

Ajungeau la un subiect delicat, iar Shay și-ar fi dorit să-i vină în minte un mijloc subtil de a devia conversația.

–Tipul ăla... Armand, a zis că vei poza pentru Glad. Săptămâna viitoare.

–Da.

După o nouă tăcere prelungă și stânjenitoare, Ian reluă conversația:

–Tu vei... adică este...

Shay se opri brusc în mijlocul trotuarului și se întoarse spre el.

–Nud? ăsta e cuvântul pe care ți-e atât de greu să-l rostești?

–Nu. Adică da, ăsta e cuvântul, dar nu mi-e greu să-l rostesc!

–Ba bine că nu, scrâșni ea. Răsfoiai revista aia astă-seară, înainte să ajung eu, căutând fotografii cu mine, ca un agent al prohibiției pornit în căutarea alcoolului malefic.

–Shay...

–Oare Armand e genul de artist pentru care îți închi-pui că lucrez eu? Acel vierme josnic și decadent? Își îndreptă umerii și își dădu capul pe spate cu mândrie. Țin să te informez că sunt la fel de selectivă când vine vorba de artiștii cu care lucrez pe cât sunt și ei când mă aleg pe mine. Și ca să-ți satisfac curiozitatea, ca să nu fii prea jenat să mă întrebi din nou, da, sânii mei vor fi goi săptămâna viitoare, deși în rest voi fi acoperită. Robert Glad, un sculptor faimos, a primit o comandă de la o societate de istorie din Hawaii să realizeze o sculptură pentru un muzeu. Va folosi fața unei fete din Polinezia, dar pieptul meu. Spune-mi, deci, se conformează toate acestea cu standardele tale de morală?

–Nu e drept ceea ce spui, Shay, răspunse Ian cu un calm ce o înfurie și mai mult.

– Nici ceea ce spui tu. Corpul îi era încordat de furie. Fiecare mușchi era cuprins de tensiunea mâniei. Ți-ai format o părere despre mine atunci când m-ai surprins privindu-te gol. În regulă, acela a fost un păcat îngrozitor. Scoate-mi ochii. Pregătește-mi rugul.

Ian începea și el să se înfurie. Mai mulți trecători se holbară la ei, dar ei de-abia dacă observau altceva în afară de furia lor și de problema lor, care în acel moment părea imposibil de depășit. Faptul că situația era disperată înteti mânia lui Shay.

– Ai un trup frumos, părinte Douglas. Eu am o apreciere profundă, artistică față de trupurile frumoase, așa că te-am privit. Și da, mi-a plăcut ceea ce-am văzut. Și nu, nu am privit strict din punct de vedere estetic. Și, la naiba, aș vrea să nu te mai doresc și acum.

Se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele la el, dar se lovi de partea laterală a unui chioșc de ziare. Cercetă exemplarele țipătoare cu ochii plini de lacrimi, iar stomacul i se strânse de scârbă. Revistele expuse se deosebeau între ele doar prin gradul de prost gust. Toate materialele erau pornografice. Sufocându-se de durere și furie, se întoarse din nou spre Ian:

– De ce nu cumperi câteva dintr-astea și să le cercetezi atent, să vezi dacă nu apar în ele? Cu asta mă compari, nu-i așa?

Mâna ei trecu furtunos peste raft, răsturnând pe trotuar mai multe reviste.

Proprietarul se ridică de pe scăunelul lui și strigă la ea:

– Hei, doamnă, ce naiba faci?

Shay porni orbește pe trotuar, împiedicându-se, apoi se întoarse și-l văzu pe Ian îndesându-i o bancnotă de cinci dolari bărbatului, care îi înjura aprig pe amândoi la fiecare mușcătură din trabucul neaprins. Îl observă pe Ian alergând după ea și-l auzi strigând-o pe nume când intra

în parcare și îi dădu îngrijitorului numărul de înmatriculare al mașinii ei.

Tocmai când bărbatul dispăru pentru a-i aduce mașina, Ian o ajunse din urmă. O forță să se întoarcă spre el, prinzându-i încheieturile în pumni. Își apăsă trupul peste al ei, împiedicând-o să fugă.

– Știi că nu e așa, Shay, știi că nu e așa, spuse el.

Rosti cuvintele sacadat, cu respirația întretăiată. Se apropie și mai mult de ea, îngropându-și fața în părul ei, și repetă cuvintele la nesfârșit, până când ea se calmă, iar trupul i se înmuie, lipit de-al lui, acceptând să i se supună.

Brațele lui o înconjură și rămaseră agățați unul de celălalt în parcare subterană, ignorând pericolul ce îi pândea din cauza nesocotinței lor.

Când ridică bărbia, Ian îi netezi părul pe spate cu ambele mâini.

– Te înșeli. Nu te consider decât ceea ce ești, o femeie frumoasă. Știu cu ce te ocupi. *Chiar* știu. Aici – se lovi peste tâmplă cu podul palmei – pot să accept asta. Însă aici – își duse mâna la inimă – nu pot.

O dezmierdă cu nasul pe marginea gâtului.

– Nu-mi place ceea ce faci, recunosc. Nu din motivele la care te gândești tu, ci fiindcă nu suport gândul ca un gunoi ca Armand sau orice bărbat, *orice* alt bărbat, ar avea ocazia de a privi ceea ce eu tânjesc atât de mult să privesc, ceea ce tânjesc să ating și să gust.

Shay scoase o exclamație scurtă de bucurie și își întoarse gura spre a lui.

– O, Shay, Shay, șopti el, înainte de a-și lipi buzele de ale ei într-un sărut desprins de timp.

Aerul ieși din plămânii lui și se revărsă în gura ei. Ea îl înghiți lacomă. Brațele ei se ridicară și se încheștară în jurul gâtului lui, și își lăsă capul pe spate pentru ca el s-o poată săruta mai bine. Ian era lacom, schimbând dramatic

unghiul de întâlnire a buzelor lor, pătrunzând adânc în cavitatea dulce a gurii ei cu limba lui nerușinată.

Shay își împleti degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape, gustându-l și savurând gustul, iubind textura gurii lui. Existase întotdeauna o parte din ea pe care o păstrase neatinsă. Nici părinții ei, nici Anson, nici nimeni altcineva nu ajunsese în acea zonă secretă din ea, care era sufletul ei. Și-l păstrase deoparte. Acum îl deschise și i-l oferi de bunăvoie lui Ian, dându-i permisiunea să i-l răpească.

După ce-și satisfăcu apetitul inițial, Ian îi sorbi tandru gura și își lăsă limba să alunece ușor peste buzele umflate de pasiunea sărutărilor lor.

—Ești la fel de gustoasă pe cum arăți, șopti el răgușit. Caldă și dulce și aurie.

Măinile lui o mângâiară. Forța lor îi dădu lui Shay un sentiment de protecție pe care îl savură din plin. Fusese singură prea mult timp. Se bucură de sentimentul de a fi tratată ca o comoară neprețuită, aparținând cuiva special.

—Nu mă pot sătura, spuse el agitat, asediindu-i din nou gura.

Ian era un bărbat al bisericii; Shay nu avea nici o în-doială în această privință. Dar judecând după cum se mișcau laolaltă trupurile lor, cu picioarele lui încrucișate cu ale ei, știa deopotrivă că făcea parte și din generația lui Adam. Era bărbat. Și tot ceea ce era feminin în ea tânjea dureros după el.

Ezitant, mâna lui se strecură în sus peste coastele ei. Ea își ținu răsuflarea, apoi o eliberă într-un oftat lung și înfiorat, când buricele degetelor lui mângâiară curba de jos a sânelui ei, într-o mișcare de dus-întors, de două ori, de trei ori, în vreme ce mintea ei zbura amețită, iar inima îi tresărea în pieptul pe care el îl atingea atât de ușor.

Ian ridică mâna, până rămase suspendată deasupra sfârcului ei, întărit de dorință. Preț de câteva secunde nesfârșite își ținu mâna în aer deasupra sânelui ei, iar ea îi auzi respirația intrând și ieșind din plămâni, o simți caldă pe gâtul ei.

— Shay, spuse el cu o voce gătuită.

Își lăasă o mână să-i cadă pe lângă corp, dar o trase mai aproape cu cealaltă, încolăcită pe talia ei. Își cuibări fața în scobitura caldă dintre gâtul și umărul ei.

Shay își înăbuși impulsul de a-și striga dorința. În schimb, când îngrijitorul apără cu mașina ei de după colț, o opri și coborî din ea, Shay se desprinse din brațele lui Ian, deschise portiera mașinii și se strecură înăuntru.

— Shay...

Ea trânti portiera, dar coborî geamul pentru a-i spune:

— Ți-am zis că nu va ieși nimic. E imposibil.

Aplecându-se în față cu brațele proptite pe mașină, Ian închise strâns ochii și clătină din cap.

— Nu, spuse el tăios. Nu e imposibil.

Îi depuse rapid un sărut pe frunte. Îndreptându-și spaatele, continuă:

— Să conduci cu grijă.

capitolul 7

Se terminase. Știa sigur. Din clipa în care ieșise din parcare și îl lăsase singur în întuneric, urmărind-o cu o privire sumbră, înțelesese că iubirea ei pentru Ian Douglas era o cauză pierdută. Așa fusese de la bun început. Se mințise singură atunci când crezuse altfel. Natura ei pasională fusese încurajată de mângâierile lui. Imposibil ca el să nu fi conștientizat acest lucru. Și imposibil ca acest lucru să nu-i fi amenințat codul lui moral.

De ce nu i se împotriviise? Sau de ce nu se prefăcuse indignată, de ce nu-i dăduse o palmă? Sau de ce nu-i îndepărtase mâna, sărutând-o cu pioșenie și sugerându-i blând că nu era bine să se joace cu focul? De ce nu făcuse ceva, orice în afară de a-i răspunde la sărutări și mângâieri cu o asemenea dorință nebunească?

Fără îndoială, el o considera acum o unealtă a Diavolului, trimisă să-l ispitească pentru a-i pune în pericol cariera și tot ceea ce reprezenta el.

După ce trecură două săptămâni fără nici un semn de la el, Shay își dădu seama că încerca s-o exorcizeze din sufletul lui. Era imposibil să fi interpretat greșit limbajul prin care trupul ei comunicase cu al lui. Își dorise atingerea lui. Își dorise s-o simtă pe tot corpul. Brațele și umerii, spatele și șoldurile, și sânii și coapsele, și cele mai secrete părți ale corpului ei strigaseră toate după el într-o rugămintă mută pe care, fără îndoială, el o auzise. Și nici nu-și ascunsese frustrarea când el își îndepărtase mâna de pe sfârcul ei, ce tânjea după atingerea lui. Sărutul ei fusese și el nestăpânit și pe deplin revelator.

Până spre sfârșitul celei de-a treia săptămâni, ajunsese să se întrebe de ce-ar fi trebuit să-i pese ce credea despre

ea un preot provincial și plicticos din Brookside, Connecticut. În fond, cochetăriile ei cu el fuseseră doar un experiment, nu? Oare nu se folosise de el, încă de la bun început, pentru a se amuza? Timpul pe care îl petrecuse cu el îi oferise câteva ore de distracție. Acum totul se încheiase. Așa că, bine. Bine. Nu-i păsa.

În plus, pe lângă faptul că era ocupată cu munca ei de la galerie, mergea în metropolă o dată la trei zile să pozeze pentru Robert Glad. Îi aprecia profesionalismul. Talentul lui era remarcabil și de neegalat, deși personalitatea aspră lăsa mult de dorit.

De fiecare dată când ajungea la studioul lui, Robert Glad, răvășit și nebărbierit, o poștea înăuntru aproape fără o vorbă și făcea semn spre camera din spate unde își schimba hainele. După ce ieșea înfășurată într-un cearșaf lung, îi dădea voie să o așeze și s-o aranjeze într-o poziție pe care avea să fie nevoită s-o mențină ore întregi. El îi aranja meticolos veșmântul în formă de sarong în jurul taliei, apoi începea să lucreze, încruntându-se în vreme ce își folosea uneltele pe blocul de mahon ce începea treptat să capete formă. Când termina munca pentru ședința respectivă, își așeza uneltele de metal pe masa de lucru și îi oferea un „Mulțumesc” scurt, apoi ea se schimba în grabă în hainele de stradă și pleca.

Nu o deranja că el nu era înclinat să vorbească. Cât timp poza pentru el, se simțea desprinsă de lume, scutită temporar de responsabilități și liberă să-și lase gândurile să rătăcească în voie.

Mintea ei părea hotărâtă să stăruie asupra lui Ian și a scurtei și tumultuoasei relații dintre ei, dacă termenul era potrivit. Analiza problema din toate punctele de vedere, învărtindu-se în cercuri nesfârșite în jurul ei. Soluția la care ajungea era întotdeauna aceeași: situația era fără ieșire. Așa fusese dintotdeauna. Așa avea să fie pentru totdeauna. Trebuia să se resemneze cu acest fapt.

Atunci de ce era atât de devastator gândul de a nu-l mai vedea niciodată pe Ian? De ce era atât de dureroasă respingerea lui? Știuse încă de la început că flirtul lor avea să fie unul temporar. Dar era surprinsă să constate că viața era atât de posomorâtă fără el. Și surpriza nu era nici pe departe la fel de mare ca cea pe care i-o stârni când îl găsi într-o după-amiază așteptând-o în fața studioului lui Robert Glad.

Abătută, așa cum fusese pe parcursul ultimelor trei săptămâni, ieșise pe ușa clădirii, smulsă de vântul de toamnă ce gonea prin canioanele urbane. Când îl văzu plimbându-se pe trotuar, se opri brusc. Umbla cu privirea în pământ, măsurându-și cu dificultate pașii. Purta un palton subțire. Părul ciufulit de vânt era cu mult mai sexy decât i l-ar fi putut aranja vreodată un stilist.

Ridică privirea și o văzu strângându-și geanta uriașă la piept. Încetă brusc să se mai învârtă pe trotuar.

— Ian? întrebă ea, întorcând privirea spre clădirea din care tocmai ieșise, pentru a se asigura că nu visa.

— Bună.

— De unde-ai știut unde sunt?

— Am pornit de la o bănuială și am căutat adresa lui Glad în cartea de telefon. Voiam să te văd. Aștept de mai bine de o oră.

Shay își luă inima în dinți, își îndreptă spatele și trecu rapid pe lângă el.

— Ei bine, ai fi putut să te scutești de drum și de efort, spuse ea. Trebuie să prind un tren înapoi spre Woodville. I-am promis lui Vandiveer că voi mai sta câteva ore la magazin înainte de a se închide.

— Shay, spuse el, prinzând-o de braț și forțând-o să se oprească, ești furioasă pe mine fiindcă nu am sunat?

Vântul îi suflă în toate direcțiile buclele aurii ca grâul. Și le scutură nerăbdătoare de pe față.

— Nu te flata singur.

Eforturile ei de-a se smulge din strânsoarea mâinii lui îl făcură doar să o strângă și mai tare de braț.

— După ceea ce s-a întâmplat ultima dată, m-am gândit că ar fi mai bine dacă nu ne-am vedea o vreme, spuse el încet.

— Și ai avut dreptate. Dar eu cred că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea *niciodată*.

Fu nevoită să se silească să rostească acele cuvinte. Nu-și dorea nimic mai mult decât să se arunce în brațele lui, să-și încolăcească brațele în jurul acelui trup ce-i băntuia fanteziile, să-i simtă căldura gurii peste a ei. În lumina cenușie a după-amiezii înnorate, ochii lui de un albastru intens păreau singurul punct luminos, oferind singura rază de speranță și fericire din viața ei. Însă acestea îi erau interzise.

— Știu de ce n-ai sunat, zise. Nu vrei să fii întinat de o femeie desfrânată ca mine. Nici nu-ți pot spune cât de ușurată am fost că n-ai insistat să te mai vezi cu mine. La revedere, Ian. Mă grăbesc.

Își smulse brațul din strânsoare și chiar apucă să înainteze câțiva pași înainte ca el s-o oprească din nou cu o smucitură. Fața lui era la doar câțiva centimetri deasupra chipului ei, când o trase spre el.

— Nu te-am sunat fiindcă te doream prea mult.

Ea îl privi fără un cuvânt, cu ochii mari și cu buzele desfăcute.

— Nu înțelegi, Shay? Era un chin ucigător pentru mine să nu-mi permit să fac dragoste cu tine.

Shay își trase zadarnic brațul. Ian refuza să-i dea drumul. În mod pervers, îi părea bine să afle că și el suferise la fel de mult, și din același motiv. Faptul că reușea în continuare să-i afecteze emoțiile spulberate îi stârni mânia.

— Mulțumesc foarte mult, părinte Douglas, dar nu-mi place să fiu considerată influența malefică din viața ta.

Ochii i se umplură de lacrimi, ceea ce o făcu și mai furioasă. Nu voia ca el să știe cât de mult o rănisese. Poate că avea să creadă că vântul rece era de vină pentru mărgелеle umede de pe genele ei.

–Nu, nu, spuse el clătinând din cap și trăgând-o spre el. Își deschise paltonul și îi lipi capul de puloverul moale și cald ce-i acoperea pieptul. Degetele lui i se împletiră prin păr, oprindu-se pe cap și ținând-o strâns. Nici unul dintre noi nu e malefic, Shay. Sexul nu e malefic. Reacția noastră, unul față de celălalt, e exact așa cum a rânduit Dumnezeu pentru doi adulți sănătoși. Sprijinindu-și bărbia pe creștetul ei, o înveli în paltonul lui. Felul în care vom răspunde acestei atracții sexuale a fost subiectul pe care l-am cântărit în ultimele trei săptămâni. Și nu puteam risca să am în preajmă influența ta derutantă, care mi-ar fi întunecat buna judecată.

Shay își stăpâni lacrimile și ridică bărbia pentru a-l privi.

–Ei bine, presupun că e mai bine să fiu o influență derutantă decât una malefică.

Zâmbi nesigur.

Aplecându-și capul, Ian îi depuse un sărut tandru pe buze:

–Mi-a fost dor de tine.

–Chiar așa?

Se prefăcu timidă, pentru a se abține să nu se ridice pe vârfurile picioarelor și să-i acopere tot chipul cu sărutări.

–Da. Am venit azi aici să te invit personal să-ți petreci weekendul cu mine, în Brookside.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă.

–Ți-ai pierdut mințile?

El râse și o strânse puternic în brațe.

–Haide, îți fac cinste cu un taxi până la gară. Pe drum am să te conving că nu mi-a sărit nici o doagă.

După ce se instalară pe bancheta desfundată a unui taxi, Ian îi luă mâna și i-o așează pe genunchiul lui. O studie în vreme ce degetul lui mare îi mângâie fiecare încheietură a degetelor.

–Vino la Brookside weekendul ăsta. Vezi cum e orașul, cum e viața mea acolo. Vino cu trenul de sâmbătă dimineată. Vom petrece ziua făcând un tur al orașului. Vreau să vii cu mine la biserică duminică dimineată. Am să te conduc acasă cu mașina duminică seara.

Invitația prevestea mult mai mult decât un weekend de distracție. Ceea ce nu fusese spus era mult mai important decât ceea ce fusese rostit cu voce tare. Problema unui angajament implicat de invitația lui o înspăimântă. Încercă să se ferească, întorcând capul să privească pe geam, pentru a nu avea în fața ochilor frumusețea lui derutantă.

–Unde aș dormi?

El chicoti ușor.

–Credeai că sugerez ceva ilicit? Nu. Cu toată umilința, cred că sunt cât se poate de respectat de către membrii congregației mele, dar nu cred că vreunul dintre ei ar fi de acord ca pastorul lor să invite o tânără atrăgătoare să-și petreacă noaptea sub acoperișul lui de burlac. Ți-aș rezerva o cameră la hanul din localitate.

În mintea ei se dădea o luptă între dorința de a fi cu el și teama că nu și-ar fi găsit locul în lumea lui. Ce părere ar fi avut oamenii din biserica lui despre ea? Nu una prea bună, era sigură.

–Nu prea cred, Ian, spuse ea într-un sfârșit. Poate altă dată.

El oftă greu.

–Mă obligi să-ți dezvălui adevăratul motiv din spatele invitației. Alarmată de tonul lui vinovat, Shay întoarse capul, dar respiră imediat ușurată când îi văzu amuzamentul din priviri. Mărturisesc, am un motiv ascuns. Sâmbătă-seara biserica organizează o cină care va culmina

cu o tragere la sorti. O membră a congregației a donat o haină din blană de nură drept premiu. M-am gândit că dacă o femeie superbă ar defila în haina respectivă, asta ar determina, poate, bărbații din public să-și cumpere mai multe bilete. Acesta e adevăratul motiv pentru care te-am invitat. Vrei, te rog, să vii să defilezi în haina din blană de nură pentru noi?

Un zâmbet dădu să-i apară în colțurile buzelor când Shay se încruntă speculativ.

–Nu știu. Cum se plătește?

Imitându-i seriozitatea, Ian răspunse:

–Supă cremă de stridii la discreție... și compania mea, desigur.

–Supa-cremă de stridii nu e una dintre favoritele mele, dar... Cântări încă puțin ideea. Pentru ce strângeți fonduri?

–Un azil de bătrâni pentru modelele nud în vârstă.

Shay se aruncă asupra lui cu ambii pumni. Râzând, el se feri și, în cele din urmă, reuși să-i prindă brațele în aer înainte să apuce să-l mai lovească o dată. Ea se lăsă cu greu supusă, dar într-un final Ian o strânse lângă el, încrucișându-și brațele peste spatele ei pentru a o împiedica să scape.

–Mă gândeam eu că asta o să te facă să reacționezi. De fapt, fondurile vor fi folosite pentru a echipa un centru pentru tineret.

–Consideri că asta e o cauză care merită?

–Cât se poate de mult. Privirea lui o străpunse pe-a ei cu săgeți de lumină strălucitoare. Vino, te rog, Shay. Cred că e important pentru noi să vii.

Da, avea să fie important pentru ei. Putea ea să se adapteze la stilul lui de viață? Putea el să se potrivească la stilul ei liber de gândire? Dintr-un motiv sau altul, nu-i purta pică pentru acest experiment al lui. Avea și ea nevoie de răspunsuri la întrebările care o chinaseră

preț de câteva săptămâni. Există vreun teritoriu pe care se puteau întâlni?

În timp ce ea încă mai cântărea decizia, coborâra din taxi și intrară în Grand Central Station. Ian nu făcu presiuni asupra ei; îi lăsă timp și spațiu să-și clarifice gândurile.

–Părinții noștri vor afla despre asta, spuse ea după ce Ian îi cumpărase biletul de tren și așteptau în cel mai retras loc pe care reușiseră să-l găsească.

–M-am gândit și eu la asta. Tu ce părere ai?

Ea ridică din umeri.

–Presupun că vor trebui să afle, mai devreme sau mai târziu.

–În regulă. O să îi anunțăm dinainte. Cu siguranță, nu vreau să fac acest lucru pe furiș.

–Nu.

Shay privi textura puloverului lui, care se afla exact în fața ei. Ian îi aștepta răspunsul. În fond, toate justificările și raționamentele ei nu erau decât atât. Adevărul adevărat era că voia să meargă. Voia să fie cu el. Furia și resentimentele pe care le născocise din durerea ei dispăruseră ca prin minune în clipa în care îl văzuse învârtindu-se în fața studioului lui Robert Glad.

Toată viața simțise o oarecare singurătate și detașare față de restul oamenilor, dar nu cunoscuse adevărata singurătate decât pe parcursul ultimelor trei săptămâni. Chiar dacă doar pentru puțin timp, voia să creadă că ea și Ian ar fi putut forma un cuplu.

–Shay.

Îi șopti numele și, în ciuda gălăgiei și a agitației din jurul lor, ea îl auzi. Ridicând fața spre el, îi primi cu plăcere apăsarea fermă a buzelor peste ale ei.

Limba lui se strecură printre ele precum un prădător sigur de victima sa. Fiecare penetrare rapidă și superficială a limbii lui îi producea un fior ce-i gonia prin tot corpul.

—Asta înseamnă să mă forțezi, spuse ea cu răsuflarea tăiată și buzele lipite de gâtul lui când el îi eliberă, în sfârșit, gura.

—Poți fi forțată? întrebă Ian într-o șoaptă fierbinte și ferventă ce îi năvăli în ureche, făcându-i pielea de găină.

Ea se desprinsese de el împingându-se ușor și ridică o privire ispititoare spre el.

—N-am avut niciodată o haină de blană. Ce-ar trebui să port pe sub blana de nurcă?

Veni cu unul dintre trenurile de sâmbătă dimineață. Ian o aștepta la gară. Indiferent dacă era sau nu un preot scortos, o îmbrățișă zdrăvăn și o sărută cu pasiune când coborî din tren.

Orășelul era încântător, absolut încântător. Ar fi meritat să apară într-un almanah ca fiind orășelul tipic pentru Connecticut, decise Shay. Construit în jurul unei zone verzi, orașul se întindea pe mai multe cvartale simetrice. Chiar și arhitectura clădirilor comerciale avea un aer vechi. Casele coloniale păreau desprinse dintr-o carte de istorie.

Plimbându-o cu mașina pe străzile mărginite de copaci, Ian îi prezentă mândru comunitatea lui:

—Aici este liceul. Echipa de baschet a participat la campionat doi ani la rând. Jucătorul central al echipei face parte din congregația mea. Iar acolo e magazinul de scule și unelte al domnului Griffin. Domnul Griffin e diacon. Vei vedea biserica mai târziu.

Intră cu mașina break pe aleea unei case coloniale cu două etaje, așezată pe o peluză vastă, pătată de culoarea frunzelor de toamnă căzute. Era construită din șindrilă albă cu obloane verde-închis la ferestre.

—Bine ai venit la casa parohială, spuse Ian, oprind motorul și urmărindu-i atent reacția lui Shay.

– Aici locuiești? Întrebă ea, nevenindu-i să creadă. E foarte frumoasă.

Shay nu se așteptase la nimic anume, dar în nici un caz la ceva atât de grandios.

Ian râse.

– Nu te lăsa impresionată. A aparținut bisericii încă de dinainte să mă nasc eu. Are nevoie de un acoperiș nou, iar canalizarea e defectuoasă, în cel mai bun caz.

Ocoli mașina și veni lângă portiera ei pentru a o ajuta să coboare.

– Să mergem înăuntru.

Un miros minunat o întâmpină pe Shay în clipa în care Ian deschise larg ușa.

– Doamnă Higgins? strigă el.

O femeie în vârstă ieși în grabă dintr-una dintre camerele din spate – Shay presupuse că era bucătăria – ștergându-și mâinile pe un prosop.

– Bună. Ea e tânăra domnișoară? Întrebă aceasta fără urmă de scrupule.

– Ea e Shay Morrison, doamnă Higgins. Shay, dânsa e singura femeie din viața mea, spuse Ian, trecându-și afectuos un braț în jurul femeii, care roși feciorelnic. Mi-a refuzat cererea în căsătorie, dar n-aș putea trăi fără ea.

– Bună ziua, doamnă Higgins, spuse Shay.

– Bună ziua, domnișoară Morrison. Bine ați venit. Să nu credeți o vorbă din ce spune băiatul ăsta. Întotdeauna e pus pe tachinat. Și e mult mai arătos decât i-ar prinde bine. Îl privi pe Ian cu o expresie muștrătoare, dar privirea ei străluci afectuos. Vreți niște cafea? Am făcut turtă dulce.

– Ne-ar plăcea să gustăm, mulțumesc. Dar Shay vrea să vadă casa mai întâi.

– Vă așteaptă oricând doriți, strigă femeia peste umăr, întorcându-se spre bucătărie.

–E o comoară, spuse Shay, în vreme ce Ian o conduse în elegantul salon de servit masa. Unde-ai găsit-o?

–La biserică. Soțul ei a murit imediat după ce-am ajuns eu aici. Toți copiii ei plecaseră de-acasă și își întemeiaseră propriile familii. Starea ei se înrăutățea rapid, din cauză că nu mai avea de cine să se ocupe. Familia însemnase viața întreagă pentru ea. Așa că am întrebat-o dacă ar fi interesată să vină aici câteva ore pe zi, să-mi facă de mâncare și să se ocupe de treburile menajere. A sosit la șapte dimineața a doua zi. Ian zâmbi cald. Uneori trebuie s-o dau cu blândețe afară.

–Chiar ești un om foarte bun, spuse Shay, aplecându-și capul într-o parte de parcă l-ar fi studiat pentru prima dată. Și doamna Higgins are dreptate. Ești mult mai arătos decât ți-ar prinde bine.

–Demonstrează-o.

Luând-o de mână, o trase într-un spațiu strâmt între ușa grea a sufrageriei și perete.

–Ce anume să-ți demonstrez? întrebă ea, amețită și cu răsuflarea tăiată când simți cum o strânge lângă el.

–Că mă consideri arătos. Gura lui se lipi ușor de-a ei și trupurile li se modelară unul după celălalt. Pune-ți brațele în jurul gâtului meu. Ea se supuse, cu mișcări exagerat de languroase ce făcură ca abdomenele și soldurile lor să se atingă. El îi rosti numele, gemând ușor, și își îngropă chipul în curbura gâtului ei. Mă bucur atât de mult că ești aici, îi șopti.

–Demonstrează-o.

–Ce anume să-ți demonstrez?

–Că te bucuri că sunt aici. Sărută-mă prelung și apăsă.

–Cu plăcere.

Turul casei fu amânat cu cincisprezece minute bune. Doamna Higgins începuse să se îngrijoreze că turta ei dulce se răcise deja când își încheiară ei turul și intrară braț la braț în bucătărie, simțindu-se încălziți și cu răsuflarea

tăiată. Agitația lor nu avea nimic de-a face cu șirul de trepte abrupte pe care îl urcaseră până la etajul doi.

Shay nu-și putea aminti o zi în care să se fi simțit mai bine. Vremea era superbă. Cerul de culoarea safirului contrasta cu nuanțele vibrante de toamnă ce se revărsau în peisaj precum vopseaua răsturnată pe pânză.

Luară prânzul într-un mic local fără pretenții, aparținând unui cuplu de tineri care făceau parte din congregația lui Ian. El profită de orice ocazie pentru a-i face cunoștință lui Shay cu numeroasele persoane care i se adresară în vreme ce îi prezenta lui Shay cele mai interesante puncte din oraș. Părea mândru să se plimbe cu ea la braț. Ea nu fu întâmpinată cu suspiciunea sau dezaprobarea de care se temuse, ci mai degrabă cu o curiozitate plină de speranță. Se părea că toată lumea din congregația lui Ian era îngrijorată de statutul de celibatar al pastorului lor și sperau că avea să-i pună capăt în scurt timp.

Shay zâmbi – un zâmbet trist și ascuns. Dacă se bazau pe ea să umple golul din viața lui, îi aștepta o dezamăgire. Nu știa ce anume le rezerva viitorul, dar n-ar fi putut deveni niciodată soția unui preot. Dar amanta unui preot? Nici aceasta nu era o opțiune. Atunci ce căuta acolo?

„Mă simt bine“, își spuse ferm. „Nu poate ieși nimic rău din asta.“ Își alungă toate gândurile ce o tulburau, hotărâtă să nu le dea voie să-i umbrească plăcerea acelei zile.

Spre regretul ei, Ian fu nevoit să petreacă mai multe ore din după-amiaza aceea pregătind predica pentru a doua zi.

– Am lucrat la ea toată săptămâna, dar trebuie să-mi mai revizuiesc o dată notițele.

Stăteau pe veranda din față a hanului la care îi rezervase o cameră. Bagajele ei fuseseră deja duse la etaj de un bărbat amabil care îndeplinea atât funcția de recepționar, cât și pe aceea de băiat de serviciu.

–Nu te deranjează dacă rămâi singură puțin, nu?

–Bineînțeles că nu. Am fost nevoită să mă trezesc devreme azi-dimineață. Cred că am să trag un pui de somn.

–În regulă. Vin la șase și jumătate. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă acasă. N-ai să mă deranjezi.

–Atunci de ce mă lași aici? De ce nu pot să vin acasă cu tine?

El o îmbrățișă cu putere și îi mârâi în ureche:

–Fiindcă mă tulburi.

Cina organizată de biserică se dovedi zgomotoasă și veselă. Sala din spatele bisericii era plină până la refuz cu o mulțime de oameni de toate vârstele, de la bătrâni care discutau starea lamentabilă a problemelor publice, la copii ce țopăiau printre adulți, alergându-se neîncetat. Mai multe doamne din congregație își petrecuseră ziua întreagă fierbând la foc mic supă-cremă de stridii, servind-o ca pe o cină caldă și sățioasă pentru seara aceea răcoroasă.

Până spre mijlocul după-amiezii se răspândise zvonul că părintele Douglas invitase o prietenă la cina din acea seară. Shay intrase în încăpere cu o timiditate ce o scotea din sărite. Tânjea să fie acceptată de toată lumea, dar în același timp era furioasă că își dorea atât de mult acea confirmare. Nu ar fi avut motive să se îngrijoreze. Fu acceptată călduros în comunitate. După o jumătate de oră, se relaxă și se implică liber în veselia generală.

După ce au fost devorate și ultimele dintre prăjiturile servite la desert, Ian aduse un microfon pe scena mică și le ceru tuturor să fie atenți:

–Încă mai avem multe bilete de vânzare aici, spuse el. Țineți minte că toate încasările sunt destinate achiziționării vechii case Windsor, care va fi transformată într-un centru pentru tineret. Vreau să le ofer domnilor cu mâna prea puțin largă o mică motivație suplimentară. Shay,

o strigă din spatele unei draperii, unde îmbrăca haina din blană de nură.

Shay ieși, înfășurată în blană, învelită ca cea mai drăguță amatoare de sporturi de iarnă apărută vreodată pe pârții. Sala răsună de fluierături și strigăte. Bărbații din public aplaudară zgomotos, în vreme ce soțiile lor, după cum observă Shay, aruncară priviri pofticioase spre blana luxoasă.

O femeie cu cinci copii câștigă haina. Toți cei cinci copii și soțul, care părea epuizat de prea multă muncă, se adunară bucuroși în jurul femeii, în vreme ce Shay o ajută să probeze haina.

La sfârșit Shay se simți obosită, dar într-un mod plăcut. Rămaseră în urmă după ce plecă lumea, pentru a-l ajuta pe îngrijitor să strângă resturile și să rearanjeze scaunele pentru școala de duminică, ce se organiza a doua zi dimineață. În drum spre mașină, Ian o prinse din urmă, masând-o pe umeri prin haină.

— Mulțumesc de ajutor, spuse el, deschizându-i portiera de la mașină.

O sărută pe ureche, un sărut distrat, ca al unui soț. Gândul ar fi trebuit să-i înmoaie picioarele lui Shay. În schimb, ea zâmbi mulțumită în tot timpul cât străbătura cu mașina străzile întunecate.

— Mă bucur că ea a câștigat blana, spuse Shay în vreme ce Ian porni înapoi spre han.

— Nu ai măsluit tragerea, nu? o întrebă el suspicios. Shay scosese biletul câștigător din bolul masiv.

— N-am să mărturisesc niciodată, răspunse ea pe o voce târăgănată, sprijinindu-și capul de spătarul banchetei.

Ian parcă mașina în fața hanului și opri motorul. Își trecu un braț pe spatele banchetei și se întoarse spre ea.

— Ar trebui oare să te sărut de noapte bună pe verandă?

— Ce-ai zice să mă săruți pe buze?

El se încruntă spre ea pe sub sprâncenele întunecate.

— Dacă te sărut, voi fi scutit de calambururi proaste?

— Încearcă.

Ian rânji lacom și se întinse spre ea, trăgând-o peste banchetă.

— Vino încoace.

Gura lui era fierbinte ca un cuptor când se deschise peste a ei. Shay îi savură fierbințeala și imploră, prin răspunsul ei dornic, să se lase devorată de ea. El îi descheie haina și își strecură mâinile înăuntru. Una din ele o cuprinse pe după talie, oprindu-i-se pe spate. Cu o indiferență înnebunitoare, cealaltă mână se jucă pe sub bluză cu breteaua de satin a sutienului ei.

Mâinile ei se prinseră strâns de capul lui, apucând şuvițe groase de păr des și întunecat. Apoi obraznice, buricele degetelor ei examină textura lobilor urechilor lui, coborând de-a lungul obrazului tare și a bărbiei încăpățănate. Curioasă, își trecu mâinile dincolo de paltonul lui și se jucă puțin cu primul nasture al cămășii lui sport. Când îl descheie, întâlnește părul cârlionțat ce îi acoperea pieptul, abdomenul și...

— Ian, exclamă încet, împingându-l.

— Ce e? o întrebă el surprins. Își retrase mâna din haina ei.

— Nimic, nimic, gemu ea încet, coborându-și capul și înlocuindu-și mâna cu buzele.

Părul de pe pieptul lui era moale, pielea îi era caldă. O scaldă în roua rămasă de pe urma sărutului lor, ce încă îi mai strălucea pe buze.

— Doa... Shay... te rog.

Degetele lui i se împletiră în păr, făcând neclar sensul rugăminții lui.

— Ian, Ian, șopti ea, mângâindu-l cu buzele, îmi amintesc cum arăți. Aici.

Se opri doar o fracțiune de secundă înainte de a-și lăsa mâna să treacă ușor peste șlițul pantalonilor lui.

—Ooo, Shay. Era un strigăt ascuțit, sufocat, dintr-un gât înăbușit de pasiune. Îi prinse mâna îndrăzneată și i-o duse la buze, îngropându-și gura în carnea moale a palmei ei. Și eu îmi amintesc cum arăți. Privirea lui sticloasă se fixă asupra sânilor ei. În lumina palidă, îi văzu privirea coborând spre poala ei, unde rămase fixată pe partea de sus a coapselor. Îmi amintesc totul din tine.

Îi sărută din nou mâna cu o agresivitate vecină cu sălbăticia. Apoi, cu mânia unui bărbat sufocat sexual, deschise în forță portiera lui și aproape o smuci pe Shay din mașină.

Sărutul de la ușa hanului fu scurt, cast și absolut nesatisfăcător.

Ian aproape izbucni în râs când veni să o ia pe Shay a doua zi dimineată. Arăta mai cuviincioasă decât o văzuse vreodată, într-o rochie de lână bleumarin, cu un guler alb ca de școlăriță și un șir ordonat de nasturi roșii pe corsajul cu pliuri.

Biserica lui Ian era fermecătoare, tradițională prin stil, având coloane corintiene în fața ușilor duble masive. O clopotniță îngustă cu o cruce sobră pe turlă se înălța spre ceruri. Dar spiritul din interior era cel care dădea personalitate bisericii, iar bărbatul de la amvon era cel responsabil, într-o mare măsură, pentru acel spirit al iubirii.

Predica lui din acea dimineată era despre iubire:

—Nu există grade diferite pentru iubirea descrisă în Biblie, declară el în fața congregației sale. Fie iubești, fie nu. Ori e complet altruistă și necondiționată, ori nu e iubire autentică.

Shay simți că îi venea să plângă, cum stătea așezată în strană cu privirea ridicată spre silueta lui impunătoare.

Doamna Higgins le pregăti un prânz bogat, la care Ian o invită grațios să ia parte. Shay știa că invitația lui avea două motive. În primul rând, duminica era cea mai

singuratică zi a săptămânii pentru oamenii care nu aveau familie. În al doilea rând, aveau nevoie de un garant al buneii lor purtări.

La ora trei se duseră la sala de sport a liceului, unde Ian organizase o întâlnire cu o parte dintre jucătorii din echipa de baschet, pentru a face mișcare. Arătând la fel de în formă în pantalonii scurți și maioul său ca oricare dintre băieții cu cincisprezece ani mai tineri decât el, Ian îi făcu pe aceștia să asude pe teren. Shay rămase în tribune, făcându-i galerie. Când reușea să marcheze câte un punct deosebit de spectaculos, Ian se întorcea spre ea și se înclina, apoi îi trimitea un pupic. Shay simți din nou că îi vine să plângă.

— Ei, nu te-ai descurcat rău, bătrâne, glumi unul dintre băieți când meciul se termină.

Ștergându-și transpirația de pe frunte cu un prosop, Ian le aruncă băieților o privire mulțumită.

— Da, iar voi ați pierdut pariul. Trebuie să veniți la cursurile de teologie de trei ori la rând, fără să lipsiți.

Băieții bombăniră, dar promisera să vină. Shay văzu că Ian putea interacționa cu ei, se putea apropia de ei la nivelul lor, și era evident că aceștia îi respectau și îi admirau nu doar agilitatea fizică, ce îi uluia, ci și personalitatea. Băieților le-ar fi prins bine să se modeleze după exemplul lui Ian Douglas.

Când plecară de la sala de sport, Shay simți o senzație familiară de sufocare.

După încheierea cursurilor de teologie din acea seară, nu mai apucară decât să-și schimbe hainele înainte de a porni cu mașina spre Woodville.

— Ce părere ai avut despre predica mea? o întreabă Ian, în vreme ce mașina break rula pe autostrada tăiată oblic de umbrele lungi ale sfârșitului după-amiezii de duminică.

Era prima dată pe tot parcursul weekendului când îi cerea părerea despre munca lui și despre stilul lui de viață.

– A fost minunată, spuse Shay emoționată.

Din nou, se simți ridicol de aproape de lacrimi, fără a ști de ce.

– Mi-a plăcut totul – orașul tău, casa ta, biserica ta și oamenii din ea.

– Te-ai simțit bine? Te-ai distrat?

Nesigură că ar putea rosti cuvintele, Shay încuviință din cap.

Pe chipul lui Ian apăru o expresie de tandrețe profundă când îi strânse mâna. Conduse în tăcere tot restul drumului, până ajunseră la apartamentul ei.

– Brrr, spuse Ian, ducându-i valiza înăuntru. E frig aici. Nu ai pornit căldura deloc atunci când ai plecat?

– Nu. Nu mă așteptam să se facă atât de frig în weekendul ăsta.

– Lemnul e pregătit să fie aprins? întrebă Ian, arătând spre buștenii stivuiți pe vatră.

– Chiar și vreascurile sunt pregătite. Am tot așteptat să am ocazia să aprind focul.

– Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

Își frecă mâinile înainte să se lase pe vine pentru a verifica registrul de tiraj.

Până când focul începu să lingă vesel buștenii din cămin, Shay pregăti două cani de ciocolată caldă.

– Asta o să alunge frigul din interior, spuse ea, punând tava pe podea și așezându-se lângă Ian, care privea flăcările.

Se scurseră câteva minute în care rămaseră în tăcere, fără a se atinge, fără a se privi măcar, cu ochii ațintiți doar asupra focului, în vreme ce ciocolata aburindă se răcea. Devenise călduță când o gustă Shay. Ian întoarse capul și o privi cu o întrebare monumentală în ochi.

Probabil citi răspunsul în privirea ei. Fără un cuvânt, dădu la o parte tava. Veniră unul spre celălalt ca și cum

o pereche de mâini binevoitoare le-ar fi îndeplinit cea mai profundă dorință și i-ar fi împins laolaltă.

Gurile li se întâlniră într-o legătură indestructibilă când Ian o întinse pe covor și se așeză lângă ea. Ca și cum întâlnirea lor ar fi fost predestinată, trupurile li se potriviră unul după celălalt. Picioarele li se împletiră. Brațele li se întrecură în a obține cât mai mult sprijin. Sâni ei moi îi susținură pieptul lui tare.

—Ești atât de frumoasă... atât de frumoasă. Shay oftă scurt, surprinsă când limba lui descoperi interiorul delicat al urechii ei. Atingerea pielii tale e atât de plăcută pentru gura mea.

Buzele lui le regăsiră pe ale ei, iar trupurile li se rostogoliră sub forța lui Ian până când Shay ajunse deasupra lui. Capul lui se ridică de pe podea pentru a-i săruta mărunt și dragăstos gâtul, în vreme ce mâinile se strecurară sub puloverul din bumbac, mângâind căldura mătăsoasă a spatelui ei.

Degetele lui alunecară în jos, pe coaste. Palmele lui trecură ca un fulg peste partea laterală a sânilor ei, dar fu suficient pentru a-i face pe amândoi să vibreze de dorință. Cu mâinile încă strecurate sub puloverul ei, Ian rostogoli din nou cele două trupuri. De data aceasta, el rămase deasupra ei într-o îmbrățișare ruptă de timp.

Privirea lui o străpunse pe a ei, în vreme ce mâna i se strânse blând în jurul sânelui ei gol:

—Am rețrăit de milioane de ori dimineața aceea din vară, mărturisi Ian pe o voce răgușită. Am crezut că visam, dar poate că nu a fost așa. Poate acela a fost doar un pretext pe care l-am inventat pentru a te atinge astfel. Mi-am dorit să te ating din prima clipă în care te-am văzut. Ești la fel de plăcută la atingere precum la înfățișare, Shay.

—Eu tânjeam enorm să mă atingi, șopti ea. Atinge-mă acum.

Îi prinse capul între palme și îi coborî gura peste a ei. Degetele lui trecură ca o adiere peste piscul întărit al sânului ei, în vreme ce limba lui Shay mângâie obraznic vârful limbii lui.

Dornică să-i atingă pielea, îi ridică puloverul pentru a-i dezgoli abdomenul. Dorința o făcu să uite de inhibiții și își lăsă degetele să se joace prin părul cârlionțat, descoperind punctul în care conturul desenat de păr începea să se îngusteze, iar textura sa devenea mai mătăsoasă. Urmări acel contur până ajunse la șlițul blugilor lui.

Ian inspiră înfiorat, dar Shay nu avu nevoie de acel sunet pentru a-i observa erecția, care pulsa tare și fierbinte pe coapsa ei, chiar și prin blugi.

– Shay, Shay, te doresc.

Îi mângâie ușor sânul și îl ridică puțin, apoi își îngropă fața în movilița moale acoperită de puloverul ei. Sfârcul ei era umflat de pasiune pe sub material. Gura lui nestăvilită îl găsi și stăruia asupra lui cu limba jucăușă. Dinții îl zgâriară blând și îl mușcară ușor. Cu tot cu pulover, îl cuprinse în gură și trase de el ritmic. În aceeași cadență, șoldurile lui se frecau de ale ei.

– Da, Ian. Te rog, îi strigă ea, gâfâind la răstimpuri. Ian, te rog.

Apoi, la fel de brusc și neașteptat cum începuse, îmbrățișarea luă sfârșit. Ian sări în picioare, își încrucișă brațele pe polița căminului și își sprijini fruntea de ele.

Ca un mecanism cu arc, Shay se ridică în fund, formând cu trupul ei un unghi perfect drept. Furia i se strecură prin umeri și gât ca un val uriaș, inundându-i fața cu o culoare mânioasă.

– Ești... ești un ticălos! țipă ea. Ieși afară! E ultima dată când îmi mai faci așa ceva.

El se răsuci pe călcâie, privind-o de sus.

– Shay, ascultă-mă. Tu...

—Nu, *tu* să asculți. Sunt femeie. Și-mi place că sunt făcută din carne și oase. E mai bine decât să fii un ticălos crud ca tine.

—Știu mult prea bine că ești femeie. Eu...

—Dacă să faci dragoste cu mine e o faptă atât de ticăloasă, dacă nu sunt suficient de corectă, suficient de bună...

Ian se lăsă lângă ea și o prinse zdravăn de umeri, apropiind-o și scuturând-o fără milă. Chipul lui era aspru în lumina focului, cu trăsături severe și umbre amenințătoare.

—Nu spune...

—Am să spun orice vreau.

—Shay, ascultă-mă.

—Nu! M-am săturat de...

—Te iubesc, la naiba, tună el.

Ferocitatea lui neașteptată și înjurătura, plus ceea ce spusese, puseră capăt tiradei ei cu o bruschete șocantă. Când ea rămase fără cuvinte, Ian adăugă mai calm:

—Căsătorește-te cu mine.

capitolul 8

Nici dacă tocmai i-ar fi mărturisit că era dependent de droguri, un pervers nedeclarat sau un ucigaș obsedat nu ar fi putut s-o uluiască mai tare. Gura îi rămase căscată într-o expresie de neîncredere. Își văzu propria reflexie în ochii lui, propriii ochi mari și expresia uluită.

Când vorbele lui își făcură simțit pe deplin efectul, lacrimile ce amenințaseră să izbucnească toată ziua se revărsară în sfârșit. Shay își plecă fruntea și începu să plângă în hohote.

– Shay, ce... De ce plângi?

Ea îi dădu la o parte brațele cu violență și, neținând cont de avertizarea lui, rostită cu doar câteva săptămâni în urmă, îl blestemă și îl lovi în piept cu pumnii strânși.

– Naiba să te ia! Naiba să te ia! Ești crud. Mă auzi, părinte Douglas? Crud!

Lacrimile se rostogoliră neîncetat pe obraji ei, în vreme ce continua să-l lovească. El acceptă loviturile fără să încerce s-o oprească. În cele din urmă, Shay se prăbuși extenuată în brațele lui.

– Jur că nu am spus asta doar ca să fac sex cu tine. Îi prinse fața între palme și îi ridică bărbia, pentru a-i privi ochii înlăcrimați. Dacă doar asta mi-aș fi dorit – zâmbi strâmb – nu mi-ar fi luat atât de mult să spun câteva cuvinte romantice.

Ea se înecă, înghițind în sec.

– De ce-ai spus că mă iubești? De ce m-ai cerut în căsătorie?

– Fiindcă te iubesc cu adevărat. Și-mi doresc mai mult decât orice să îmi devii soție.

Ea începu să hohotească din nou, desprinzându-se de el și ridicându-se în picioare.

– Așa ceva e imposibil! Știi că e. De ce-mi faci asta?

Ian se ridică la rândul lui și o prinse de umeri pe la spate.

– Shay, spuse încet, tu mă iubești?

Ea se opri din plâns, deși lacrimile continuă să i se scurgă, în tăcere, pe obraji. Se întoarse spre el și răspunse cu o expresie solemnă privirii lui întrebătoare.

– Da, rosti cu buze tremurătoare, ridicându-și mâinile nesigure spre umerii lui. Își sprijini obrazul ud de inima lui. Da, da, da. Celebră cuvintele, rostindu-le ca pe o incantație. E o nebunie și e absurd, dar te iubesc. Știam de câteva săptămâni că mă îndrăgostesc de tine, dar n-am vrut să se întâmple. Ridică din nou o privire tristă spre el. E o situație fără ieșire, Ian. E imposibil.

Ian îi apăsă din nou capul pe pieptul lui, îmbrățișând-o strâns. Buzele lui vorbiră în părul ei.

– Nu e. Nu vom permite să fie imposibil.

– Dar tu ești tu, iar eu sunt eu și...

– Ne completăm minunat unul pe celălalt.

– Nu pot fi soția unui pastor.

– De unde știi? Nu ai încercat niciodată. Ai spus și tu că te-ai simțit bine weekendul ăsta.

– Dar un weekend nu înseamnă o viață întreagă.

– Și ar fi pentru toată viața, Shay.

– Da. Ai fi nevoit să rămâi cu mine atât de mult timp. Eu sunt impetuoasă, impulsivă, necuviincioasă, plină de energie. Am o singură rochie pe care o pot purta la slujbele religioase, iar pe aceea am purtat-o azi.

El râse atunci, legănând-o.

– Când o femeie începe să-și facă probleme legate de ceea ce va purta, e ca și convinsă.

Se dădu în spate și o privi.

—Shay, eram fericit cu munca mea, dar nu exista bucurie în viața mea. Înțelegeți? Deveneam prăfuit, placid. Tu ai fost ca un cutremur care a zguduit totul, ai răsturnat totul din temelii. Mi-ai dat o energie despre care nici nu știam că îmi lipsea. Ajunsesem chiar să îmi regret responsabilitățile și biserica fiindcă îmi dominau viața într-o asemenea măsură. Eram ocupat, dar nu aveam pe nimeni cu care să îmi împart orele de liniște. Nu ai să stai în calea muncii mele. Îi vei adăuga o nouă dimensiune. Vei aduce echilibru în lumea mea. Te afli deja în inima mea, Shay, dar am nevoie să fii și în viața mea, în patul meu.

O sărută blând. Ea se simți complet incapabilă să i se împotrivească. Și mai greu îi era să lupte cu ceea ce îi dicta inima. Viața ca soție a lui Ian ar fi fost ceva complet surprinzător, dar ar fi fost viață. Fără el, ar fi continuat doar să existe în pustiul în care se transformase lumea ei.

Dacă nu ar fi fost hainele, ar fi făcut dragoste cu doar câteva minute în urmă. Când corpul ei se arcuise pentru a primi mișcările de penetrare ale trupului lui, Shay își dăduse seama că își dorea mai mult decât satisfacție sexuală. Inima ei avea nevoie de balsamul iubirii lui. Alături de el se simțea întreagă, nu o persoană îmbrăcată într-un anumit costum și jucând un rol ce îi fusese atribuit.

Căsătoria cu el nu ar fi fost lipsită de riscuri, de dezamăgiri și de suferințe. Dar exista oare vreo căsnicie lipsită de toate acestea? Poate că între ea și Ian existau mai multe obstacole decât lucruri care le erau favorabile, dar erau amândoi oameni puternici, care nu dădeau înapoi în fața provocărilor.

Și se iubeau unul pe celălalt. Cu siguranță acea iubire merita câteva sacrificii.

Buzele ei se deschisera sub insistența lui dulce. Mâna lui îi ridică din nou puloverul și îi mângâie sânii, care erau plini și pulsau de iubire. Își desprinsе gura de pe a ei doar atât cât să spună:

– Vrei să te căsătorești cu mine, Shay? Îți las treizeci de secunde să te hotărăști.

De fapt, îi lăsă trei zile. Era doar un joc. Știa amândoi care avea să fie răspunsul ei.

– Shay, dacă nu te căsătorești cu mine, îi spuse el la telefon, târziu în noapte, după cea de-a treia zi, ai să mă provoci să comit un păcat foarte grav, ce m-ar putea duce la pierzanie. Vrei să ai așa ceva pe conștiință?

– Dacă așa pui problema, nu am de ales. Da, am să mă căsătoresc cu tine.

Ian strigă și chiui în telefon preț de cinci minute înainte de a se calma și a începe să plănuiască nunta. Nu voia să piardă deloc vremea, dar îi acordă două săptămâni.

A doua zi, Shay îi spuse lui Vandiveer că își dă demisia. El primi vestea după cum era de așteptat – rău.

– De ce? Ți-a oferit altcineva un comision mai mare? Ai primit o slujbă permanentă ca model?

Fața lui ascuțită era cuprinsă de o furie invidioasă.

– Nu, răspunse ea calm. Mă angajez permanent ca soție.

– Oh... soție? A cui?

– A bărbatului despre care v-am spus acum câteva săptămâni.

– Preotul! Shay se crispă în fața hohotului lui de râs. O, asta e bună. Cea mai tare glumă pe care am auzit-o în ultimele luni. Îi aruncă o privire vicleană, studiindu-i fusta ce cobora până la mijlocul pulpelor, botinele din velur maro, puloverul lung și cureaua din talie lăsată pe șolduri. Iartă-mă că îți atrag atenția, draga mea, dar nu ești tocmai tipul unei soții de preot.

Comentariul lui nu o făcu să-și piardă cumpătul. Rânjind larg, își înfipse mâinile în șolduri, își dădu pe spate coama de păr de culoarea grâului și spuse:

– Ba a naibii să fiu dacă nu.

—Nici nu-ți pot spune cât de mult ne bucurăm eu și John, ciripi Celia ajutând-o pe Shay să îmbrace furoul din satin auriu având cupe din dantelă ce se mulau pe sâni.

Ziua nunții lor debutase cu o dimineață vioaie, însorită și rece. John și episcopul lui Ian se retrăsese în camera de zi după prânzul dinaintea nunții pregătit de doamna Higgins. Ian se dusesse în dormitorul lui, ca să se schimbe pentru ceremonie. Shay promisese una dintre camerele de oaspeți ale casei parohiale, unde putea să se îmbrace.

Shay opri mâinile agitate ale mamei sale și o întrebă cu neliniște:

—Chiar te bucuri de asta, mamă? Crezi că e bine ce facem? Susținerea ta și a lui John înseamnă enorm pentru amândoi.

—Bineînțeles, suntem încântați de această căsătorie, dragă Shay, exclamă Celia. Recunosc, m-a șocat comportamentul tău la cabană în weekendul acela din vară, însă când nu m-a șocat pe mine purtarea ta? Eu și John nici n-am avut habar că tu și Ian ați început din nou să vă vedeți, până nu ne-ai sunat să ne spui că îți vei petrece weekendul aici, în Brookside. Apoi ne-am trezit că urmează să vă căsătoriți.

—Suntem atât de diferiți, spuse Shay, dând la iveală problemele pe care le cântărise în tăcere pe parcursul ultimelor două săptămâni.

Era oare pe punctul de a face o greșeală? Avea să sufere din nou, așa cum i se întâmplase cu Anson? Sau, și mai grav, avea să-i facă rău lui Ian, într-un fel sau altul?

—Eu nu mi-aș bate capul cu asta, spuse Celia distrată, culegând o scamă imaginară de pe rochia de mireasă a lui Shay. Acele mici diferențe de personalitate sunt cele care condimentează o căsnicie. Rochia ta e cu adevărat foarte frumoasă, draga mea.

Shay ar fi putut spune că diferențele lor nu țineau exclusiv de personalitate și că nici nu erau „mici“. Dar mama

ei îi atrăsese atenția asupra rochiei pe care o alesese. Era croită din mătase de culoarea șampaniei și avea un corsaj ușor bufant. Mânele lungi coborau din dreptul decolteului rotund și se îngustau spre încheieturi. Fusta era netedă și în formă de lălea, coborându-i până imediat sub genunchi. Mama ei îi împrumutase un șirag de perle și un set de cercei asortați pe care să-i poarte la rochie. Shay își strânsese deja părul într-un coc înalt din șuvițe ușor buclate.

Era așezată la o măsuță de toaletă de modă veche, finalizându-și machiajul, când mama ei spuse:

—John își face griji pentru Ian de ani buni. Un bărbat în situația lui nu ar trebui să fie celibatar. Are o responsabilitate uriașă și nu e sănătos pentru un bărbat tânăr ca el să nu aibă un mijloc de a-și descărca... ei bine, știi tu, încheie mama ei, roșind încurcată.

Shay rânji răutăcios.

—Da, știu.

—A fost singur mult prea multă vreme. John spunea că nu credea ca Ian să reușească vreodată să treacă peste pierderea lui Mary, după ce ea a fost atât de tragic ucisă.

O durere neașteptată o săgetă pe Shay și puse jos creionul dermatograf, privind sumbru la imaginea ei din oglindă.

—Probabil că Mary a fost o persoană foarte specială, continuă Celia. John spunea că era o comoară de fată. Mi-a spus că Ian o adora și aproape a înnebunit când a murit. Era...

—Mamă, o întrerupse Shay nerăbdătoare, vrei, te rog, să mă lași singură o clipă? Aș vrea să rămân puțin timp doar cu mine însămi.

Pălăvrăgeala Celiei se întrerupse și o privi pe Shay perplexă.

—Dar voiam să te ajut să te îmbraci, spuse ea, tristețea reflectându-i-se în priviri.

—O, da, sigur. Nu m-aș putea îmbrăca fără tine. Am să te chem când sunt gata. Am nevoie doar de câteva minute de singurătate. Înțelegi? Te rog...

—În regulă, spuse Celia, îndreptându-se spre ușă. Voi fi la parter, cu episcopul Collins și cu John. Strigă-mă când ai nevoie de mine.

Ușa se închise încet în urma ei.

Mary. Mary. Aproape uitase de răposata soție a lui Ian. Acum fu năpădită de amintirea discuției lor. Fusese furios, spusese că nu mai avusese relații intime cu nici o altă femeie în afară de soția lui, spusese că o iubise, că nu se recăsătorise...

Shay sări în picioare și, fără să țină cont de ținuta ei sumară și străvezie, înaintă pe hol, în șosete, până la ușa camerei lui Ian și bătu încet.

—Intră, tată, strigă el.

Stătea în fața unei comode, cu genunchii îndoiți pentru a se putea vedea în oglindă, periindu-și părul. Era îmbrăcat doar într-o pereche strâmtă de boxeri. Pielea îi strălucea umedă după dușul recent. Părul de pe picioare și de pe pieptul lui puternic era ud și cârlionțat. Când intră Shay, Ian lăsă să-i cadă peria de păr pe o măsuță de toaletă și se grăbi să traverseze încăperea spre ea, pălind când îi văzu expresia.

—Ce s-a întâmplat, Shay?

—Trebuie să discut cu tine.

Ian o trase înăuntru și închise ușa. Punându-și mâinile pe umerii ei, o întoarse cu fața spre el.

—Despre ce?

—Mary.

Își dădu seama după încruntarea bruscă a sprâncenelor lui întunecate că îl surprinsese. Ian înghiți în sec. Inima ei se zvârcoli îndurerată.

—Ce anume legat de ea?

– Totul. Vreau să știu cum era. Cât de mult ai... cât de mult ai iubit-o. Totul.

– Shay, spuse el îngrijorat, mângâindu-i conturul bărbiei cu buricele degetelor, Mary nu are nici o legătură cu noi.

– Vreau să știu, spuse ea cu o notă de isterie în voce. Acum.

El o privi concentrat în ochii ei întunecați.

– A fost o femeie dulce și minunată. Delicată, mărunță, cu voce blândă. Cânta la pian.

Shay își simți inima cufundându-i-se ca o ghiulea de plumb. Mary Douglas fusese tot ceea ce nu era ea, soția perfectă pentru un om devotat bisericii.

– Cât timp ați fost căsătoriți? șopti ea.

– Patru ani, înainte de a fi ucisă. Shay dădu din cap automat, amețită. Ian o scutură de umeri și degetele i se înfipseră în carnea ei moale. Shay! Când ea nu răspunse, îi repetă numele pe un ton mai ascuțit, până când ochii ei se fixară asupra lui. Mi-am iubit soția. Am plâns-o când a murit. Mi-a lipsit, dar acum te iubesc pe tine. Mary e trecutul meu și mi-l amintesc cu drag, dar s-a încheiat și nu se va mai întoarce niciodată. Tu ești prezentul și viitorul meu.

Ea îi prinse bicepșii goi cu mâini înfrigurate.

– Nu înțelegi, Ian, că nu putem face asta. E o greșeală. Nu semăn deloc cu ea.

– Perfect adevărat. Nu ești deloc ca Mary. Shay simți impactul vorbelor lui ca un pumnal în inimă, dar el continuă, înainte ca ea să apuce să se retragă. Ea nu avea nimic din minunata ta imprevizibilitate. Emoțiile ei nu erau haotice și interesant de urmărit, așa cum sunt ale tale. Era senină și nu se exprima niciodată cu pasiune înfierbântată, așa cum faci tu.

Își încleștă brațele în jurul ei și o trase spre el, lipind-o de trupul lui înalt de oțel. Răsuflarea lui îi adie peste gât când șopti grăbit:

— Da, am iubit-o, Shay. Dar ea era ca un opal lăptos, lustruit, în vreme ce tu ești un topaz misterios plin de foc, cu o mie de fațete uluitoare. Vreau să ne petrecem restul vieții descoperindu-ne unul pe celălalt.

Îi înăbuși strigătul de bucurie cu buzele fierbinți și flămânde după ale ei. Limba lui pătrunse adânc, ca și cum ar fi vrut să-i atingă sufletul pentru a o convinge de dragostea lui desăvârșită.

— Te iubesc, Shay, te iubesc. Cu toată ființa mea, spuse el, ispitindu-i gura cu sărutări ușoare și cu dansul jucăuș al limbii lui capricioase.

— Ian, te iubesc atât de mult, încât mi se face frică.

— Să nu te îndoiești vreodată că nu ai fi tot ceea ce îmi doresc de la tine ca soție și ca femeie.

Măinile ce se strânseseră peste fundul ei îmbrăcat în satin stăteau mărturie acelei declarații. Brațele ei se împreunară în jurul taliei lui când el își apăsă pe trupul ei dovada puternică a iubirii lui. Precum o argilă maleabilă, trupul ei se modelă după al lui, primindu-i bărbăția între coapsele ei. Gemetele lor grele de dorință se acordară preț de o clipă înnebunitoare, înainte să bată cineva la ușă:

— Ian, spuse episcopul Collins, intrând pe ușă, ar fi bine să te grăbești, altfel mireasa ta...

Se întrerupse când îi văzu.

Pentru prima dată, Shay realizează că era aproape goală și se desprinse imediat de Ian. Acesta păru chinuit de conștient de dovada excitației lui. Shay își acoperi sânii cu mâinile și se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele spre episcop, cuprinsă de rușine și jenată aproape pentru prima dată în viață.

Episcopul Collins tuși grav, iar sprâncenele albe îi coborâra muștrător peste ochii în care dansa o încântare jucăușă.

—Cred că e de dorit să ajungem cât mai repede la biserică, spuse acesta sec.

Luminile ce marcau cărările din Central Park pâlpâiau. De la fereastra apartamentului lor din Plaza Hotel, Shay vedea șaretele trase de cai aliniate în față și așteptându-și clienții dornici de un tur al parcului. Ea și Ian aveau să locuiască în somptuosul apartament timp de trei zile — un dar de nuntă din partea lui John și a Celinei.

Se simți nefiresc de agitată cât stătu lângă fereastră, înnodând, desfăcând și reînnodând panglica ce îi închidea neglijetul sub sâni.

Ceremonia de nuntă fusese cea mai frumoasă experiență din viața ei. În interiorul bisericii, candelile de culoarea ambrei sclipiseră printre plante verzi și crizanteme de toamnă. În vreme ce Celia se smiorcăise timid în rândul din față, episcopul Collins dirijase ceremonia, din care mare parte fusese scrisă chiar de Shay și de Ian. Nu avea nimic de-a face cu tradiția, cu legile statului, cu orice altceva în afară de iubirea pe care și-o jurau unul celuilalt.

Încălcând practica standard, Ian a fost cel care condusesese rugăciunea lor de nuntă, invocând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra vieții lor împreună. Lacrimile străluciră în ochii lui Shay când ridică buzele pentru a fi sărutată. Dulce și tandru, acest sărut îi transmisese întreaga iubire pe care Ian o simțea pentru ea. Îi încinsese sufletul și i-l împreunase cu al lui Ian, formând o legătură care știa că nu va putea fi ruptă vreodată.

Acum, așteptându-l să iasă din baie, era un ghem de nervi, tremurând precum ultimele frunze rămase în parc, ce amenințau să cadă la cea mai mică adiere de vânt rece. Nu știa cum să se poarte sau ce să facă.

Se îmbrățișaseră de multe ori după noaptea în care el îi ceruse mâna. Acele îmbrățișări fuseseră întotdeauna fierbinți. Acea dimineată din vara trecută când se trezise în brațele lui, mângâiată de mâinile și de buzele lui, îi permisesese să anticipeze stilul lui Ian de a face dragoste. Avea să fie înfrigurat și tandru, dar ținându-și sub control reacția.

Ea tânjea după o viață sexuală tumultuoasă. De-abia după ce divorțase de Anson începuse să-și dea seama, odată cu maturizarea, că viața lor amoroasă fusese destul de plictisitoare. Dar nu se aștepta ca Ian să manifeste aceeași înclinație spre varietate și experimente.

În fond, Mary murise cu doi ani în urmă. El nu mai fusese cu nici o femeie de atunci. Și era *totuși* preot. Oare restricțiile ce i se aplicau în viața de zi cu zi unui om al bisericii nu se extindeau și asupra patului conjugal?

Dacă se dovedea stângaci sau reținut, avea să fie nevoită să aibă răbdare cu el și să încerce să-și ascundă dezamăgirea. Nu voia să-l șocheze sau să-l insulte în noaptea nunții lor. Poate că avea să fie nevoie de timp pentru ca viața lor sexuală să progreseze până la punctul satisfacției reciproce.

Ușa de la baie se deschise. Lumina rămase aprinsă. Shay își curbă gura într-un zâmbet și se întoarse. Străbătând camera luminată de lună, Ian porni spre ea... gol.

Forma și simetria membrelor lui erau un model de perfecțiune umană. Era exact așa cum credea ea că își imaginase Dumnezeu bărbatul în ziua Facerii. Trunchiul conic, cu vâlul său de păr întunecat, ar fi stârnit invidia și celor mai virili bărbați. Sexul îi era îndrăzneț, mândru, nerușinat.

Spre deosebire de prima dată când îl văzuse astfel, Shay își simți gura uscată și bâlbâi primul gând ce-i trecu prin minte:

—Ai... ai lăsat lumina aprinsă.

El zâmbi leneș și se apropie de ea, împreunându-și blând mâinile în jurul gâtului ei. Degetele lui mari îi mângâiară cu rîndul buzele.

– Voiam să te văd.

– O, răspunse ea, frămîntându-și agitată mâinile între trupurile lor, în spațiul ce devenea din ce în ce mai îngust. Nu ți-e frig?

– Cum poate să-i fie frig unui bărbat în flăcări?

Lăsând deoparte conversațiile prostești, Ian își înclină capul. Limba lui desenă relaxată conturul buzelor ei, lăsându-le înrourate și strălucitoare. Le sorbi aproape toată umezeala înainte de a-și lipi buzele de ale ei, deschizându-le cu limba și penetrându-i gura pentru a o gusta în întregime. Limba lui nu lăsă nimic neatins, explorând cu o îndrăzneală deplină și cu o posesivitate totală.

Shay simți că îi cedau genunchii și se agăță de el pentru a o susține. Ian îi arse pielea cu un șir de sărutări pasionale pe o parte a gâtului, coborînd până la scobitura de deasupra claviculei.

– Porți prea multe haine, se plânse el blând.

– Chiar așa? șopti ea cu respirația tăiată, cu privirea încețoșată și urechile țiuindu-i.

– A-ha. Se poate?

Interpretă geamătul ei discret drept consimțământ și îi dezlegă panglica de sub sâni. Neglijetul se desfăcu și Ian i-l împinse de pe umeri, lăsându-l să cadă la picioarele ei într-o grămăjoară înspumată.

Își murmură aprecierea privind cămașa de noapte pe care o alesese atât de atent. Dantela îmbrăca sferele perfecte ale sânilor ei, cu sfîrcurile apărînd ca umbre întunecate dedesubt. Cămașa avea o croială dreaptă și, mulțumindu-se, îi scotea în evidență coapsele zvelte.

– Atât de frumoși.

Ian zâmbi și își ridică mâinile, lăsându-le să-i alunece ușor peste sâni. Îi privi dragăstos în timp ce o mângâie, iar

privirea i se încețoșă de dorință când îi simți înflorind de pasiune. Retrase din umbra sfioasă, sfârcurile ei își făcură simțită dorința fără rușine.

– Vreau să te sărut aici.

Prinse unul dintre mugurii întăriți între degete și îl mângâie cu o mișcare aproape imperceptibilă.

Mâinile ei se strânsură pe talia lui când se clătină spre el, scâncind încet:

– Da, Ian, da.

Nu o dezbracă imediat de cămașa de noapte, ci o sărută prin dantelă, zgâriindu-i sfârcurile excitate cu limba lui mlădioasă, până când degetele lui Shay i se înfipseră în piele.

– Ești dulce, atât de dulce, spuse el, dându-i la o parte, în sfârșit, bretelele cămășii de noapte.

Shay îl ajută, scuturându-și umerii și lăsând cămașa să îi cadă până pe talie. El îi privi sânii și dragostea se revărsă din ochii lui ca un potop de safire lichide. Ian cuprinse unul dintre sânii plini în palmă și îl ridică spre gura lui însetată.

Bău până se sătură, în vreme ce Shay se zvârcolea lipită de el, cu o dorință tot mai intensă ce amenința să o distrugă. Mai întâi unul dintre săni, apoi celălalt se bucură de desfătarea deplină a gurii lui. Prinse sfârcul și o parte din sfera moale a sânelui în gura lui fierbinte și umedă și îl răsfăță, sugându-l ușor înainte ca limba lui să stârnească și mai mult fermitatea sfârcului.

– O, Ian, e atât de plăcut.

Vorbi sacadat, cu respirația întreruptă.

– Ești delicioasă.

Mâna lui îi coborî de-a lungul șirei spinării, ajungând până la baza spatelui. Când se încurcă în cămașa de noapte ce încă i se odihnea acolo, o dădu jos cu o mișcare de mângâiere peste curba feminină a șoldului ei.

Când Shay rămase la fel de goală ca el, Ian își îndreptă spatele, inspiră adânc de mai multe ori și spuse:

—Vreau să te privesc. Mi se pare că am așteptat toată viața pentru acest privilegiu.

Se dădu un pas în spate. Privirea lui începu din creștetul capului ei. Ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată, îi examină cu ochi plini de adorație și admirație cununa zburlită de păr auriu și fiecare trăsătură a chipului ei.

Continuându-și turul vizual în jos, fiecare parte separată a trupului ei se însufleți: umerii frumoși și gâtul ei zvelt; sânii plini și rotunzi încununați de sfârcurile de coral ce se înălțau spre el; talia subțire și șoldurile arcuite; picioarele lungi și albe.

Ridică privirea spre ea și zâmbi.

—Îți amintești când ți-ai arcuit spatele și ți-ai scos sânii în față în prima noapte, în timp ce eu ștergeam vasele?

—Aproape ai scăpat farfuria.

—Și aproape am scăpat de scrupule. Voiam să-ți rup bluza și să văd dacă sânii tăi erau atât de perfecți pe cât promiteau să fie.

—Ești dezamăgit?

Drept răspuns, Ian se aplecă în față și îi sărută ambele sfârcuri delicate.

—Nici pe departe. Își drese vocea și își îndreptă din nou spatele. Mă abat de la subiect. Întoarce-te.

Shay se supuse docilă. El îi ridică brațele la orizontală. Desenă cu buricele degetelor conturul trunchiului ei din laterale, urmând înclinarea taliei și curba șoldurilor ei. Testă rotunjimea cămoasă a fundului ei, strângându-l ușor în mâini. Se lipi din spate de ea, solid și tare și cald.

Cu vârful nasului îi dădu părul la o parte și îi șopti în ureche:

—Ești splendidă.

Mâinile ei se împreună peste ale lui acolo unde îi țineau sânii, ca și cum ar fi fost niște prețioase opere de artă.

—La fel și tu. Îmi place foarte mult cum arăți. Mi-a plăcut încă din prima clipă în care te-am văzut ieșind de la duș.

Întoarse capul, iar gurile li se întâlniră într-un sărut lung, peste umărul ei.

Fără a întrerupe sărutul, Ian o întoarse cu fața spre el și o trase în brațele lui, lipind-o de el astfel încât excitarea lui nu mai era un secret. Precum o bară de oțel învelită în catifea, bărbăția lui i se împunea în abdomen.

—A sosit clipa, Shay. Am să te iubesc.

Se îndoi puțin din genunchi și își încolăci brațele în jurul umerilor ei. Când se ridică la loc, capul îi ajunsese la același nivel cu sânii ei. Își plimbă fața între ei în vreme ce o duse spre pat și o întinse pe el. O menajeră ospitalieră desfăcuse patul câtă vreme ei luaseră cina.

Shay se simți ca o statuie însuflețită, cum stătea întinsă pe pat, cu părul răsfirat în spate pe așternuturile albe ca zăpada și parfumate. Sânii îi deveniră mai plăți, dar numai puțin, când fu întinsă pe spate, atât de bine erau modelați. Abdomenul ei formă o vale puțin adâncă sub coastele delicate. Un mic smoc de păr auriu aflat la intersecția coapselor ei amintea vizibil că nu era făcută din marmură, ci din carne și oase. Într-o postură timid seducătoare, picioarele îi erau întinse laolaltă într-o poziție grațioasă.

Genunchii lui Ian se cufundară în saltea când se lăsă deasupra ei.

—Aproape că aş putea fi satisfăcut doar să te privesc. O sărută, lăsându-și limba să rătăcească hoțeste prin gura ei. Aproape.

Mâinile lui se jucară din nou cu sânii ei, iar degetele pregătiră calea buzelor ce se închiseră în jurul sfârcurilor, tâniind dureros de iubire.

Shay își împleti părul lui negru și strălucitor în jurul degetelor și îi ținu capul strâns, în vreme ce Ian îi străbătea cu o încetineală seducătoare întregul corp. Îndrăzneala limbii lui nu avea margini. Pe curbele sânilor ei, pe sfârcurile întărite, pe gropița formată de ombilic, limba lui dansa pe o muzică erotică. Mușcăturile mărunte și dulci ale dinților lui îi treziră complet la viață fiecare celulă din corp. În vreme ce el presăra sărutări grăbite și umede pe pielea înfierbântată a abdomenului ei, mușchii lui Shay se contractară sub reacția extatică.

Măinile lui cercetătoare nu se mai săturau de ea. O mângâie repetat, în cele mai intime locuri, șoptindu-i cât de frumoasă era acolo. Gâtul ei se arcui și capul i se cufundă în pernă. Uită de orice, în afară de atingerile lui abile și de complimentele pe care i le făcea.

Trupul ei se înmuie, permițând mâinilor și gurii lui să facă tot ceea ce doreau, să-i dea forma pe care o voiau. Pulsa în ea o dorință atât de intensă încât gemetele îi răzbiră printre buze când degetele lui dădură gingaș la o parte și cercetară tandru cea mai profundă sursă a pasiunii ei.

Cu instrucțiuni rostite în șoaptă și mâini călăuzitoare, Ian aduse trupurile lor într-o poziție care să le permită să se bucure pe deplin unul de celălalt. Luându-i mâna, își trecu limba peste fiecare dintre buricele degetelor ei înainte de a i-o coborî, acoperindu-se cu ea.

– Atinge-mă, Shay.

Vocea îi era groasă de dorința ce îl mâna, dar blândă, răbdătoare, atentă. Când ea îl strânse ușor, i se oferă satisfacția de a auzi un oftat aspru, de plăcere intensă.

Shay savură plăcerea de a-l atinge, mirosul de curat, gustul sărat al pielii lui. Deveni esențial pentru ea să-i răspundă cu tot atâta dragoste pe cât îi oferea el. Mângâierile ei deveniră mai îndrăznețe, iar manifestările de iubire mai nestăpânite.

Pleoapele i se închiseră fluturând și tremură, cuprinsă de valul celei mai depline stimulări pe care o trăise vreodată. Atingerea lui era magică. Folosindu-se de buricele degetelor, de buze și de limbă, Ian îi mângâie părți ale corpului care, își dădea seama acum, nu mai fuseseră atinse niciodată. Nu cunoscuse cu adevărat iubirea sexuală până în acest moment de împărtășire fizică atât de generoasă cu Ian.

Își simți abdomenul contractându-se și, din reflex, coapsele i se contractară și ele. Sâni îi vibrară de un nou val de excitare și simți cum alunecă spre marginea abisului.

Dar nu voia s-o facă singură.

– Ian, strigă, sperând din tot sufletul că reușise să rostească numele drag cu voce tare, căci se apropia tot mai rapid de momentul acelei splendide uitări de sine.

Îl trase fără milă de păr până când el se întoarse, se ridică deasupra ei și îi penetra trupul.

– Shay. Soția mea. Te iubesc nespus.

Pătrunse și mai adânc în carnea ei caldă și strâmtă, iar ea îl inundă cu dragostea ei.

Când se prăbuși în sfârșit în abis, Ian i se alătură, pregătit s-o prindă blând când reveni pe pământ.

– Shay?

Își auzi numele șoptit ca prin ceață. Se trezise cu un zâmbet autoironic pe chip. Oare de ce anume își închipuise că Ian nu ar fi fost un amant priceput? Își petrecuse noaptea dovedindu-i contrariul. Trupul ei era plăcut molesit în urma partidelor nebunești de amor. Aparent, Ian considera că noaptea nu se încheiase încă.

– Hmm? murmură adormită.

Era întinsă pe burtă, cu fața cuibărită în pernă. Ian era întins lângă ea, cu trupul lui acoperindu-l parțial pe al ei. Senzația părului moale peste carnea ei goală îi retrezi

minusculi fiori de încântare pe care îi crezuse de mult epuizați.

– Ridică-te puțin, îi ceru el, în vreme ce buzele îi gustară pielea de pe ceafă.

Ea se supuse, iar mâna lui se strecură pe dedesubt, frământându-i sânii. Se așează în echilibru deasupra, instalându-se între coapsele ei.

– O... Ian, e... plăcut, spuse Shay întrerupt, când mâinile lui o duseră din nou pe culmi amețitoare. Una dintre ele coborî mângâietor pe abdomen, spre punctul ce îi aștepta nerăbdător atingerea.

Din nou, deveni profesorul ei, învățând-o cum puteau să obțină amândoi cât mai multă plăcere. Înainte să se cufunde din nou în orbire, Shay spuse ceea ce îi stătea pe suflet:

– N-a fost niciodată atât de bine pentru mine, Ian. Eu... o, iubitule, e minunat... n-am crezut că va fi astfel cu tine.

– Cum te-ai așteptat să fie? Nu atât de repede... așa. Perfect, perfect, Shay.

Ea închise strâns ochii și inspiră adânc. Ceea ce îi făcea el era atât de sublim, încât nu era sigură că ar fi putut vorbi:

– Mai convențional. Noi... Nu, nu putea să menționeze numele altei persoane, nu acum. Ar fi fost o blasfemie. Și nu voia să se gândească la Ian și la Mary, altfel gelozia ar fi distrus-o. Știam că poate fi atât de bine, dar numai din literatură, din cărți... din filme...

Se întrerupse cu un oftat ce alunecă într-un refren muzical.

Ian își apăsă fața pe spatele ei și o legănă încet.

– Nici pentru mine nu a fost așa vreodată, iubirea mea. Niciodată.

Inima lui Shay explodează de fericire. Era și ea unică pentru el. Apoi, și pentru mult vreme, găsiră că vorbele sunt de prisos.

capitolul 9

Următoarele câteva săptămâni se scurseră într-o fericire de vis. Mutarea lui Shay în casa parohială fu mai puțin dificilă decât se așteptase. Mai rămăsese doar o lună până la expirarea contractului actual de închiriere pentru apartamentul ei. Fiindcă proprietarul reuși să-și găsească alți chiriași imediat ce îl anunță Shay, problema se rezolvă rapid.

Doamna Higgins dădu semne de neliniște până când Ian o asigură că avea să-și păstreze poziția actuală. Chiar sugera să-i ofere soției sale câteva lecții de gătit, sugestie ce îi aduse o palmă obraznică peste fund.

Shay își asumă sarcina de a decora și moderniza casa parohială.

—Nu mare lucru, spuse rapid când văzu expresia prudentă a lui Ian. Doar câteva detalii ici-colo. Acum, că ai o femeie care poate juca rolul de gazdă, ar trebui să inviți lume mai des.

Atacă mai întâi dormitorul lor. În spatele patului matrimonial, pe care Ian îi spusese că și-l oferise drept cadou de Crăciun cu ceva ani în urmă, acoperi peretele cu o țesătură. Întinse o cuvertură de o culoare contrastantă pe pat și îngrămădi peste ea perne care s-o scoată în evidență.

Sprâncenele lui Ian se încrețiră când examinează ceea ce făcuse.

—Dacă nu sunt obosit când mă bag în pat, voi fi extenuat până dau jos toate pernele alea, spuse el sec, dar Shay își dădu seama că era mulțumit.

Schimbările pe care le făcu în camera de zi fură agreate chiar și de grupul de studiu teologic ce se întrunea în fiecare dimineață de marți. În locul unuia dintre cursurile lor,

membrii grupului organizează o petrecere dedicată pastorului lor și miresei sale. Shay se folosise de propriii bani pentru a decora casa, nu de fondurile bisericii, iar femeile scoaseră exclamații de uimire în fața rezultatelor. Li se oferiră daruri de nuntă generoase, iar Shay savură din plin căldura acceptării lor. Ian zâmbi mândru și o sărută, spre încântarea doamnelor, când le conduseră la plecare.

Nici clădirea bisericii nu scăpă ochiului atent al lui Shay.

— Chiar trebuie să se facă ceva în privința acelor săli de clasă în care se ține școala de duminică, spuse ea într-o seară, la cină.

— O, nu, gemu Ian. Stai că-ncepe. Luă o înghițitură de cafea, ca și cum ar fi fost un medicament cu efect de anestezic. În regulă, dă-i bătaie.

Fără a se lăsa intimidată de tachinările lui, Shay spuse:

— Sunt absolut înfiorătoare. Cum pot copiii să învețe să aprecieze slava lui Dumnezeu, când sunt înconjurați de verde-mazăre? Sălile ar trebui să fie luminoase și vesele. Ar trebui să aibă un panou, imagini pe pereți, scaune pentru copii, materiale didactice auxiliare...

— Shay, spuse Ian, prinzând-o de braț pentru a o liniști, crezi că nu sunt conștient de toate astea? Oamenii care lucrează cu acești copii o știu și ei. Dar acele lucruri costă. Nu sunt cuprinse în bugetul bisericii pe anul acesta.

— Bani? Asta e tot? spuse ea veselă. Atunci lasă că mă ocup eu. Fac eu rost de bani.

— Shay, spuse el amenințător, încruntându-se, ce vrei să faci? N-ai face nimic care să mă pună într-o situație jenantă, nu?

— Nu-i așa că plăcinta e delicioasă? Chiar ar trebui s-o rog pe doamna Higgins să mă învețe cum s-o fac.

— Shaaaaay, spuse Ian amenințător.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că nu port deloc lenjerie?

—Aș zice că ești o nerușinată și-o neobrazată care încearcă să mă abată de la subiect.

Ea sări de pe scaun și ieși din încăpere.

—Și ce-ai zice dacă ți-aș spune că voi fi complet goală până să ajung la pat?

În decurs de două săptămâni, sălile de clasă ale școlii de duminică ajunseră să arate nou-nouțe, și întreaga congregație vorbea despre asta. Shay îl invitase la cină pe proprietarul unei fabrici de hârtie, retras din activitate, membru al bisericii cunoscut pentru prosperitatea, dar și pentru zgârcenia sa. Ignorând expresia încruntată de dezaprobare a lui Ian, Shay menționează printre altele că o preocupa starea deplorabilă a sălilor de clasă. Până să plece oaspetele din casa parohială, Shay obținuse nu doar un cec consistent din partea acestuia, ci și rugămintea lui umilă de a contribui la departamentele dedicate copiilor, dacă i se permitea. Acum, în fiecare duminică dimineață putea fi văzut înconjurat de copii zglobii.

—Te-aș acuza de manipulare, dar omul pare mult mai fericit, spuse Ian, clătinând din cap uluit.

—Se simțea singur, atâta tot. Simțea dorința să aibă cineva nevoie de el.

Când sosi Ziua Recunoștinței, Shay le sugerează doamnelor din congregație să strângă coșuri cu mâncare pentru familiile nevoiaș.

—Dar nu există familii sărace în comunitatea noastră, protestă una dintre doamne.

Plină de hotărâre, Shay căută până găsi mai multe familii dintr-un oraș învecinat în care cel care asigura principala sursă de venit își pierduse locul de muncă. Nici una dintre acele familii nu făceau parte din congregație, însă până în săptămâna Zilei Recunoștinței bena unei camionete fu încărcată până la refuz cu alimente. Proprietarul unei băcănii donase trei curcani cu tot cu umplutură, iar oamenii de afaceri din congregație căutau locuri

de muncă în propriile companii pentru oamenii care rămăseseră șomeri.

Simțindu-se gelos, Ian se plânse:

—Când sună telefonul, acum tu ești cea căutată, nu eu.

Era sâmbătă dimineață. Fiindcă doamna Higgins avea liber, Shay îi pregătise un mic dejun consistent, servit târziu.

—E o prostie, spuse ea, lăsându-se să cadă în poala lui, încolăcindu-i gâtul cu brațele și sărutându-l.

Oftară amândoi resemnați când sună telefonul. Shay se întinse să ridice receptorul:

—Alo... O, da, doamnă Turner, spuse ea, scoțând limba spre Ian în semn de „ți-am spus eu“. Doamna Graham a născut azi-noapte? Un băiețel? Ce minunat! Neapărat am să-i spun lui Ian ca să poată s-o viziteze la spital în dimineața asta. Aveți dreptate. Începu să-și dezlege cordonul halatului matlasat până când trupul ei, cald și roz pe dedesubt, i se dezvălui complet lui Ian. Ar trebui să ducem ceva de mâncare familiei câtă vreme e ea în spital. După ce se externează, cred că ar trebui să facem un program cu voluntari, care să meargă la ea în fiecare după-amiază să o ajute la pregătirea cinei, nu credeți? Fără a-și schimba câtuși de puțin expresia, îi luă mâna lui Ian și și-o așeză pe sân. Poate în prima săptămână... Vă mulțumesc. Nu știu cine altcineva s-ar putea ocupa mai bine de organizare... În regulă, am să-i spun... La revedere.

Invitația lui Shay fu prea ispititoare pentru Ian ca să-i poată rezista. Aplecându-se în față, o dezmierdă cu nasul și cu gura, jucându-se pe trupul ei cu o atingere ce o stârnea de fiecare dată.

—Ce să-mi spui? murmură Ian, îngropat în despicătura catifelată dintre sânii ei.

Dându-și jucăușă capul pe spate, Shay oftă când limba lui se rostogoli peste sfârcul ei ce începea să se întărească.

– Să-ți spun că doamna Graham se odihnește, iar doctorul ei a cerut să nu fie vizitată decât mai târziu azi.

– Amintește-mi să-i mulțumesc doctorului data viitoare când îl văd, spuse el, luând-o în brațe și pornind în direcția scărilor.

Prima ceartă se produse două săptămâni mai târziu, exact înainte de Crăciun. Își petrecuseră seara în liniște, decorând bradul înalt din camera de zi, bând cidru fierbinte și bucurându-se de focul din șemineu și de compania celuiilalt. Jocurile tandre și sărutările dese le stârniseră dorința. Tocmai începuseră să urce scările când se auzi soneria de la intrare.

Era un bărbat din congregație, care îl rugă încet pe Ian să discute personal cu el. Ian îl conduse pe bărbat în studioul lui, apoi se întoarse spre Shay:

– Încălzește-mi locul, spuse, mângâind-o ușor pe fund și sărutând-o repede.

Ajunsă la etaj, Shay făcu o baie lungă, cu spumă, se unse cu o loțiune hidratantă pe tot corpul, își pili unghiile și se instalează în patul mare, pentru a-și aștepta soțul.

Cuprinsă de nerăbdare, după ce se scursese o oră în care încercase să citească o carte prea puțin captivantă, îmbracă un halat modest și coborî la parter.

Shay se obișnuise deja ca persoane din congregația lui Ian să-l sune acasă sau să îl abordeze în oraș pentru a vorbi cu el. Adesea apelau la el din simplul motiv că se simțeau singuri și aveau nevoie de cineva care să-i asculte. El asculta întotdeauna răbdător, chiar și atunci când oamenii începeau să se întindă la vorbă. Dar vizitatorul lor din acea seară era cel mai vorbăreț dintre toți! Fără îndoială, Ian căuta o cale discretă de a pune capăt vizitei.

Shay rânji drăcește, punând la cale un plan de a-l salva pe Ian de vizitatorul nepoftit și, în același timp, de a-l aduce

pe soțul ei în pat, acolo unde îi era locul. Din fericire, pe masa din hol se afla un carnetel și un creion.

Câteva minute mai târziu, bătu ușor la ușa studioului lui Ian.

– Da? strigă el.

Shay intră, fără a-l privi pe vizitator, urmărindu-și doar soțul.

– Îmi cer scuze că te deranjez, dar a sunat cineva și a lăsat acest mesaj urgent pentru tine.

Ian, cu o expresie neutră, ridică privirea spre ea, apoi spre telefon, care nu sunase de câteva ore, apoi din nou spre ea. Luă hârtia împăturită pe care i-o întinse ea, o despături și citi mesajul:

Locul tău din pat e cald și te așteaptă o femeie fierbinte. Trimite-l acasă! Semnat, Femeia Fierbinte.

Zâmbetul misterios întins pe chipul ei se prăbuși când văzu expresia furioasă a lui Ian.

– Mulțumesc, spuse el scurt, abia mișcându-și buzele.

– Cu plăcere, răspunse ea, înțepată.

Îndreptându-și umerii și ridicând bărbia, ieși tanțoș din studio și urcă scările. Ajungând în camera ei, își dezbracă halatul și neglijoul sexy ascuns sub el și îmbracă o cămașă de noapte lungă din flanelă.

Prea furioasă pentru a plânge, clocoti de mânie, lovind perna și aruncând deoparte cuvertura când i se încurcă printre picioarele agitate. Fiindcă nu putea dormi, încercă din nou să citească. Cuvintele îi apăărură ca în ceață, atât de furioasă era de faptul că Ian o ignorase.

Dar când îi auzi pașii pe scări, inima îi tresări de teamă. Își făcuse, în trecut, o idee despre furia lui Ian și se temea de momentul în care avea s-o simtă pentru prima dată pe deplin. Își dădu seama că sosise momentul atunci când ușa se deschise larg și, la fel de rapid, se trânti în urma lui.

– Să nu mai faci vreodată așa ceva. În ochi îi străluceau fulgere de mânie. *Absolut* niciodată. Înțelegi?

Ea sări din pat, făcând să zboare câteva perne și trântind pe jos cartea necitită.

– Nu, nu înțeleg.

– Atunci dă-mi voie să-ți explic. Lumea acelui om se prăbușește în jurul lui. Avea nevoie de ajutor, de un sfat. Slavă Domnului că a venit la mine, pentru puținul ajutor pe care i l-aș putea oferi, în loc să încerce să se consoleze cu o sticlă de băutură sau să-și zboare creierii, ambele fiind gânduri care, mi-a mărturisit, i-au trecut prin minte. Apoi, exact în toiul unei discuții de consiliere crucială pentru liniștea sufletească a acestui om, dacă nu și pentru viața lui, vii și faci paradă cu un bilet desfrânat în fața mea. Cum puteam să discut cu el, să mă rog alături de el, cu o asemenea distracție?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Nu a fost desfrânat. Sunt soția ta.

– Atunci ar trebui să știi că nu trebuie să mă întrerupi când consiliesc pe cineva aflat într-o situație dificilă.

– Și cum rămâne cu mine? Dacă am și eu nevoie de tine?

– Va trebui să înveți să aștepti.

– Dar sunt soția ta, repetă ea. Eu sunt pe primul loc.

Ian o privi timp îndelungat, apoi spuse pe o voce joasă, ce răsună în întreaga încăpere:

– Nu, Shay, Dumnezeu e pe primul loc.

Shay păli și simți că viața i se scurge din trup. Orbită, se întoarce și fugi în baie, închizând ușa după ea și încuind-o. Doar apoi dădu frâu liber lacrimilor. Acestea i se scuseră pe obraji în torente, în vreme ce trupul îi era scuturat de hohote nimicitoare.

– Shay, deschide ușa, porunci Ian, bătând de pe partea cealaltă. Îmi pare rău că am strigat la tine. Acum deschide ușa.

Ea se supuse, deschizând imediat, aruncându-se căită în brațele lui și îmbrățișându-l strâns.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse. N-am știut. Sincer n-am știut. Sunt o soție rea.

El își îngropă fața în părul ei bogat și o trase spre pat. Acolo o ținu în brațe și o mângâie până se opri din plâns, iar hohotele fură înlocuite de sughițuri discrete.

– De data asta n-ai știut ce să faci. În mod normal, mi-ar plăcea să primesc un bilețel obraznic de la tine. Nu biletul m-a deranjat. Ci momentul în care mi l-ai adus. Încerc să-mi programez ședințele de consiliere în timpul zilei, la biroul din incinta bisericii, când știu că nu voi fi deranjat. Asta a fost o urgență, și prima de când ne-am căsătorit. Ar fi trebuit să te avertizez că vor exista astfel de nopți, momente în care sună telefonul, iar eu trebuie să te las deoparte, pe tine și patul nostru, aproape fără nici o explicație.

– Știu, știu. Normal, știu că Dumnezeu și munca ta trebuie să fie pe primul loc în viața ta. Iartă-mă pentru scăpările ocazionale de gelozie, spuse ea, trecându-și dragăstos degetele peste chipul lui. Nu a fost din răutate. Nu mi-am dat seama cât de gravă era situația musafirului. Credeam că venise doar să te vadă. Încerc, Ian. Chiar încerc.

El o strânse mai tare în brațe, trecându-și mâinile peste spatele ei.

– Știu că încerci, și sunt atât de mândru de tine, încât e aproape un păcat.

Shay râse atunci, desprinzându-se de el, și îl privi cu ochii umezi de lacrimi.

– Te iubesc atât de mult.

– Și eu te iubesc, șopti el, coborându-și gura peste a ei într-un sărut ce-i absorbi tot sufletul într-al lui. Te iubesc. Îi acoperi fața și gâtul cu sărutări tot mai fierbinți, în vreme ce mâinile îi deveniră tot mai lacome în mângâierile lor. De ce ești învelită în giulgiul ăsta? spuse, trăgând

de metri întregi de flanelă într-o încercare de a o atinge. Se dezbrăcă în grabă, iar Ian o trase peste el pe pat. Chiar te iubesc, Shay.

—Știu, știu. Mi-e rușine și îmi pare rău pentru ceea ce am făcut în seara asta. A fost un gest nesocotit și egoist.

—Am să-ți dau ocazia să fii altruistă.

Ea zâmbi și, aplecându-se în față, îi oferî sâni ei.

Slujba pe care Ian o oficia la lumina lumânărilor la miezul nopții, în noaptea de Ajun, se dovedi una dintre cele mai emoționante la care participase vreodată Shay. Ziua de Crăciun fu una fericită, pe care o petrecură la casa parohială cu Celia și John, care păreau mai îndrăgostiți ca niciodată. Membri ai congregației veniră în vizită, aducând daruri pentru a-și arăta aprecierea față de devotamentul cu care li se dedicase Ian pe tot parcursul anului. Doamna Higgins avea la îndemână cafea, punct fierbinte de coacăze și prăjiturile, pentru a-i servi pe toți acești oaspeți neașteptați.

Shay îi sugeră lui Ian să-și deschidă unul dintre daruri în intimitate. Era un set de vopsele pentru trup pe care îl încercară la duș, în vreme ce John și Celia se retraseră în dormitorul pentru oaspeți, pentru un pui de somn de după-amiază.

—Nu-i așa că e distractiv?

Shay întinse o dungă de Violet Pasiune peste pieptul și abdomenul lui Ian. El își simți respirația blocându-i-se în gât când degetele ei alunecară și mai jos.

—E decadent. În ciuda vocii aspre, reuși să-i aplice exact o picătură de Purpuriu Voluptuos pe sfârc. Cred că asta e ceea ce făceau în Sodoma și Gomora înainte ca Domnul să le distrugă.

—Ce mod plăcut de a muri, spuse ea cu gura lipită de a lui.

Lăsară să cadă tuburile de vopsea pe podeaua dușului când mâinile lor cercetătoare găsiră ocupații mai bune. Ea se aplecă spre el hipnotic, lăsându-și coapsele să treacă evaziv peste partea de jos a trupului lui, până când el începu să tremure de dorință.

– Shay, nu mai pot aștepta. Primește-mă în tine.

O prinse de șolduri cu mâinile lui puternice, iar ea se lăsă penetrată de tăria lui. Gemetele ei de extaz răsunară cu ecou în micuța încăpere tapetată cu faianță, în vreme ce el contopi trupurile lor cu precizia umedă și elegantă a două creaturi marine. Împerecherea lor fu frenetică și rapidă. Trupul lui se înfioră de senzația descărcării exact în aceeași clipă în care ea se prăbuși pe pieptul lui, simțind că moare chiar în clipa în care fu inundată de viața lui.

După aceea rămaseră agățați unul de celălalt, slăbiți, în vreme ce apa se scurgea peste ei, răcorind trupurile lor înfierbântate. Se desprinseră, uluiți, când auziră o bătaie în ușa băii.

Ian închise apa.

– Da? croncăni el.

– Îmi pare rău să te deranjez, Ian, strigă Celia, dar n-o găsesc pe Shay. A sosit un grup de persoane de la biserică și vor să vă vadă. I-am servit cu aperitive în camera de zi.

– Mu... mulțumesc, răspunse el bâlbâit, căci mâinile jucăușe ale lui Shay nu îi lăsau răgaz. O să... o să coborâm imediat.

Îi desprinse mâinile de pe el și le ținu departe.

– Să încercăm să devenim prezentabili.

Cincisprezece minute mai târziu erau eleganța întruchipată când coborâră scările, cu Shay ținându-și brațul îndoit în scobitura cotului lui Ian.

– Ne cerem scuze, dar eram... ăăă... ocupați când ați sosit.

Ian salută politicos grupul din pragul ușii largi a camerei de zi.

—Zugrăveam puțin în baie, spuse Shay cu un zâmbet ghiduș. Pe furiș, Ian o pișcă de fund, și toată lumea sări surprinsă când soția preotului lor chițai zgomotos fără vreun motiv vizibil. Nu doriți niște puncte? spuse Shay plină de grație, și mult mai modestă, în vreme ce soțul ei o conduse în camera de zi.

Noul an promitea să le aducă fericire. Cu fiecare zi ce trecea, Shay ajungea să își iubească soțul mai mult. Fusese primită cu drag în congregație, și chiar dacă unii oameni găseau că metodele ei erau cam neortodoxe, nimeni nu putea critica ceea ce reușea să facă.

Shay găsi o satisfacție imensă în a se ocupa de proiecte legate de biserică, dar nu îi consumau suficientă energie cât să simtă că asta i se potrivește cu adevărat. Atunci când un magazin încântător din scuar îi atrase atenția, cumpără de acolo mai multe obiecte pentru casa parohială. Produsele nu erau la fel de artistice ca acelea care se găseau în magazinul lui Vandiveer, dar buticul de cadouri avea o oarecare căldură ce o atrăgea. Se prezentă proprietarului și, când află că asistenta lui avea să plece în concediu de maternitate în primăvară, își depuse candidatura pentru post. I-ar fi ocupat doar trei după-amiezi pe săptămână, dar ar fi fost suficient pentru timpul suplimentar pe care îl avea la dispoziție. Când îi împărtăși lui Ian planurile ei, ideea se bucură de aprobarea lui din toată inima. Shay aștepta cu nerăbdare primăvara, pentru a putea să înceapă munca.

Într-o după-amiază cu ninsoare, Ian se întoarse acasă bocănind ca să-și scuture zăpada de pe ghetе, bătând din mâinile înmănușate și strigând cât îl ținea gura. Shay amesteca într-o oală cu supă aflată pe grătarul aragazului. Se întoarse entuziasmată spre el, cu obraji roșii.

—Ghici ce s-a întâmplat! spuseră deodată, apoi râseră împreună.

– Spune tu primul, zise ea.

– Nu, tu.

– Vestea mea e mai bună. Începe tu.

Ian își scoase mânușile cu dinții și o prinse de umeri cu mâinile reci și roșii.

– Echipa de baschet va merge în finala campionatului între trei state și mi-au cerut să-i însoțesc. Ochiul lui albastru strălucea precum cel al unui copil. Își luă o expresie solemnă și își dresă vocea pedant. Pentru călăuzire spirituală, desigur.

– O, dragul meu, e grozav.

– Voi merge cu ei cu autocarul și toate cele.

Ea râse de entuziasmul lui copilăros.

– Acum spune-mi vestea ta. Dar mai întâi sărută-mă.

Se aplecă și depuse un sărut tare și umed pe gura ei, în vreme ce mâna i se strecură sub puloverul ei.

– Au! scânci ea, întorcându-se cu spatele spre el. E rece.

– Ei, haide, spuse el, urmărind-o prin bucătărie, cu brațele întinse în față și trimițând bezele în aer cu buzele țuguite exagerat. Sărută-mă.

Ea râse și-i aruncă un prosop de bucătărie în cap.

– Nici vorbă. Nu până nu-ți încălzești mâinile.

– Spune-mi de ce ești atât de bucuroasă, spuse el, turnându-și o ceașcă de cafea din ibricul pe care Shay îl pusese la încălzit pe aragaz.

– N-ai să ghicești niciodată. M-a sunat agentul meu, iar Peter Zavala vrea să mă fotografieze. I s-a cerut să pregătească o expoziție individuală la Metropolitan Museum vara viitoare. Eu sunt doar una dintre numeroasele modele pe care le va fotografia de probă, desigur, continuă ea însuflețită, dar vrea să-și creeze întreaga expoziție pe un singur model. Dacă eu sunt cea aleasă, nici nu-ți pot spune ce-ar însemna asta pentru cariera mea.

– Sau a mea.

Comentariul lui răsună cu ecou în tăcerea bruscă ce se lăasă între ei.

Shay se zgâi la el. Prima ei reacție fu o izbucnire de furie. Crezuse că avea să se bucure pentru ea. În schimb, chipul lui arăta ca un nor de furtună, cu privirea ațintită asupra ceștii de cafea. Încercând să păstreze echilibrul, Shay își umezi buzele și spuse răbdătoare:

— E cel mai bun, Ian. E specializat în fotografierea femeilor. E la același nivel cu Avedon și Scavullo. E o onoare și simplul fapt că am fost invitată să pozez pentru el.

Ian se împinse furios în blatul de bucătărie.

— Știi cine e. I-am admirat operele. Nu sunt tocmai un puritan provincial, după cum îți place ție să-mi spui.

— Ei bine, atunci poți să apreciezi...

— Nu pot aprecia faptul că soția mea arde de nerăbdare să se dezbrace și să pozeze pentru un fotograf, și nu mă interesează dacă e Regele Siamului! strigă el. Mai mult, nu-mi pot imagina nimic mai rău decât să te văd expusă la Metropolitan Museum, lăfăindu-te goală sub ochii tuturor.

Furia, fierbinte și aprigă, îi goni prin vene:

— Eu nu mă lăfăi, îi aruncă ea. Zavala face fotografii clasice, studii minunate ale corpului uman.

— Și știm cu toții cât de mult te mândrești cu trupul tău uman, nu-i așa? Ești întotdeauna dornică să-l expui.

— Iar tu ești întotdeauna al naibii de dornic să-l privești! strigă ea.

Era prima dată, de câteva săptămâni, când rostea un cuvânt necuviincios, iar acesta îi lăsa o senzație ciudată pe limbă.

— Eu sunt soțul tău!

— Dar nu și stăpânul meu, sau conștiința mea. Poate că alți oameni vin la tine să-ți ceară sfatul privind ceea ce-ar trebui să faci, dar eu n-am nevoie. Știu ce vreau. Și ceea ce vreau acum e să pozez pentru Zavala.

Cu aceste cuvinte, plecă din bucătărie.

Shay nu coborî la cină. Ian rămase în biroul lui în cea mai mare parte a nopții. Când veni în sfârșit la culcare, se prefăcu adormită. Restul săptămânii se scurse la fel. Nu există nici un fel de contact intim între ei, și nu discutară aproape deloc, nu mai mult decât era strict necesar. Tensiunea din casă era palpabilă.

Nu se întâlni cu el în dimineața în care avea întâlnirea programată în Manhattan. Ian plecase deja de acasă când coborî ea, dar vorbi cu doamna Higgins să o ducă până la gară. Urcă în tren cu inima grea, purtându-i pică lui Ian. Ar fi trebuit să fie mândru de ea că primise această invitație. Ar fi trebuit s-o încurajeze, să-i calmeze emoțiile, să-i ridice moralul. Această ședință era importantă pentru ea.

În vreme ce roțile trenului înghițeau kilometri, amărăciunea ei se accentuă – și la fel și hotărârea ei. Nu avea să-i permită să-i strice această oportunitate. Când ajungea la studio, avea să fie minunată – însuflețită, vioaie, strălucitoare.

Reuși să fie astfel. Dar când se încheie, în sfârșit, ședința foto, la nouă seara, era extenuată. După ce se cază la cel mai ieftin hotel pe care-l găsi, în care să se simtă în siguranță, sună acasă.

– Da? spuse Ian la telefon.

Simțea oare o nuanță de îngrijorare și neliniște în vocea lui?

– Ian, sunt eu. Sunt încă în New York și, fiindcă e atât de târziu, am decis să petrec noaptea aici și să mă întorc acasă cu primul tren, mâine-dimineață.

– Înțeleg, spuse el rigid. Ai suficienți bani, tot ce-îți trebuie?

– Da.

– Ei bine, atunci s-o suni pe doamna Higgins când sosești și va veni ea după tine.

—În regulă.

Un nod de regret, tare ca piatra, i se blocă în gât. Ar fi vrut să discute cu el, să-i spună că, fără aprobarea lui, nu i se păruse nici pe departe la fel de interesant să pozeze pentru Zavala. Acesta fusese pretențios, înfumurat și capricios.

Acum, auzind vocea lui Ian, ar fi vrut să plângă, să-i spună cât de obosită era, cât de mult detesta acea animozitate dintre ei, cât de mult îi lipseau partidele lor de iubire tandre și fierbinți. Dar orgoliul o împiedică. Naiba să-l ia! O încolțise, iar ea nu putea să se dea bătută.

—Bun, noapte bună atunci.

—Noapte bună.

Ian închise fără a mai adăuga nimic.

A doua zi, doamna Higgins o așteptă pe Shay la gară și o duse acasă în drumul ei spre piață.

—Părintele Douglas e acasă, îi spuse lui Shay când aceasta coborî din mașină.

Negăsindu-l la parter, Shay urcă la etaj. Inima i se strânse de teamă când intră în dormitor și îl văzu pe Ian aruncând haine într-o valiză. O părăsea?

—Ian?

El se întoarse.

—Bună, Shay. Cum a fost drumul?

—Ce faci? întrebă ea, ignorând întrebarea lui. Unde pleci?

—La finala campionatului de baschet, ai uitat?

Ea lăsă să-i scape un oftat de ușurare:

—A, da. Când?

—Chiar acum.

Shay fu copleșită de dezamăgire. Sperase că ar fi putut rezolva azi neînțelegerea dintre ei.

—Înțeleg. Pentru cât timp?

Ian trânti capacul valizei și o trase de pe pat.

– Până când pierd un meci. Trecu pe lângă ea și porni în jos pe scări. I-am cerut domnului Griffin, care e președintele diaconilor, să se ocupe de treburile bisericii cât lipsesc eu. Am cerut să fiu sunat dacă apare vreo urgență. În rest, trimite-i la el pe toți cei care sună în legătură cu probleme legate de biserică.

– Așa voi face, răspunse Shay, urmându-l deprimată la parter.

Ian își îmbracă paltonul la ușă și își trase mânușile.

– Soția antrenorului va ști unde suntem cazați, dacă vei avea nevoie de mine.

„Am nevoie de tine!” îi strigă în gând.

– Ian.

Disperarea din vocea ei ajunsese probabil și la el. Dădu să iasă, dar se întoarse. Fulgi de zăpadă i se așezară pe părul și pe genele întunecate.

– Da?

Shay ar fi vrut să i se arunce în brațe, să-și lipească gura de a lui, să-i guste pasiunea, să absoarbă în ea forța lui. Dar cuvinte furioase și pline de ură îi răsunară zgomotos în minte. Nu era pregătită să capituleze și știa că nici el nu avea s-o facă.

Clătină din cap.

– Nimic. Drum bun.

– La revedere.

Ușa se închise greu în urma lui, precum ușa unei celule. Shay se simți încolțită de disperare – o disperare densă, întunecată și absolută.

capitolul 10

Ninsoarea continuă timp de câteva ore după plecarea lui Ian. Shay fu obligată să rămână în casă. Când ninsoarea tot nu încetă și se părea că șoselele aveau să fie înzăpezite, o trimise pe doamna Higgins acasă. Shay nu voia să-și facă griji pentru femeia mai în vârstă, nevoită să conducă în condiții meteorologice periculoase.

Shay rătăci prin camerele goale și triste, încercând în subconștient să detecteze sunetul vocii lui Ian, bocănitul ghetelor lui, râsul lui grav și răgușit, șoaptele de dragoste. Pe acestea și le amintea cu cel mai mare drag, dar îi stârneau valuri de singurătate.

— Îmi place foarte mult când mă atingi acolo, îi spusese ea ultima dată când făcuseră dragoste.

— Aici?

Urmase o pauză îndelungată în care respirația lor gâfâită răsunase în camera tăcută.

— Da.

— Îmi place foarte mult să te ating. Ești moale, feminină.

Degetele lui abile, care cunoșteau toate secretele amorului, deschiseră calea unei guri dulci și a unei limbi agile. Iubirea îi străbătuse trupul ca un vin fin, bogat și pur, efervescent și îmbătător.

Cuprinzându-și trupul cu brațele, Shay simți cum o învăluie un sentiment de gol, căscându-se larg în sufletul ei când își aminti fiecare dată când făcuseră dragoste. Uneori fuseseră jucăuși și nerăbdători, ajungând imediat la punctul final al dorinței. Alteori fuseseră leneși și languroși, sorbindu-și reciproc pasiunea ore întregi, până să își permită plăcerea climaxului exploziv. Dar întotdeauna

fusese o interacțiune, nu doar între trupurile lor, ci și între spiritele lor. Aceasta îi lipsea cel mai mult lui Shay.

Campionatul de baschet se întinse pe mai multe zile. Shay îl urmări la radio, simțindu-se astfel mai aproape de Ian. Dar cum echipa Brookside continua să câștige, Ian rămase absent, și o nouă bănuială începu să-i bântuie gândurile. De câteva zile deja simțea schimbări vagi în corpul ei. Menstruația îi întârziase cu mai mult de o săptămână – și de obicei era cât se poate de regulată. Singură în casa goală, fără Ian căruia să-i împărtășească gândurile ei, Shay deveni din ce în ce mai neliniștită. Într-un sfârșit, se hotărî să înfrunte străzile acum înzăpezite. Merse cu mașina până la o farmacie din apropiere și cumpără un test de sarcină despre care știa că era destul de exact.

După ce se întoarse acasă, rămase așezată ore întregi, privind contemplativ focul, cu mâinile încrucișate peste abdomen, gândindu-se la multe altele în afară de rezultatul testului pe care-l aștepta.

Își dădu seama, fără vreo revelație spectaculoasă, că înțelegea cu adevărat sensul prediciei lui Ian din acea primă dimineață în care îl auzise vorbind. Și știa și ce trebuia să facă.

Atunci când se căsătoriseră, Shay știuse că îl iubea, dar de-abia recent ajunsese să cuprindă cu gândul magnitudinea iubirii ei și ce anume îi impunea aceasta. Avea să renunțe la munca de model, cel puțin la cea de model nud. Avea să renunțe la ea de bunăvoie, nu fiindcă i-o cerea Ian, ci fiindcă îl iubea și nu putea trăi cu nimic ce l-ar fi făcut nefericit. Altădată, un astfel de sacrificiu de sine ar fi fost imposibil pentru ea. Ar fi crezut că îi era impus din exterior și i-ar fi purtat pică lui Ian fiindcă nu o accepta așa cum era. Acum, decizia ei nu i se mai păru deloc un sacrificiu de sine. Iar când urcă în baie și văzu că rezultatul testului era pozitiv – era însărcinată! – o cuprinse un sentiment de împlinire și pace cum nu mai

cunoscuse vreodată. O, numai de s-ar fi grăbit Ian să se întoarcă!

Brusc se simți inundată de un val de energie proaspătă. Fiindcă munca ei la micul butic nu începuse încă, iar vremea nu-i permitea să facă nimic altceva, dădu un raid în cămară și își petrecu după-amiaza pregătind mâncăruri și produse de patiserie pe care să le congeleze pentru mai târziu în cursul anului. Cântă în timp ce trebăluia și râse cu voce tare când își dădu seama că fredona cântecul pe care Ian îl cântase la duș în acea primă zi. Cât de îndepărtată i se părea acum ziua aceea. Nu mai era aceeași fată superficială și capricioasă de atunci. Locul ei fusese luat de o femeie, una care știa ce înseamnă să fii iubit. Și-ar fi dorit doar ca Ian să fie de față, pentru a putea să-i împărtășească noua ei înțelegere.

Când sună telefonul, aproape sări să răspundă, sperând, rugându-se să fie Ian, ca să-i poată spune tot ceea ce descoperise în lipsa lui.

– Doamnă Douglas, sunt șeful brigăzii de pompieri. Este acasă soțul dumneavoastră?

– Îmi pare rău, e plecat din oraș. Pot să vă ajut?

Având în vedere că bărbatul striga la telefon, Shay presupuse că suna, probabil, de pe un telefon mobil – ceea ce indica o situație de urgență.

– Avem un foc al dracului de urât la complexul de apartamente Shady Oaks. Nu păru să observe înjurătura ce îi scăpase, și nici Shay nu o făcu. Oamenii care nu trebuie duși la spital au nevoie de un loc cald unde să stea. Am putea folosi biserica, până reușim să anunțăm prietenii și familiile să vină după ei?

– O puteți folosi oricât de mult e nevoie. Aduceți-i aici imediat. La subsol. Am să vin și eu să mă asigur că e pornită soba.

– Unii dintre ei sunt în stare destul de gravă, doamnă Douglas. Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar...

– Am să mă ocup să fie bine îngrijiți. Au existat... victime?

– Mă tem că da, doamnă Douglas.

Ea strânse receptorul și se sili să înghită saliva amară ce i se ridică din gât.

– Pornesc acum.

Dădu trei telefoane, delegând responsabilitatea pentru pături, alimente și acordarea primului ajutor, care trebuia asigurat cât de repede posibil. Apoi îl sună pe domnul Griffin la magazinul lui de scule și unelte și îi ceru să meargă la biserică imediat, pentru a se asigura că era pornită soba și pentru a face orice altceva mai considera necesar pentru a-i ajuta pe cei care aveau să fie adăpostiți acolo. Apoi sună la hotelul la care știa că era cazat Ian. Cu doar câteva zile în urmă, când simțise că ar putea muri de singurătate, Shay o întrebase pe soția antrenorului unde putea să-l găsească. Cerase informația, dar fiindcă era prea mândră, nu reușise să se convingă să-l sune.

Acum, când îl sună, află că nu era în cameră. Îi lăsă un mesaj urgent. Apoi, luându-și cele necesare, după părerea ei, pentru o veghe pe durată nedeterminată, reduse focul în șemineu, încuie casa și porni spre biserică.

Următoarele ore fură un coșmar. Pompieri și polițiști extenuați conduceau oameni îndurerați și dezorientați în subsolul bisericii. Copiii plângeau după părinții de care fuseseră despărțiți. Mame înnebunate își strigau disperate copiii pe care nu-i puteau găsi. Oameni în vârstă rătăceau fără țință, amețiți, pierduți și plângând.

Shay află că incendiul fusese provocat de o explozie ce sfârtecăse pereții și tavanul complexului de locuințe, provocând distrugerii masive. Fumul negru și înecăcios blocase căile de ieșire. Se prăbușiseră câteva tavane, împiedicându-i pe oameni să fugă. Cei care supraviețuiseră erau năucii de șocul de a-și fi pierdut toate lucrurile.

Shay munci neînterupt pe toată durata nopții, făcând tot ceea ce îi stătea în putere pentru a aduce alinare fizică și spirituală. Pentru cei care sosiseră înfrigurați și îmbrăcați pe jumătate, cu haine arse sau sfâșiate, ea asigură păături călduroase. Alte femei din congregație pregătiră și serviră o supă consistentă. Folosindu-se de ceea ce învățase la un curs de prim-ajutor al Crucii Roșii, Shay pansă rănilor care nu erau atât de grave cât să necesite un drum la spital și masă degetele de la mâini și de la picioare ale celor care fuseseră expuși la ger, readucându-le la viață.

Rapoartele primite încontinuu de la locul incendiului deveniră tot mai sumbre de la oră la oră. Numărul victimelor crescuseră atunci când pompierii reușiră, în sfârșit, să țină focul sub control și începură să caute printre ruine. Spitalul, se zvonea, era plin aproape până la refuz cu oameni afectați de arsuri.

Shay dădu ordine ca un general, fredonă cântece de leagăn și se rugă. Părea a fi peste tot deodată, răspunzând la sute de întrebări, ajutându-i pe toți cei care aveau nevoie de ajutor.

Când una dintre femei deveni isterică, aflând că trupul soțului ei fusese găsit printre dărâmături, Shay îl chemă pe preotul catolic. Fu recunoscătoare când sosi și rabinul sinagogii din localitate, pentru a-i alina pe cei care ceruseră să-l vadă. Când domnul Griffin ridică dezaprobat din sprâncene, Shay îl ignoră. Ian ar fi făcut la fel.

Reuși să doarmă câteva ore spre dimineață, înainte ca supraviețuitorii să înceapă să se agite. Spatele o durea de oboseală, iar tâmpilele îi pulsau când se ridică, dar zâmbi blând când îl convinse pe un copil de trei ani, care plângea după mama lui, să mănânce un ou ochi. Îl ținea pe copil în poală, împingând o bucată de ou printre buzele lui tremurătoare, când îl văzu pe Ian stând în prag.

Privirile lor se întâlniră în aer și, timp de o clipă, Shay simți că i se oprește inima. Lacrimi de bucurie îi umplură

ochii încețoșați. Ian era acolo. Lucrurile aveau să se îndrepte.

Ian își croi drum printre paturile de campanie puse la dispoziție de Garda Națională la cererea lui Shay. Se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

— Îmi pare rău că n-am fost aici.

— Ne-am descurcat, dar mă bucur atât de mult să te văd. Buzele îi tremurau.

Ian își puse o mână mângâietoare pe capul buclat al copilului.

— Unde e mama lui?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Shay.

— Ambii părinți. Bunica lui va veni să-l ia când va reuși să ajungă.

Ian încuviință din cap. Luă mâna copilului și și-o apăsă pe obraz. Închise ochii strâns. Shay simți că nu-l iubise niciodată mai mult decât în clipa aceea. Într-un sfârșit, deschise ochii și se ridică.

— Multe drumuri sunt încă înzăpezite. Am închiriat o mașină în momentul în care am primit mesajul tău și am condus toată noaptea. O atinse pe obraz aproape timid. Cum ești?

Shay clătină din cap ca pentru a refuza o întrebare atât de neimportantă într-un ceas ca acela.

— Ei au nevoie de tine acum, Ian.

Arată din cap spre restul oamenilor din încăperea aglomerată.

El încuviință din cap.

— Ne vedem mai târziu.

Până spre sfârșitul celei de-a doua zile, subsolul bisericii fu golit de oameni. Shay ar fi putut pleca acasă, dar după ce organizează o echipă care să refacă încăperea și să ducă înapoi echipamentele închiriate, începu să strângă haine pentru oamenii care supraviețuiseră. Îi vizită pe cei

internați în spital și căroră starea le permitea să primească vizite. Căută locuințe disponibile în alte complexe de apartamente pentru cei rămași fără casă.

Ian îngropă morții și aduse alinare familiilor lor. Munci neobosit cu o echipă pentru a curăța resturile de la locul incendiului, încercând să găsească obiecte personale ce-ar mai fi putut fi salvate. Vremea îi ajută. Era în continuare un ger năprasnic, dar nu mai ninge.

Celia și John îi sunară și se oferiră să vină să-i ajute.

Shay și Ian își sfătuiră părinții să rămână acasă. Ei doi plecau în direcții diferite în fiecare dimineață și se întorceau seara târziu pentru a servi cina pe care le-o lăsa doamna Higgins în cuptor, apoi se prăbușeau extenuați în pat. Nu ar fi avut timp să se ocupe de oaspeți – nici măcar de oaspeți dornici să ajute.

În decurs de o săptămână, lucrurile reveniră cât de cât la normal. Shay se întoarse acasă de la spital la începutul unei după-amiezi și își dădu seama că nu era nimic care să-i solicite imediat atenția. Puse lemne și vreascuri în șemineu, pregăti o salată pentru a o servi lângă carnea de vită înăbușită, gătită de doamna Higgins în acea dimineață, apoi așeză masa în salon. După ce termină treaba, urcă să facă un duș și să-și schimbe hainele.

Shay era în bucătărie, așteptând să apară mașina break a lui Ian pe alee, când sună telefonul. Vocea agentului ei o luă total prin surprindere. O suna să-i spună că Zavala voia s-o angajeze pe ea, dar dorea o altă sesiune. Era încântat de ea, dar nu era satisfăcut de fotografiile pe care le făcuse.

Shay inspiră adânc.

–Nu-mi place să-ți fac asta, spuse ea, dar nu cred că voi participa la acest proiect... Știu, dar... Îmi pare rău, dar nu cred că vreau să lucrez cu el... Nu mă interesează, nu s-a purtat ca un profesionist și a făcut vreo șase crize de nervi cât am fost eu acolo. Nu am nevoie de așa ceva.

Am fost plătită doar pentru acea ședință foto, nu pentru proiectul în sine, deci nu poate să folosească fotografiile fără permisiunea mea. În plus, mai există un motiv, unul mai important... Nu, nu e asta. Voi avea un copil... Nu, sunt încântată... Nu, nu cred, doar dacă nu e un proiect cu adevărat special... Poate. Va trebui să discut cu Ian despre asta... În regulă. Îmi pare rău de povestea cu Zavala... Mulțumesc... O zi bună.

Gânditoare, puse receptorul înapoi în suportul de pe perete. Gata, o făcuse. Și nu simțea nici un fel de regret. Cu un zâmbet tainic pe față, se întoarse – și îl văzu pe Ian stând în prag. Înlemni. Preț de câteva momente lungi încercă să ghicească în ce poziție era, dar nu reuși. Într-un sfârșit, spuse slab:

–Nu te-am auzit intrând.

Privirea lui rătăci peste chipul ei, precum săgeți în căutarea unei ținte. Era încă îmbrăcat cu palton, fular și mănuși. O baltă de zăpadă topită începea să se formeze în jurul ghetelor lui.

–Vei avea un copil? o întrebă răgușit.

Ea confirmă din cap, simțind un junghi de neliniște. Oare avea să fie încântat?

Dar grijile ei se dovediră inutile. Ian veni împleticindu-se spre ea, aruncându-și hainele de afară, lăsându-le să cadă pe unde nimereau. Dădu să o atingă, ezită, își retrase mâna, apoi coborî privirea spre abdomenul ei, care era la fel de plat ca întotdeauna.

Ea zâmbi tandru.

–Poți să mă atingi. De fapt, aș fi încântată dacă ai face-o.

–Shay, spuse el, rostindu-i numele pe un ton ce părea să se scuze și să exprime ușurare deopotrivă. O trase la perete, sprijinindu-și umărul și capul de el și punând mâna delicat pe abdomenul ei. Un copil, șopti. Copilul nostru.

Mâna lui o apăsă tandru. Shay, am fost atât de nefericit, mărturisi el.

Ea se întoarse și își îngropă fața în gulerul cămășii lui, presându-și nasul în triumghiul de la baza gâtului lui și inspirând adânc parfumul masculin pe care îl adora.

—Și eu. Te-am dorit atât de mult. Mi-a fost dor de tine, dor de apropierea dintre noi.

Ținându-și o mână apăsată pe abdomenul ei, îi ridică bărbia cu cealaltă.

—A trecut atât de mult timp, aproape am uitat ce gust ai când te sărut.

Ea îi zâmbi jucăuș.

—Îți dau voie să încerci să-ți amintești.

Buzele lui erau ferme și surprinzător de calde, având în vedere că tocmai venise de afară. Se deschiseră blând, iar buzele ei răspunseră, urmându-le exemplul. Timp de o clipă rămaseră acolo, nemișcate, cu excepția răsuflării ce adie între ei. Degetele lui se mișcă drăgăstoase pe burta ei, cuprinzând în palmă locul în care copilul lui creștea în trupul ei.

Shay îl simți înfiorându-se, inundat de dragoste. Ian scoase un geamăt încet și satisfăcut în clipa în care limba îi intră în gura ei, într-o blândă siluire. Pornită pe un jaf binevenit, limba lui o penetra și o mângâie, într-o clipă rapid, apoi mai încet, în ritmuri în permanentă schimbare ce îi captivă simțurile.

—Să mergem în pat, spuse el, când renunță în sfârșit la nectarul gurii ei în schimbul pielii calde și parfumate a gâtului ei.

—Cum rămâne cu cina? întrebă ea vag.

—Mai târziu.

O duse la etaj, transmițându-i din priviri mii de mesaje de dragoste. Se dezbrăcăra unul pe celălalt cu o încetineală excitantă, privindu-se, devorându-se cu ochi lacomi.

Băgându-se sub plapumă prin părțile opuse ale patului, se întâlniră la mijloc.

–Ține-mă în brațe, îl rugă Shay, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui. Ține-mă.

Inimile lor bătură laolaltă, fără a mai fi separate, ci devenite două părți ale unui întreg. Capul lui i-l adăposti pe al ei sub bărbie. Corpurile lor, de la umeri până la degetele de la picioare, se atingeau.

–M-am purtat exact ca un puritan stupid și îngust la minte, așa cum m-ai acuzat la un moment dat că aș fi, mărturisi el. De ce nu mi-ai dat două să-mi revin, așa cum ai făcut prima dată?

–Să nu crezi că nu am fost tentată, spuse ea, zâmbind și savurând cu buzele atingerea părului lui de pe piept. Nu m-am gândit suficient, Ian, altfel nu aș fi sugerat niciodată să pozez pentru Zavala.

–Nu, nu. Aveai tot dreptul să-ți dorești să participi la proiect. Ar fi trebuit să mă bucur și eu. Sunt mândru de trupul tău. De ce să nu mă încânte gândul ca frumusețea ta să fie expusă? Am fost un ticălos. M-am purtat exact așa cum îi sfătuiesc pe soții încăpățânați și posesivi să nu se poarte. Am fost întotdeauna un susținător al egalității în căsnicie, dar când mi-a venit mie rândul, nu mi-am respectat propriile învățături.

Ea se cuibări mai aproape de el.

–După ce am ajuns la studio, nu mi-am mai dorit să particip la proiect. Dezaprobarea ta îi răpise farmecul.

–Vezi? exclamă el pe un ton de autoacuzare. La asta mă refer. Am impresia că ți-am refuzat pe nedrept ceva important.

Ea își înălță capul pentru a-l privi.

–Nu ai făcut-o, Ian. Nu vreau nimic în viața mea ce să nu putem împărți. În plus, Zavala a fost un nesimțit. M-a înjurat, a înjurat obiectivul, lumina, asistenții. S-a bosumflat, s-a agitat, a fumat vreo șase jointuri, a lovit...

Ian sări în capul oaselor, cu ochii în flăcări și nările lățite de furie.

– Jointuri! A lovit? Ce anume a lovit?

– Calmează-te, spuse ea, ciufulindu-i afectuos părul și savurând explozia de mânie, fiindcă era în apărarea ei. A lovit peretele cu pumnul. Genul de prostii de care mă pot lipsi. Ți-am spus dinainte că sunt selectivă.

Îl trase înapoi pe pernă, dar își lăsă mâinile împletite în părul lui. Șuvițele lui negre se încolăciră ca mătasea în jurul degetelor ei.

– Dar nu ai să te retragi complet, nu? Din câte am auzit, aveam impresia că agentul tău a menționat un alt proiect.

– Ei bine, da, spuse ea defensivă, nefiind sigură cum avea să primească vestea.

– Spune-mi.

– Revista *Life* caută o femeie gravidă pe care s-o poată urmări în fotografii din primele etape ale sarcinii până în ziua nașterii. O echipă medicală va asista la ședințele foto. Vor să facă un reportaj în imagini pentru a documenta sarcina, creșterea fetei și nașterea.

– Vrei să spui că fiul meu va apărea în *Life*? întrebă Ian radiant.

– Deci accepți ca fiul tău să fie fotografiat nud, dar nu și soția ta! Și cine a spus că e un fiu!

El râse și o strânse în brațe.

– Mi-ar cam plăcea să vă știu pe amândoi celebriți. Aș vrea să vorbesc cu cei care organizează proiectul. N-aș vrea în nici un caz să fiți puși în pericol.

– Nici n-aș accepta asta. Ar trebui să fie un proiect de familie, dacă tot ar fi s-o facem.

– Nu voi mai fi niciodată atât de scorțos, Shay. Îți jur. Mi-ai spus că nu poți fi încătușată. Nici nu vreau să încerc.

—Iar eu n-am să mă mai port niciodată ca un copil răsfățat și încăpățânat. Vreau ca tu să-ți spui părerea în tot ceea ce fac. Își lipi obrazul de pielea asprită de păr a pieptului lui. Ai avut dreptate în privința mea, Ian, încă de la bun început. Jucam un rol. Voiam să par nese-rioasă și nepăsătoare fiindcă nu eram sigură pe persoana care eram cu adevărat. Tatăl meu mă voia rebelă. Avea o înclinație drăcească ce-l făcea să savureze farsele mele. Chiar mi-a încurajat comportamentul scandalos. Mama voia să mă port ca o doamnă. Mi-a dezaprobat întotdeauna comportamentul.

Eu am rămas prinsă undeva între ei, dar era mai ușor să fiu obraznică și să-i fiu pe plac tatălui meu, decât să fiu drăguță și să-i fiu pe plac mamei. Nu m-am simțit niciodată ca o persoană reală, ci ca două părți luptându-se în permanență între ele. A fost nevoie de iubirea ta ca să dea la iveală adevărata mea personalitate.

—Îmi plac toate aspectele personalității tale. Ți-am spus asta.

—Ești generos cu dragostea ta. Cât despre a-mi continua munca, nu-mi fac planuri deloc. S-ar putea ca acest copil să-mi schimbe silueta complet. Cu o mișcare leneșă, trecu ușor dintr-o parte în cealaltă peste curba feselor lui. În plus, voi avea destule de făcut aici cu tine, cu bebelușul, cu slujba mea de după-amiază de la butic, cu biserica.

—Cred că asta e sigur, în special după săptămâna care a trecut. Ai dovedit un simț practic remarcabil. Desenă conturul fragil al claviculei ei cu degetul. Toată lumea te iubește, Shay.

—Mă bucur. Nu de dragul meu, ci de-al tău.

—Toată săptămâna am auzit laude nesfârșite despre cum ai reacționat în situația aceea de urgență. Începând cu șeful brigăzii de pompieri și până la toți ceilalți, nu am auzit decât complimente. Gura îi tresări amuzată, în vreme ce îi desenă cu vârful degetului conturul buzelor.

Cu excepția domnului Griffin. Te-a văzut lovind soba și înjurând-o că nu s-a aprins din prima.

—Ce pârâcios! strigă ea revoltată. Își îngropă fața la pieptul lui. Am lovit soba și am înjurat? Nu-mi amintesc.

El chicoti.

—A recunoscut totuși că erai cam aprinsă. Degetul lui arătător, proptit sub bărbia ei, îi ridică din nou fața spre a lui. S-ar putea să fii propusă spre canonizare înainte să se termine totul.

—Vrei să fii o sfântă? Răsuflarea ei îi adie peste piept, în vreme ce buzele ei se jucau cu sfârcul lui. Tot timpul?

—În public, poate. În patul meu, prefer să manifesti o doză de răutate.

—Iar asta nu-ți va știrbi admirația față de mine? Își trecu rapid limba roz peste pielea lui, dovadă că doza ei de răutate încă făcea parte în foarte mare măsură din ființa ei.

—Tocmai asta intenționam să fac acum. Să te admir.

Dintr-o singură mișcare agilă, Ian dădu plapuma deoparte și o întoarse pe spate. Privirea lui făcu un tur rapid și lacom înainte de a reveni asupra chipului ei, de unde începu din nou să o savureze încet.

Îi acoperi chipul cu sărutări moi și ușoare.

—N-am să uit niciodată cum arăta chipul tău când l-am văzut pentru prima dată, într-o oglindă de baie.

—Nici eu n-am să uit vreodată ce-am văzut prima dată... chiar înainte de chipul tău.

Îl atinse și rânji când el se foi excitat.

—Ești complet lipsită de rușine. Închipuie-ți, să profiți astfel de un biet bărbat fără apărare.

—Da, închipuie-ți doar.

Își permitea și mai multe acum, mângâindu-i erecția virilă cu degete iubitoare.

—Îți las doar vreo patruzeci de ani până să încetezi să mai faci asta, gâfâi el sacadat.

Limba lui îi atinse ușor lobul urechii, apoi îi cercetă delicat interiorul, până când spatele ei se arcui și-îl imploră să o sărute.

Buzele lor cochetară, alunecând una peste cealaltă, în vreme ce capetele li se mișcau dintr-o parte în cealaltă. Limba ei se jucă peste colțul gurii lui, iar limba lui desenă conturul gurii ei. Toate acestea fură doar un preludiu pentru împerecherea lor, când limbile lor penetrară fiecare gura celuilalt, înaintând și retrăgându-se până fură nevoiți amândoi să se oprească pentru a-și trage sufletul.

—N-am să mă satur niciodată, jură el. Nu faci decât să-mi stârmești și mai mult pofta.

Alunecând în jos pe trupul ei, îi examinează sânii cu priviri luminoase. Nesigur de rezultat, îi atinse sfârcul și îl privi întărindu-se sub degetul lui. Limba lui îl linse ușor. Îl privi și șopti „Superb” înainte de a prinde bobocul ferm între buzele lui, sugându-l. După ce răsfăță ambele sfârcuri cu o asemenea iubire, le admiră strălucirea umedă cu priviri avide.

—Lasă-mă să te iubesc și eu, îl imploră ea.

—Imediat. Ți-am spus că am atâtea de admirat la tine.

Coborî cu sărutări până la abdomenul ei. Limba îi pătrunse în buric în incursiuni jucăușe, până când Shay începu să scâncească neajutorată. Acordă o atenție deosebită ridicăturii blânde sub care dormea copilul lor și îi aduse un omagiu feminității ei. Era cel mai pasionat amant, sărutând-o intim, iubind-o cu generozitate, ducând-o pe o culme a pasiunii cum nu mai cunoscuse vreodată.

—Te rog, hohoti ea, agățându-se de el.

Măinile lui se strecurară sub spatele ei și o ridică, așezând-o peste el, în vreme ce el se lăsă pe genunchi. Cu inimile bubuind la unison, Ian o pătrunse, străpungându-i inima și deschizând-o cu dragostea lui. Iubirea îi inundă pe amândoi cu scânteii de lumină ce aveau să ardă la infinit.

Shay se prăbuși în brațele lui, sufocându-se. El o ținu strâns până când se liniștiră amândoi, mângâind-o cu o mână iubitoare de la creștetul capului până la curba grațioasă a șoldului. Treptat, o întinse pe pat, întinzându-se lângă ea. Nu ieși din ea, ci rămase cuibărit înăuntru, iar ea ridică privirea spre el și zâmbi, amețită de trecerea furtunii.

—Ești sigur că ai fost dintotdeauna preot? îl întreabă ea adormită, dându-i de pe frunte șuvițele ciufulite de păr negru ca pana corbului.

—De ce întrebi?

Îi sărută pelicula de transpirație de pe frunte.

—Fiindcă ești un bărbat al naibii de bun în așternut.

Ian se simți scuturat de hohote mute de râs.

—Nu ai fi rezistat în paradis la fel de mult ca biata Eva, draga mea Shay.

—Nu te bucuri?

—În caz că mă întrebi dacă te iubesc, răspunsul este da. Depuse un sărut blând pe gura ei. Și să nu te schimbi niciodată. Te iubesc exact așa cum ești.